

အရိုင်းခေါ်သံ
ဂုဏ်ဝင်း

Call Of The Wild
Jack Landon

[၁]

ရှေးအရိုင်းဒေသဆီသို့

ဗြဲသည် သတင်းစာများကို မဖတ်ရချေ။ သတင်းစာများကိုသာ ဖတ်ရှုရပါက သူသည် တစ်စစ အဆောက်အအုံပျိုးလျက်ရှိနေသော အန္တရာယ် ဆိုးကြီးကို သိရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအန္တရာယ်ဆိုးသည် သူတစ်ကောင်ထဲ အတွက်သာမဟုတ်ဘဲ သူ့နည်းတူ အခြားသော သန်စွမ်းသောကြွက်သား များနှင့် အမွေးရှည်ခွေးများ အားလုံးတို့အတွက်ပါ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ဆိုး ဖြစ်သည်။ ပူးဂက်ဆောင်းမှ စန်ဒီယေဂိုအထိ ရှိရှိသမျှသော သူ့လို အမွေးရှည် ခွေးသန်မာကြီးများသည် ထိုအန္တရာယ်ဆိုးကို လူးလိမ့်၍ ခံကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းကိုရှာသော် မိုက်မှောင်သော အတိတ် ရေခဲပြင်ဒေသဆီ၌ လူတို့သည် သတ္တဝါ (သို့မဟုတ်) ရွှေ့ကိုတွေ့ကြသော ကြောင့်တည်း။ ထို့ပြင်သင်္ဘောနှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကုမ္ပဏီများ ကလည်း ယင်းသို့ရွှေ့တွေ့ခြင်းကို အမှီပြုကာ ထောင်ပေါင်းများစွာ သော လူများကို မြောက်ဘက်တစ်လွှားဒေသ (နေ့သလင်း)ဆီသို့ ပို့ဆောင်၍ အမြတ်ထုတ်ကြီးပွားခဲ့ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်တစ်လွှား သွား ထိုလူများသည် ခွေးများကိုအလိုရှိကြ၏။ သူတို့ အလိုရှိကြသော ခွေးများမှာလည်း အလုံးအဖန်ကောင်းကောင်းနှင့် ရုန်းကန်ဆွဲငင်ခြင်း အတွက် သန်စွမ်းသောကြွက်သားများ ရှိရမည့်အပြင် ဆီးနှင်းခဲတို့၏ဒဏ် ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မည့် အမွေးရှည်ကြီးများရှိသော ခွေးကြီးများဖြစ်ရပေသည်။

ဗြဲသည် နေရောင်ခသော ဆန်တာကလာရာ ဗယ်လီရဂျပ်ချို မီးလား၏ စံအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်၏။ ထိုနေရာကို တရားသူကြီးမီးလား၏ နေရာဟုခေါ်သည်။ စံအိမ်ကြီးသည် လမ်းမနှင့်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်အုပ် ထဲတွင်ရှိ၏ လမ်းမမှနေကြည့်လျှင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ မြင်ရသည်။ အိမ်ကြီး၏ လေးဘက်လေးတန်တွင် ကျယ်ဝန်းအေးမြသော ဝရံတာကြီး ပတ်ပတ်လည်ရှိသည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ ကျောက်စရစ်ခင်း လှည်းလမ်း ကြောင်းသည် မြက်ခင်းနုများနှင့် ပေါ်ပလာပင်မြင့်များကို ဖြတ်သန်းကာ ဖောက်လုပ်ထားသည်။ အိမ်၏နောက်ဘက်သည် ရှေ့မျက်နှာစာထက် ပိုမို၍ ကျယ်ပြန့်၏။ မြင်းများနှင့် မြင်းထိန်းများ ဆိုက်များတို့ဖြင့် ပြည့်နှက် လျက်ရှိသော မြင်းစောင်းကြီးများလည်းရှိသည်။ နွယ်ပင်များရစ်နွယ်လျက် ရှိသော အိမ်စေတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ပုကလေးများလည်းရှိသည်။ တညီတညာ တည်း မျက်စိတစ်ဆုံးမက ရှည်လျားလှသော တဲအိမ်ကလေးများလည်းရှိ သည်။ ထို့ပြင် ရှည်လျားသော စပျစ်စင်ကြီးများ၊ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်း စားကျက်များ၊ သစ်သီးခြံများနှင့် ဗယ်ရီခင်းများလည်း ရှိပေသေးသည်။ ထို့နောက် အဝီစိတွင်းမှ ရေစုပ်တင်သည့် မောင်းနှင့်ကြီးမားသော အင်္ဂတေ ရေကန်ကြီးတစ်ခုတို့လည်း ရှိပေသေး၏။ ယင်းရေကန်ကြီးထဲ၌ တရားသူ ကြီးမီးလား၏ တပည့်လူလေးလူငယ်များသည် နံနက်နှင့် နေ့လည်များ တိုင်း ရေဆင်းစိမ်လေ့ရှိကြလေသည်။

ဗြဲသည်ဤမျှကျယ်ဝန်းကြီးမားသော ခြံမြေကြီးများတွင် ကြီးစိုး မင်းမူခဲ့ပေသည်။ သူသည်ဤမှာပင်မွေး၍ ဤမှာပင်ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်မှာ လေးနှစ်လေးမိုး ကြာရှိခဲ့ချေပြီ။ ဤနေရာ၌ အခြားခွေးများရှိသည်မှာ မှန် ပါ၏။ သို့သော် အရွေးမကောင်းလှချေ။ သူတို့သည် သွားကြ၏။ လာကြ ၏။ ခွေးလှောင်အိမ်များ သို့မဟုတ် ခွေးဂေဟာများထဲတွင် ပြတ်သိပ်၍ နေထိုင်အိပ်စက်ခဲ့ကြ၏။ အချို့လည်း အိမ်ကြီး၏ ရေလည်ခန်း များတွင် တုစနှင့် ယာစဗယ်တို့ကဲ့သို့ ချမ်းအေးစွာနေထိုင်အိပ်စက်ခဲ့ကြ၏။ တုစ သည် ဂျာပန်ခွေးပုမျိုးဖြစ်၍၊ ယာစဗယ်ကား အမွေးမရှိသော မက်ဇီကင်ခွေး မျိုးဖြစ်သည်။ ဤခွေးနှစ်မျိုးစလုံးသည် ခွေးထူးခွေးဆန်းများ ဖြစ်ကြ ၏။ နှစ်ကောင်စလုံးသည် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ဘက်သို့နာဖျား တစ်ဖျားလေးမျှ ထွက်ပြုလေ့မရှိခဲ့ကြချေ။ မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေချရန်မှာကား ဝေးစွာတကား။

၎င်းတို့အပြင် ကောင်ရေးအနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော မြေခွေး စပ်တယ်ရီယာများသည် ပြုတင်းပေါက်များမှနေ၍ မိမိတို့အား ခေါင်းပြု၍ကြည့်ကြသော တုစနှင့် ယာစဗယ်တို့ကို မြင်ကြသောအခါများတွင် ကြောက် ကံဖွယ်ရာအသံများဖြင့် ဟိန်းဟောင်ခြိမ်းမဲခဲကြသဖြင့် အိမ်စေ မိန်းမများက တံမြက်စည်းတန်များနှင့် ခြိမ်းခြောက်မောင်းနှင် ခဲ့ကြရလေ သည်။

သို့သော်ဖြူကား အိမ်တွင်း၌မွေးထားသော ခွေးလည်းမဟုတ်၊ အိမ်ပြင်ခွေးဂေဟာ၌ နေထိုင်သောခွေးလည်းမဟုတ်ချေ။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံမြေကြီးတစ်ခုလုံးသည် သူ၏ပိုင်နက်ပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂတေရေကူးကန် ကြီးထဲသို့လည်း သူသည်ဆင်းစိမ်လေ့ရှိ၍ တရားသူကြီး၏ သားများနှင့် လည်း အမဲပစ်လိုက်ပါသွားလေ့ရှိသည်။ ညနေနေဝင်ရီတရောအချိန်နှင့် နံနက်စောစော အချိန်တို့တွင် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိကြသော တရားသူကြီး၏ သမီးများဖြစ်သူ မော်လီနှင့်အဲလစ်တို့အားလည်း ဗြညည် လိုက်ပါစောင့် ရှောက်လေ့ရှိပေသည်။ ဆောင်းရာသီညအခါများ၌မူ သူသည် စာကြည့်ခန်း မီးဖို၏ရှေ့ရှိသော တရားသူကြီး၏ ခြေရင်းတွင်ဝပ်၍ နေတတ်ပေသည်။ ရံဖန်ရံခါလည်း ဗြညည်တရားသူကြီး၏ မြေးငယ်များကို ကျောပေါ်တွင် ပိုး၍လည်းကောင်း၊ မြက်ခင်းထဲတွင် လှိမ့်၍လည်းကောင်း ကစားတတ်၏။ ထိုမြေးငယ်များ သွားလေရာရာ မြင်းဇောင်းနေရာများ၊ စမ်းပေါက်များ၊ ပတ်ဒေါက်များနှင့် ဗယ်ရီခင်းများသို့လည်း မြေးငယ်များနှင့် မကွေမကွာ အတူလိုက်ပို့ကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လေ့ ရှိခဲ့ပေသည်။ တယ်ရီယာ ခွေးများ၏ အလည်တွင် ဗြညည် ခံညားစွာ မားမားမတ်မတ် ခြေလှမ်းခဲ့၏။ တုစနှင့် ယာစဗယ်တို့ကိုကား သူသည်ရှိသည်ဟုပင် မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။ သူကား ဤနေရာတွင် ဘုရင်တစ်ဆူပင်ဖြစ်သတည်း။ အခြေလေးချောင်း၊ အခြေနှစ်ချောင်းနှင့် တွားသွားသတ္တဝါကောင်များ၏ ဗိုလ်ပုံလည်ဖြစ်သော ဤတရားသူကြီး မီးလား၏ နေရာတွင်ဖြူကား ဘုရင်တစ်ဆူပင် ဖြစ်ပေ သတည်း။ လူသားတို့ အပေါ်၌ပင် ဗြညည် ဘုရင်တစ်ဆူပမာ မင်းမူနေ ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏အမေအလရီသည် ကြီးမားသော စိန့်ဗားနတ်ခွေးမျိုးဖြစ်၍ တရားသူကြီး၏ အတူမကွာ သွားလေရာရာပါသော အဖော်ကောင်းကြီး

ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ သူ၏အမေကျင့်သုံးခဲ့သော လမ်းစဉ်ကိုပင် ဗြဟ္မာလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ပေသည်။ သူကား အလေးချိန်ပေါင် တစ်ရာလေးဆယ်မျှသာရှိ၍ သိပ်ပြီးကြီးမားလှသည်ဟု မဆိုသာချေ။ ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာလည်း သူ၏အမေရှက်ပံသည် စကော့သိုးထိန်းမျိုးဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သို့တစေလည်း အလေးချိန်ပေါင် တစ်ရာလေးဆယ်မျှရှိသော အလုံးအဖန်နှင့် ကောင်းမွန်ကျနစွာ နေထိုင်စားသောက်ခြင်း၊ အများ၏လေးစားသမှုကို ခံယူရခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာသည် ဟိတ်ဟန်ထယ်ဝါစွာ ခံခဲ့ကြီး လှုပ်ရှားသွားလာလျက် ရှိနေခဲ့ရပေသည်။ သူ၏ သက်တမ်း လေးနှစ်အတွင်းဝယ် သူသည် ဂုဏ်ကြီးရှင်အထက်တန်းစားတစ်ဦး၏အလား ဝံ့ကြွားစွာ နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင်မာနလည်း တရှိန်ရှိန်တက်ခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်သူ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာဟုလည်း မှတ်ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် အိမ်တွင်းပုန်းခွေးအဖြစ် ခံယူရမည်ကိုကား ဝေးလံစွာ ရှောင်ရှားခဲ့ပေသည်။ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ပြင်ပခြံနေနေရာကြီးထဲ၌ ပြေးလွှားဆော့ကစားခြင်းများကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော အဆီပြင်များလျော့ပါးကာ ကြွက်သားများသန်စွမ်းမာကျစ်ခဲ့ရပေသည်။ ထို့ပြင် အအေးစိမ်လေ့ ရှိသော ခွေးမျိုး များမှာကဲ့သို့ သူ့တွင်လည်း ရေကိုချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း အလေ့သည် သူ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးတစ်ပါးပင်ဖြစ်နေတော့လေ၏။

အထက်ဖော်ပြပါတို့ကား ဗြဟ္မာမည်ရှိသောခွေးကြီး၏ အမူအလေ့များပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်သည် ၁၉၇၉ခုနှစ် နှင်းကြွေသည့်အချိန် ဖြစ်၍ ကလောင်းဒိုက်ဒေသတွင် ရွှေထွက်သည်ဟု သတင်းဖြစ်ပေါ် ပြန့်ပွားကာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ လူအများသည် ရွှေရူးထကြပြီးလျှင် သွေးခဲမတတ်ချမ်းအေးလှသော မြောက်ဘက်တစ်လွှားဒေသဆီသို့ အလှအယက်သွားလျက် ရှိနေကြသောအခါလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဗြဟ္မာကား သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုခြင်းမရှိ၍ ထိုအကြောင်းများကို မသိရှိခဲ့ချေ။ ထို့ပြင်ဥယျာဉ်မူ၏ ကူညီဖော်တစ်ဦးဖြစ်သော မင်နျူအယ်ဆိုသူသည် သူ့အဖို့ မလိုလားအပ်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုလည်းမသိရှာချေ။ ထိုမင်နျူအယ်မည်သောသူ၌ ဖျောက်ဖျက်၍မရသော ဒုစရိုက်တစ်ပါးသည်ရှိ၏။ ယင်းမှာ သူသည် တရုတ်ထီကို ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ လောင်းကစားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ယင်းသို့လောင်းကစားရာ၌ သူ့တွင်ဖျောက်ဖျက်၍မရသော ပျော့ညံ့

မူတစ်ကွက်သည် ရှိပြန်လေ၏။ ယင်းမှာကား စံနစ်တွင် လှေခါးထစ် စွဲမြဲမှုပင်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကြောင့် မင်နျူအယ်သည် ပျက်စီးခဲ့ရပေ သည်။ စံနစ်အတိုင်း လှေခါးထစ် စွဲမြဲစွာလောင်းကစားရန်အတွက် ငွေကြေးများစွာလိုသည်။ သို့ရာတွင် ဥယျာဉ်မှူးကူညီဖော်တစ်ဦး၏ ရရှိ သောလုပ်ခသည် မိန်းမနှင့်သားသမီးများအတွက် လိုအပ်သည်ထက် ပိုလျှံ ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

အကြံပက်စက် စကောလောက်မှ ဇောက်မနက်သော မင်နျူအယ် သည် သစ္စာမဲ့သူ တို့၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ညစ်ပတ် ယုတ်မာစွာ ပြုကျင့်ခဲ့သော ညက တရားသူကြီး မီးလားသည် အိမ်၌မရှိခဲ့ ချေ။ သပုစ်သီးစိုက်ပျိုးသူများ၏ အသင်းချုပ်ကြီး၏ စည်းဝေးပွဲသို့ တက် ရောက်လျက်ရှိ။ သူ၏လက်အောက်ငယ်သား တပည့်တပန်းများသည် လည်း ကစားခုန်စားကလပ်အတွက် အလုပ်ရှုပ်ပွေလျှက်ရှိကြလေသည်။ ဗြိသည် သစ်သီးခြံထဲ၌ တစ်ကောင်တည်း အညောင်းအညာပြေ လမ်းသ လားလျက်ရှိ၏။ သူ့အားမည်သူမျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြချေ။ သို့သော် ကောလိပ် ပတ် အမည်ရှိသောနေရာ၌ လူတစ်ယောက်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်စောင့်နေ ၏။ ဗြိလည်းထိုနေရာသို့ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုနေရာတွင် ရပ်စောင့်နေသော လူသည် မင်နျူအယ်နှင့်တွေ့ဆုံသောအခါ စကားအချို့ အချပြောဆိုကြလျက် ငွေပေးငွေယူပြုလုပ်ကြလေသည်။

ထိုလူက “ဒီကောင်ကြီးကို မင်း-ငါ့လက်ထဲမအပ်ခင်မှာ ကြိုးတပ် ပေးအုံးမှပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့်၊ မင်နျူအယ်လည်း ခိုင်ခံ့သော ကြိုးကြီး တစ်ချောင်းကို နှစ်ပင်ပူးလိမ်လိုက်ပြီးလျှင် ဗြိလည်ပင်းရှိ လည်ပတ်ခွေတွင် ချီနှောင်ခြင်းမပြုဘဲ၊ ဗြိ၏လည်ပင်းသားပေါ်တွင် ချီနှောင်ပေးလိုက် လေသည်။

ထို့နောက် မင်နျူအယ်က “မင်းဆွဲသာလိမ်လိုက်ပေတော့- ကြိုး ကိုဆွဲလိမ်လိုက်ရုံနဲ့ သင်းဟာ လည်စိအစ်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောရာ၊ ထိုလူ လည်း ကောင်းစွာသဘောအပေါက်သွားလေသည်။

ဗြိကား သူ၏လည်ပင်းတွင် ကြိုးတပ်သည်အထိ ငြိမ်သက်စွာ ခံနေပေသည်။ ဤသို့သောအပြုအမူသည် ပြုမူနေကျ မဟုတ်သည်ကို လည်း သူသိ၏။ သို့သော်သူသည် သူနှင့်သိကျွမ်းသော လူများ၏ အပေါ်

တွင် ယုံကြည်စိတ်ထားရှိခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူ့ထက်အသိဉာဏ် အမြော်အမြင် သာလွန်သော သူများအား ဦးစားပေးလေးစားရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူကောင်းစွာ နားလည်ထားပေသည်။ သို့ရာတွင် မင်နျူအယ်၏ လက်ထဲမှ ကြိုးစသည် ထိုလူစိမ်း၏လက်ထဲသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗြာသည့် အငြိုးကြီးစွာနှင့် ခြိမ်းမဲဟိန်းဟောင်လိုက်လေသည်။ သူ၏ စိတ်တွင်လည်း မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ကိန်းအောင်းဝင်ရောက် လာကြ၏။ သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင်သူသည် အံ့သြငေးမော၍ သွားခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ သူ၏လည်ပင်းတွင် ချည်နှောင်ထားသောကြိုးသည် ရုတ်တ ရက် တင်းကြပ်၍သွားကာ သူ့တွင် အသက်ရှူပေါက် ပိတ်သွားသော ကြောင့်တည်း။ ဗြာလည်းပြင်းထန်လျှင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ထိုသူ အား ခုန်အုပ်လိုက်၏။ သို့သော်ထိုလူသည် သူ့အား လမ်းခုလပ်မှနေ၏ ဆီးကြို ကာ သူ့လည်ချောင်းကို ဖမ်းညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ လှန်၍ ပေါက်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်ဗြာ၏ လည်ပင်းတွင် ချီနှောင်ထား သော ကြိုးကိုအညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာဆွဲ၍ တင်းကြပ်လိုက်ရာ ဗြာသည် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လေ၏။ ပြင်းထန်စွာ ရုန်းကန်ခြင်းကြောင့်လည်း ကောင်း၊ လည်စိအစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗြာ၏လျှာသည် ပါးစပ် ထဲမှ တစ်လစ်တန်းလန်းကြီး ထွက်လျက် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် လည်း ဖားဖိုကြီးအလား ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက်ဖြင့် ဟောဟဲဆိုက်နေတော့ ၏။ ဗြာသည် သူ၏ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် ကျွန်လိုညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် မှုမျိုးကို တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဘူးသေးသည်နှင့်အမျှ သူ၏ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် တစ်ခါမျှလည်း ဤမျှလောက်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မဖြစ်ခဲ့ဘူး သေးချေ။ သို့သော်သူသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့တော့ချေ။ သူ၏ ခွန်အား ဗလများသည် ဒီကျရေအလား ဆုတ်ယုတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ၏မျက်လုံး များသည်လည်း ပြာဝေ၍နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့၏နေရာသို့ မီးရထားတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာကာ သူ့အားမီးရထား ကုန်တွဲတစ်တွဲ ပေါ်သို့ လူနှစ်ယောက်က ပစ်တင်လိုက်သည်ကိုပင် ဗြာသည် ဘာမျှမသိခဲ့ တော့ချေ။

နောက်၌သူသတိရလာ၍ ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် တရေးရေးသိလာ သောအခါ သူ၏လျှာသည် ပြင်းထန်စွာနာကျင်နေလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု

၏အပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားနေသည်ဟုလည်း သတိထားမိလေသည်။ ကြမ်းတမ်းစူးရှသော မီးရထား၏ ဥဩမှုတ်သံကို ကြားရသောအခါမှပင် သူမည်သည့်အပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါနေကြောင်း သိတော့၏။ သူသည် တရားသူကြီးမီးလားနှင့် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ခရီးသွားခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခုလို ကုန်တွဲတစ်တွဲတွင်ကား တစ်ခါမျှမစီးခဲ့ရသေးချေ။ ထို့နောက် သူသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ယင်းသို့ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော သူ၏ မျက်လုံးထဲတွင် အထိန်းမရှိ အဆီးအတားမရှိသော ဒေါသမီးသည် တဝင်းဝင်းတောက်နေတော့လေ၏။ ဗြဟ္မာ့မျက်လုံးဖွင့်လျှင်ဖွင့်ခြင်း ထိုလူလည်း ဗြဟ္မာ့လည်ချောင်းဆီသို့ လှမ်းခုန်၍ အုပ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်ဗြဟ္မာ့သည် ထိုလူထက် အလွန်ပင် လျှင်မြန်လှ၏။ လှမ်းအုပ်လိုက်သော ထိုလူ၏ လက်ကို ဗြဟ္မာ့သည်ကျားပါးစပ်ဖြင့် ညှပ်လိုက်သည့်အလား ဖမ်းကိုက်ထားလိုက်ရာ ပြန်လည်၍ လျော့ဖြေပေးခြင်းမပြုတော့ချေ။ ဤတစ်ချိတွင်လည်း သူသည်မေ့မြောကာ သတိကင်းလွတ်သွားခဲ့သောအခါမှပင် သူ၏ ကျားပါးစပ်သည်လည်း ပြေလျော့ခဲ့ပေတော့သည်။

ထို့နောက် ထိုလူလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့် ကြွေမွှေးနေသော သူ၏ လက်ကိုကွယ်ဝှက်၍ ကုန်တွဲစာရေးအား ပြောပြ၏။ “အင်း-ကိစ္စတော့ တစ်ချိအေးသွားပြန်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဆန်ဖရန်စွကိုက ကျုပ်ဆရာဆီ ခေါ်သွားမလို့ဗျ။ ဒင်းကို ကျုပ်ဆရာအတွက် သယ်လာခဲ့ရတာ၊ ဟိုရောက်ရင်ဒီကောင်ကြီးကို ခွေးဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ကုသနိုင်ကောင်းပါရဲ့ အောက်မေ့ရတယ်”

ဆန်ဖရန်စွကို ဆိပ်ကမ်းစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ နောက်ဖေးရှိ တင်းကုပ်တစ်ခုတွင် ထိုညက မီးရထား စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရပုံကို ပြောဆိုနေလေသည်။

“ကျုပ်အတွက်အားလုံးမှ ငွေကလေးငါးဆယ်ရပါတယ်ဗျာ။ တော်ပြီ တော်ပြီ နောက်များတော့ ဒါမျိုးဆိုရင် တစ်ထောင်ပေးမယ်ဆိုတာ တောင် မလုပ်တော့ဘူးဗျို့။” သူ၏လက်ကို သွေးများဖြင့် နီရဲနေသော လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ဖြင့် ပတ်စီးထား၏။ သူဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်၏ ညာဘက်ခြေထောက်မှာ ဒူးခေါင်းမှ ခြေမျက်စိအထိ ဟက်တက် ကြီးစုတ်ပြနေလေသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လောက် ရသတုန်း”ဟု အရက် ဆိုင်စာရေးက သူ့အားမေးလိုက်သောအခါ “တစ်ရာလေဗျာ- တစ်ပြား တစ်ပိုင် မှ လျှော့လို့မယူဘူး။ ကျုပ်သာ ကံကောင်းချင်တော့ ခုလို...”

“အင်း-ငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာနဲ့ဆိုတော့ စုစုပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ် ပေါဗျာ”ဟု အရက်ဆိုင်စာရေးက တွက်ချက်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ပြန်ပေးသမားထိုလူသည် သူ၏လက်တွင် ပတ်စီးထားသော သွေးရဲရဲအဝတ်ကို ဖြေလိုက်ကာ မန်းထပြီးယင်းနေသော လက်ကအနာကို ကြည့်၍ “အင် . . . ဟိုက်ဒရိုဖိုဘီသာ မရရင်တော့ဗျာ”ဟု ညည်းလိုက် လေသည်။

အရက်ဆိုင်စာရေးက “အဲဒါခင်ဗျားဟာ လည်ပင်းကြိုးကွင်းတပ် ပြီး မွေးလာတဲ့သူမို့လို့ဘဲဗျို့”ဟု ဆိုကာ ရယ်ပြီးလျှင် “ကဲ-ကဲ-ခင်ဗျာ ကောင်ကြီးကို ဆွဲမချခင် ကျုပ်ပါ ကူညီပေးလိုက်ပါရစေဗျာ”ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်ကေ၏။

မျက်လုံးများရီဝေကာ တစ်ခေါင်းလုံးမူးနောက်လျက် လည်ချောင်း နှင့်လျှာတို့ဆီမှ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေသောဒဏ်တို့ကို ခံစားကာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် အသက်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်နေသော ဗြဟ္မသည် သူ့အားညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူများကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ရုန်းကန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ သို့သော်- သူသည် မြေပေါ်သို့အုန်းကနဲမြင် အောင် ပစ်ချခြင်းခံလိုက်ရပြီးလျှင် ထပ်တစ်လဲလဲဆိုသလိုပင် အသက်ရှု လည်း ကြပ်ကြပ်သွားခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် သူ့လည်ပင်း၌တပ်ထားသော ကြေးပတ်လည်ကြီးကို တံစဉ်းနှင့် ကိုက်ဖြတ် ပစ်လိုက်ကြပြီးနောက် ကြိုးကိုလည်း ဖြေပေးလိုက်ကြကာ သူ့အား လှောင် အိမ်ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲသို့ ပစ်သွင်းထည့်ထအေးလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဗြဟ္မလည်း ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလှသော ထိုလှောင်အိမ်ထောင် ချောက်ထဲ၌ပင် သူ၏အများနှင့်မာနတို့ကို ကုသသိုသိပ်ရင်း ထိုညအဖို့ အသာလေး ဝပ်နေခဲ့၏။ မည်သို့သော အဓိပ္ပါယ်နှင့် သူ့အပေါ်တွင် ဤသို့ ပြုကျင့်ကြသည်ကို သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့အပေါ် ဤသို့ ပြုကျင့်ကြခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို သူရှာဖွေ၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ သည် ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလှသော ဤလှောင်အိမ်ထောင်ချောက်ထဲ၌

သူ့အား အဘယ်ကြောင့် ထိုးသိပ်ထည့်ထားခဲ့ကြသနည်း။ အကြောင်းကို သူမသိရှာချေ။ သို့သော်- သူ့အသိဉာဏ်တွင်ကား အစပျိုးနေသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကို ရိုးတိုးဝါးတား သိမြင်ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။ ထိုညက တင်းကုပ်၏ တံခါးဖွင့်သံကြားတိုင်း သူသည်သူ၏သခင်ဖြစ်သူ တရားသူကြီးမီးလား၊ သို့မဟုတ် မီးလား၏ တပည့်ငယ်သားများကို တွေ့မြင်ရလိမ့်နိုးနိုးဖြင့် ဝပ်နေရာမှ ခုန်ထကာ မျှော်တလင့်လင့်ဖြစ်ခဲ့ရှာလေသည်။ သို့သော်လည်း တံခါးပွင့်လာသည့်အခါတိုင်းပင်လျှင် သူသည် အရက်ဆိုင်စာရေး၏ ဖေါင်းပွပွမျက်နှာကိုသာ မြင်ခဲ့ရ၏။ အရက်ဆိုင် စာရေးသည် ထိုညက အမဲဆီဖယောင်းတိုင်မီးတစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်၍ သူ့အား သုံးလေးခါမျှ လာရောက်ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလေ၏။ ယင်းသို့လာရောက် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခဲ့သည့် အခါတိုင်းလည်း ဗြူ၏လည်ချောင်းထဲမှ ရွှင်မြူးသော ဟောင်သံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြမ်းခက်သော မာန်ဖီသံသို့ ပြောင်း၍ပြောင်း၍ သွားခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် အရက်ဆိုင်စာရေးသည် သူ့အားထိုညက အခြား ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးတော့ဘဲ၊ တစ်ကောင်တည်းနေထိုင်စေခဲ့၏။ နံနက်မိုးသောက်အလင်းသို့ ရောက်သောအခါမှပင် တင်းကုပ်ထဲသို့ လူလေးယောက်ဝင်လာကာ၊ လှောင်အိမ်ထောင်ချောက်ကို မ,ယူခဲ့ကြလေသည်။ ဗြူကနောက်ထပ် ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ကြဦးမည့်သူများဟု စိတ်ထဲက ပိုင်းပြတ်ယူဆလိုက်ခဲ့၏။ အကြောင်းမှာ ထိုသူတို့၏ အသွင်အပြင်သည် မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ အသွင်အပြင်နှင့်တူလှပြီးလျှင် စုတ်ပြတ်ညစ်တေ နေကြသောကြောင့်တည်း။ ဗြူသည်ထောင်ချောက်တိုင်များ အကြားမှနေ၍ ထိုသူများကို အမျက်ခြောင်းခြောင်းဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ဟိန်းဟဲခဲ့လေ၏။ သို့သော် ထိုသူတို့သည် ရယ်မောရုံသာ ရယ်မောသွားခဲ့ကြပြီးလျှင် သူ့အားတုတ်များဖြင့် ထိုးဆွကြရာ ထိုတုတ်များကို သူသည်လျှင်မြန်စွာ ကိုက်ဖဲ့ချိုးဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗြူသည် သူ့ထံမှ ဤသို့သောအပြုအမူမျိုးကို သူတို့အလိုရှိကြောင်း သိရှိသတိရသော အခါမှပင်၊ သူ့အားတုတ်များဖြင့် ဘယ်လောက်ထိုးဆွ တုံ့ပြန်ကိုက်ဖဲ့ခြင်း မပြုခဲ့တော့ချေ။ ထို့နောက် သူ၏ လှောင်အိမ်ထောင်ချောက်ကို လှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ ထမ်းတင်လိုက်ကြသော အခါတွင်လည်း ဗြူသည်ငြိမ်သက်စွာပင် ဝပ်၍လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ ဤသို့

အားဖြင့် ဗြဟ္မာ့သတ်တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်းကာ အမျိုးမျိုး ကူးပြောင်းသွားခဲ့ရပြီးလျှင် လှည်းတစ်တန်၊ ကားတစ်တန်၊ မီးသင်္ဘော တစ်တန်၊ မီးရထားတစ်တန်ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အမြန်မီးရထားတစ်စင်း၏ တွဲတစ်တွဲပေါ်သို့ လှောင်အိမ်ထောင်ချောက် နှင့်အတူ ရောက်ရှိသွားခဲ့တော့ လေ၏။

နှစ်နေ့နှင့် နှစ်ညလုံးလုံးဗြဟ္မာ၏ ရထားတွဲသည် အမြန်မီးရထား တစ်စင်း၏ နောက်မြီးတွင် ချိတ်၍ပါသွားခဲ့၏။ နှစ်နေ့နှင့်နှစ်ညလုံးလုံးပင် ဗြဟ္မာသည် မည်သည့်အစာရေစာကိုမျှ စားသောက်ခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဒေါသစိတ်များကသာ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။ ရထားတွဲ ထဲ၌ သူ့ထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာသောလူမှန်သမျှကို သူသည်ဝမ်းခေါင်း သံကြီးဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ဟိန်းဟဲခဲ့၏။ ထိုလူများကလည်း သူဟိန်းဟဲ ခြိမ်းမဲခဲ့သည်ကို အလေးမမူသည့်အပြင် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြလျက် သူ့အားမခံချင်အောင် စကြဆွကြလေသည်။ ယင်းသို့စကြဆွကြသော အခါ ၌ သူသည် ထောင်ချောက်တိုင်များအကြားမှ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်များ တစ်စီစီထွက်နေတော့လေသည်။ သို့သော်သူ့အား စကြဆွကြသော လူများ သည် ယင်းအဖြစ်ကို သဘောကျစွာ ရယ်မော၍သာ နေခဲ့ကြပြီးလျှင် သံသေးသံကြောင်များဖြင့် ခွေးလိုပြန်၍ ဟိန်းခဲဟောင်ခဲကြ၏။ လက်ခုပ် လက်ဝါးများတီးကာ ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော အသံကိုလည်း ပြုကြ၏။ ဤအပြုအမူများသည် ပေါင်ကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည်ကို ဗြဟ္မာ ကောင်းစွာ သိ၏။ ထိုသို့သိသည်နှင့်အမျှ သူ၏မာန်မာနအဟုန်သည် ပိုမို၍ ကြီးမား ခဲ့ရကာ ဒေါသစိတ်များသည် တစ်စစအရည်ပျော်၍ပျော်၍ သွားခဲ့တော့ လေသည်။ ဗြဟ္မာသည်ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းအတွက် သိပ်အရေးမထား လှချေ။ သို့ရာတွင် ရေငတ်ခြင်းကား ဆိုးဝါးလှချေ၏။ ရေငတ်ခြင်းကြောင့် သူ့တွင်ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားရလေလေ သူ၏ ဒေါသအမျက်လည်း မီးလောင်ရာ လေပင့်ပေးသကဲ့သို့ ခြောင်းခြောင်းထွက်လေလေ ဖြစ်လာ ပြန်လေ၏။ ဤလိုနှင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင် ၍လာလေသည်။ ပင်ကိုယ်အရင်းခံ၌ကပင် မာနကြီးကြီးနှင့် စိတ်ကြီး စိတ် ဆတ်လှသော ဗြဟ္မာသည်ယခုလို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းခံထားရသည့် အပြင်

ဗူးလေးရာ ဖရုံဆင့်သကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသော လည်ချောင်းနှင့် လျှာတို့ကလည်း မီးတောက်မတတ် ပူလောင်ပူစပ် နာကျင်နေကြခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးခြစ်ခြစ်တောက်မျှ အဖျားသွေးဝင်လာတော့လေ၏။

တစ်ခုတော့သူဝမ်းသာနေမိ၏။ ယင်းမှာအခြားမဟုတ်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးမရှိတော့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူသည် လှောင်အိမ်ထောင်ချောက်ထဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူ့လည်ပင်း၌ ချီနှောင်ထားသော ကြိုးသည်မရှိခဲ့တော့။ ဤကြိုးရှိခြင်း သည် သူ့အဖို့တမူနာသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်လူများအဖို့ တပန်းသာခဲ့၏။ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့စွာပင် တစ်ဖက်က လူများအဖို့ တပန်းသာခဲ့၏။ ယခုသော် သူ့လည်ပင်းတွင်ကြိုးမရှိတော့။ သူတို့သည် သူ့အား စမ်းကြည့်ချင်လျှင် လာရောက်စမ်းကြည့်ကြလေလော့။ သူ့အကြောင်းသိရအောင် သူက ကောင်းကောင်းပြလိုက်ပေလိမ့်မည်။ ဤအခါတွင် သူသည် သူ့လည်ပင်းသို့ မည်သည့်ကြိုးကိုမျှ တပ်တော့မည်မဟုတ်။ သူတို့သည် လည်ပင်းကို မည်သည့် ကြိုးမျှတပ်၍ရတော့မည် မဟုတ်။ ဤအချက်ကို သူက ယတိပြတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အစာ လည်းမစား ရေးလည်း မသောက်ဘဲ ဒေါသအမျက်များကိုသာ ဝါးမျိုးနေခဲ့ရသဖြင့် ကြာသော် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဒေါအမျက်များဖြင့် ပြည့်နှက်ဝဖြိုးနေခဲ့တော့၏။ သူ့အား ပထမဆုံး လာရောက်ညှဉ်းပန်းမည့်သူ . . . ဗွေဆော်ဦး မတရား ပြုကျင့်မည့်သူကို သူသည်အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တော့ပေမည်။ သူ၏မျက်လုံးကြီးများသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် နီရဲနေကြကုန်၏။ သူသည် မကောင်းဆိုးဝါး ဖုတ်သဘက်ကြီးတစ်ကောင်အလား အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲ၍နေခဲ့တော့၏။ ယင်းသို့သောအသွင်အပြင် ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ယခုနေအခါ သူ့အား သူ၏သခင် တရားသူကြီးမီးလား ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မှတ်မိတော့မည်မဟုတ်ချေ။ ထို့နောက် အမြန်ရထားနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော အလုပ်သမားဘက်သားများသည် စီးဘဲလ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အား ရထားတွဲပေါ်မှ ချထားခဲ့ကြကာ တာဝန်ပေါ့သွားလျက် ထိုအခါမှပင် အသက်ကိုလည်း ဝဝရှုရှိုက် နိုင်ခဲ့ကြတော့လေ၏။

လူလေးယောက်တို့သည် ဗြူ၏လှောင်အိမ်ထောင်ချောက်ကို လှည်းပေါ်မှ သယ်ယူသွားကြပြီးလျှင် မြင့်မားသော တံတိုင်းတစ်ခု၏

နောက်ဖေးရှိ သေးငယ်သော မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် ချထားလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက်ဆွယ်တာအင်္ကျီအနီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကြီးမားကြီးခိုင်သည့် လူတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာပြီး လှည်းမောင်းသမားထံမှ စာအုပ်တွင်လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်၏။ ဗြူ၏ဆရာကား ထိုသူပင်ဖြစ်တော့သတည်း။ ဗြူသည်ထိုသူအား အရှုံးပေးရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်ဗြူသည် လွယ်ကူစွာ အရှုံးပေးခဲ့သည်ကား မဟုတ်ချေ။ ထိုသူကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် သူ့အားနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမည့်သူ ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရာ၊ လှောင်အိမ်ထောင်ချောက်ထဲမှနေ၍ ကြမ်းခက်ကြောက်မက်ဖွယ် ဟိန်းဟဲမာန်ဖီကာ နေခဲ့လေသည်။ ထိုသူကား အပြုံးမျှမပျက်ဘဲ ပဲကွပ်တစ်လက်နှင့် တင်းပုတ်တစ်ချောင်းတို့ကို သွားယူလာသည်။

“ဒီကောင်ကြီးကို လှောင်အိမ်ထဲက အခုထုတ်မှာမဟုတ်ဘူးလားဗျာ” ဟု လှည်းမောင်းသမားကမေးရာ၊ ထိုသူက “ထုတ်မှာပေါ့၊ အခုပေါ့” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပြီးလျှင် ထောင်ချောက်ကို ပဲကွပ်နှင့်ပေါက်လေ၏။

ထိုခဏမှာပင် စောစောက ဗြူ၏ထောင်ချောက်ကို သယ်ယူလာခဲ့ကြသော လူလေးယောက်သည် ထိုနေရာမှ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီလျှင် မြန်စွာထွက်ပြေးသွားကြပြီး လုံခြုံစိတ်ချရသော အုတ်တံတိုင်း၏ထိပ်ပေါ်သို့တက်၍ ဗြူဆုံးမပွဲကြီးကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြလေ၏။ ဗြူသည် ပဲကွပ်နှင့် ပေါက်ချလိုက်၍ ပဲထွက်စင်ထွက်ကျလာသော သစ်သားစများကို သွားတစ်ခွေလုံး မြုပ်လောက်အောင် သဲသဲမဲမဲကိုက်နေ၏။ အပြင်မှ ပဲကွပ်သံခိုင်းကနဲ ထွက်ပေါ်လာသည့်အခါတိုင်း အထဲမှ ပြင်းထန်သော ဗြူ၏ မာန်ဖီဟိန်းဟဲသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် ပကတိငြိမ်သက်စွာ ဗြူအားအပြင်သို့ ထုတ်ယူရန် ကြိုးပမ်းနေသည်နှင့်အမျှ လှောင်အိမ်ထဲမှ ဗြူသည်လည်း အပြင်သို့ထွက်နိုင်ရန် ပြင်းထန်ကြောက်မက်ဖွယ် မာန်ဖီဟိန်းဟဲ၍ နေလေသည်။

ထို့နောက် လှောင်အိမ်ထောင်ချောက်တွင် ဗြူ၏တစ်ကိုယ်စာ ထွက်သာရုံအပေါက် ပေါက်သွားသောအခါ ဆွယ်တာကြီးက ဗြူအား “ကဲ-မျက်လုံးနီနဲ့မိစ္ဆာကောင်ကြီး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော ပဲကွပ်ကိုပစ်ချလိုက်ကာ တင်းပုတ်ကို လက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

အမှန်ပင် ဗြဟ္မလည်း မျက်လုံးနီကြီးနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာ ကောင်ကြီး နှင့် တူနေတော့၏။ လှောင်အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာကာ ဆွယ်တာ နီအား ခုန်၏အုပ်တော့မည့်ဟန် ပြင်နေစဉ်၌ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွေး အမှင်များသည် ထောင်ထနေကြပြီးလျှင် သူ၏ပါးစပ်၌လည်း အမြှုပ်များ တစ်စီစီ ထွက်နေတော့၏။ သူ့မျက်လုံးနီကြီးများမှာလည်း အရူးစိတ်များ ဖြင့် တလက်လက် တပြောင်ပြောင်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက်သူသည် ပေါင်ချိန်တစ်ရာလေးဆယ် ရှိသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြွကာရှိသမျှ သော အားခွန်တို့ကို ညှစ်ထုတ်လျက် နှစ်နေ့နှင့်နှစ်ညမျှ ချုပ်တည်းထား ရသော ဒေါသမာန်မာနတို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဆွယ်တာနီအား တည့်တည့်မတ် မတ်ကြီး ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် လမ်းခုလတ် လေထဲ၌ပင် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် မျက်လုံးများပြာဝေကာ သူ သည် မေးစေ့သွားလေ၏။ သန်မာသောသူ၏ ပါးစပ်ပြဲကြီးနှင့် ဆွယ်တာ နီအား ကိုက်ချလိုက်တော့မည်ဟု ပြုလိုက်သောအခါမှပင် အမည်မဖော် နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို အပြင်းအထန် ခံစားလိုက်ရပြီးလျှင် သူ၏ ပါးစပ်ပြဲကြီးသည် မကိုက်ရတော့ဘဲနှင့် စေ့ခိုင်သွားရတော့ကာ သူ၏ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးသည်လည်း လမ်းခုလတ်မှနေ၍ မြေပေါ်သို့ တုံးတုံးကျ ခဲ့ရလေ ၏။ သူသည် ရှေးအခါက တင်းပုတ်နှင့်တစ်ခါမျှ မခံရဘူးသဖြင့် တင်းပုတ် ၏အကြောင်းကို သူသိခဲ့လေပြီ။ သူ့ခုန်အုပ်လိုက်သည့် အခါတိုင်း သူ့အား တင်းပုတ်က နှက်လိုက်သည်ကို သူသိသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် စိတ်ရှူးဝင်နေသောသူသည် ဘယ်အရာကိုမျှ ကြောက်ရွံ့၍လည်း မနေတော့ ချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်၍အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် သူသည် ဆွယ်တာနီ အား ခုန်အုပ်ခဲ့၏။ သူ့ခုန်လိုက်သည့်အခါတိုင်း တင်းပုတ် ကြီးက သူ့အား ထုနှက်ခဲ့ပြီးလျှင် သူသည်မြေပေါ်သို့ ဘုံးဘုံးကျခဲ့ရသည် ချည်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ မှတ်လောက်သားလောက် ပြင်းထန်လွန်းလှသော တင်းပုတ်၏ ဒဏ်တစ်ချက်ကို ခံစားလိုက်ရသောအခါ၊ သူသည်မြေပုံ၌ မတ်မတ်ရပ်တည်ခြင်းမှာပင် မစွမ်းသာတော့ချေ။ ဝပ်တွား၍သာ နေခဲ့ရ ပြီးလျှင် မူးနောက်ရီဝေ၍ နေခဲ့တော့လေ၏။ ထို့နောက်သူသည် ဒယိမ်း ဒယိုင်ဖြင့် ထလာ၏။ သွေးများသည်သူ၏ နှာခေါင်းပါးစပ်နှင့် နားရွက်များ

အတွင်းမှ ယိုစီးကျနေကြကုန်လေ၏။ အမွှေးပွကြီးများနှင့် လှပသောသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည်လည်း သွေးများဖြင့်စိုရွှံပေကျ၍ နေတော့၏။ ထို့နောက်ဆွယ်တာနီသည် သူ့ထံသို့လျှောက်လာပြီးလျှင် အနားသို့ရောက်သောအခါလက်ထဲမှ တင်းပုတ်ကို အားကုန်လွှဲ၍ သူ့နှာခေါင်းဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးချိန်ရွယ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ထုနှက်လိုက်လေ၏။ ဗြဲသည် စောစောက သူခံစားခဲ့သော ဝေဒနာများအားလုံးကိုပင် မေ့ပျောက်၍ သွားခဲ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗြဲသည်သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင်၏အလား ပြင်းထန်စွာအော်မြည်ဟိန်းဟဲလျက် ဆွယ်တာနီအား ခုန်ပျံ၍ အုပ်လိုက်ပြန်လေ၏။ သို့သော် ဆွယ်တာနီသည် ဗြဲသွေးရူးသွေးတန်း နိုင်သလောက် အေးချမ်းသက်သာစွာပင် လက်ထဲမှ တင်းပုတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ဘယ်ညာသို့ လွှဲလျက်ဗြဲ၏ မေးရိုးကိုပင့်၍ ရိုက်နှက်လိုက်လေ၏။ ယင်းနှင့် တစ်ချိန်တည်းပင် ဗြဲအားလေထဲ၌ ဆွဲမွှေ့ရမ်းခါလိုက်ရာ ဗြဲသည် လေထဲ၌ တစ်ပတ်ခွဲတိတိ ပတ်ချာလည်သွားပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ အုန်းအုန်းမြည်လျက် ခေါင်း၊ ရင်ဘတ်တို့နှင့် ကျသွားခဲ့လေ၏။

ဗြဲသည်နောက်ဆုံးအကြိမ် ခုန်အုပ်လိုက်သေး၏။ ဆွယ်တာနီကလည်း ဤတစ်ချိတွင်မှ စောစောကသူ့အောင့်အည်းထိန်းချုပ်၍ ထားခဲ့ရသည့် အားခွန်တို့ကို စုပေါင်းဖြေလွတ်ကာ နောက်ဆုံးအချိအနေဖြင့် ဗြဲအား အုန်းကနဲထုနှက်လိုက်ရာ ဗြဲသည်လေထဲ၌ပင် တွန့်ခွေ၍သွားပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လုံးဝမေ့မြော သွားခဲ့တော့လေ၏။

ထို့နောက် ဗြဲသည်ပြန်၍ သတိရလာခဲ့သည်။ သို့သော်သူ့တွင် ခွန်အားဗလများ မရှိတော့ချေ။ သူသည်သတိပြန်ရလာခဲ့သော်လည်း ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော အားခွန်များသည် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာခြင်း မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အုန်းအုန်းကျခဲ့သာ နေရာ၌ပင် အသက်အသာ လဲလျောင်း၍ နေကာ၊ ဆွယ်တာနီနှင့်လူအား စောင့်၍ကြည့်ရှုနေခဲ့လေ၏။

ဆွယ်တာနီက “ကဲ-ဖေသားကြီး ဗြဲရေ . . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ-ကတောက်ကဆလေး ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်ကွာ၊ ဒီတော့အကောင်းဆုံးက အဲဒီကတော့ကဆဖြစ်ကြရတာကို ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ကြပါစို့၊ မင်းလည်း-မင့်အချက်ကိုသိပြီ။ ငါလည်း ငါ့-အချက်သိပြီ။ ဒီတော့-မင်းလိမ္မာစမ်းပါကွာ . . . အားလုံးမင့်အတွက် အဆင်ပြေစေရမယ်။ ရွှေဘုံပေါ်မှာ မင်းစံရ

မယ်။ အေး-မိုက်မဲရင်တော့လည်း မိုက်မဲတဲ့ဒဏ် မင်းခံအုံးပေါ့။ ဒီတစ်ချိ
တော့ ငါကအသေအကြေနှံ့မှာဘဲ။ ကိုင်း . . . နားလည်လား”ဟု သာယာ
ညှင်းပျောင်းသော အသံဖြင့်ပြော၏။

ယင်းသို့ပြောရင်းဆွယ်တာနီသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့်
သူမညာမတာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါဖုနက်ခဲ့သော ဗြူ၏ဦးခေါင်းကို အသာ
အယာပွတ်သပ်သုပ်ပေးလေသည်။ ဗြူသည် သူ့အားလက်ဖြင့် လာထိလိုက်
သောအခါ၊ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအမှင်တို့သည် သူ့အလိုအလျောက်
ထောင်၍ထဲခဲကြသော်လည်း မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်ကန်ကျောက်ခြင်းမရှိဘဲ
ကျေနပ်စွာ မှိန်း၍ခံနေခဲ့ပေသည်။ ဆွယ်တာနီသည် သူ့အားရေတိုက်ကျွေး
သောခါ သူသည်အငမ်းမရ သောက်မျိုးခဲ့၏။ ထို့နောက် ရက်ရောစွာ
ကျွေးမွေးသော အသားစိမ်းများကိုလည်း အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် မွတ်သိပ်
စွာ ဝါးမျိုးစားသုံးခဲ့ပေသည်။

သူကားအရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့ချေပြီ။ ထိုအကြောင်းကို (သူကောင်းစွာ
သိ၏)။ သို့သော် သူသည်အစွယ်ကျိုးသော မြွေကဲ့သို့ကား မဟုတ်ချေ။
သူကားအစွယ်ကျိုးခြင်းမဟုတ်၊ အရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တင်းပုတ်
နှင့်လူကို သူသည်အဘယ်နည်းနှင့်မျှ အန်တုယှဉ်ပြိုင်၍မရကြောင်း တစ်ချိ
တစ်မောင်းတည်းနှင့် သူကောင်းကောင်းကြီး သိသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူသည်
သင်ခန်းစာရယူခဲ့ပြီဖြစ်လျက် ယင်းရယူခဲ့သော သင်ခန်းစာကို သူ၏တစ်
သက်တာတွင် အဘယ်ကာလမျှ မေ့ပျောက်ခြင်းမဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ တင်းပုတ်
က သူ့အားမျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ ဤသင်ခန်းစာသည်
ရှေးဦးသင် ဥပဒေ၏အစနိဒါန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤနိဒါန်းကိုသူသည် လမ်းခု
လပ်၌ပင် ကြုံတွေ့လိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လောကဓံသည် ခက်ထန်
သောအသွင်ကိုဆောင်၏။ ခက်ထန်သောအသွင်ကိုဆောင်သည့် ယင်းလော
ကဓံကို မကြောက်မရွံ့ကြံ့ကြံ့ခံမည်ဟု ရင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ၌ သူ့တွင်
ဖုံးအုပ်ကွယ်ပျောက်၍ နေခဲ့သော ပင်ကိုယ်ယုတ်မာမှုများသည် အထင်
အရှားတဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တော့ကာ သူသည် ထိုယုတ်မာမှုများဖြင့်
လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ခြင်းပြုခဲ့လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်များ ကုန်ဆုံး
သွားခဲ့ရာ ယင်းကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော နေ့ရက်များအတွင်း သူ့လိုပင်
ခွေးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့သည် လှောင်အိမ် ထောင် ချောက်ဖြင့် တစ်မျိုး၊

ကြိုးရှည်နှင့်တဲ၍ တစ်သွယ်၊ ရောက်လာခဲ့ ကြပြန်လေသည်။ တစ်ချို့လည်း အေးဆေးငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၍ အချို့လည်း သူ့လိုပင် ဟိန်းဟဲမာန်ဖီကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ဗြာသည် ယင်းသို့ရောက်လာ ကြသော ခွေးများအားလုံး ဆွယ်တာနီ၏ အချုပ်အချယ်အောက်သို့ ရောက် သွားခဲ့ကြပုံကို ကောင်းစွာစောင့်ကြည့်ခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့စောင့်ကြည့်ခဲ့သည့်အခါတိုင်း ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လှ သည့် သင်ခန်းစာပေးပွဲကြီးကို ဗြာသည်ထပ်တလဲလဲ ပြန်လှန်၍ သတိရ မိခဲ့၏။ ထိုသူ့အားမိတ်ဆွေအဖြစ် ရောနှောရန် မလိုသော်လည်း ထိုသူသည် ရိုသေနာခံရသော ဆရာသမားပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ထိုသူ့အား နာခံရို သေကြရ၏။ ဤအတွက်ဗြာအား အပြစ်မဆိုသာချေ။ သူသည် ဆွယ်တာနီ အားအရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့သော ခွေးများက အမြီးနန်း၍လည်းကောင်း၊ လက်ကို လျှာဖြင့်လျက်၍လည်းကောင်း ရောနှောကြုံမြုံခဲ့ကြသည်ကို ကောင်းစွာ မြင်ဖူးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဤအတွက်သူ့အား အပြစ်မဆိုသာချေ။ သူသည် ရောနှောခြင်းလည်းမပြု၊ ရိုသေနာခံခြင်းလည်းမပြုဘဲ နောက်ဆုံးတွင်ဆရာ သမားအဖြစ်ကို ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရင်း သေပွဲဝင်သွားခဲ့ရသော ခွေးတစ် ကောင်ကိုလည်း ကောင်းစွာ မြင်ဖူးခဲ့ပါသေးသည်။

ဗြာတင်ခုတင်ခုဆိုသလိုပင် ဆွယ်တာနီထံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသော မျက်နှာစိမ်း လူသစ်များကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဆူညံ တက်ကြွစွာ စကားပြောတတ်ကြလျက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ လာကြလေသည်။ ထို့နောက်ထိုလူများနှင့် ဆွယ်တာနီတို့သည် ငွေအပေး အယူ ပြုလုပ်ကြလျက် ဆွယ်တာနီထံမှ ခွေးများသည် ထိုလူစိမ်းများ၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားကြကုန်၏။ ထိုလူစိမ်းများနှင့် ခွေးများသည် မည်သည့် နေရာသို့ သွားခဲ့ကြသည်ကို ဗြာသည်တွေးတောအံ့ဩ၍နေ၏။ အကြောင်း မှာ ထိုလူစိမ်းများနှင့် ခွေးများသည် ဤနေရာသို့ မည်သည့်အခါမျှ ပြန် ရောက်လာလေ့မရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့ရေးအတွက် ဗြာသည် များစွာ ကြောက်ရွံ့ပူပန်လျက်ရှိတော့လေ၏။ သို့သော် ထိုလူစိမ်းများရောက် ရှိလာကြပြီး သူ့အားရွေးချယ်ခြင်း မပြုခဲ့သည့်အခါတိုင်း ဗြာသည် ဝမ်းသာ ခဲ့ရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတွင် ဗြာသည် ဝမ်းမသာနိုင်ခဲ့ တော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အလှည့်သို့လည်း ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။

သူ့အားရွေးချယ်ခဲ့သူမှာ အင်္ဂလိပ်စကားကိုဖြစ်ကတတ်ဆန်း ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ ပြောလေ့ရှိသော ပါရော့အမည်ရှိ လူဗလံကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူပြောသောစကားကို ဗြဲနားမလည်နိုင်ခဲ့ချေ။ သူသည်ဗြဲအား တွေ့သောအခါ မျက်လုံးများဝင်းသွားပြီးလျှင် “ဟ-ကြီးလိုက်တဲ့ ကောင် ကြီးပါလား။ ဘယ်လောက်တုန်းဗျို့” ဟု ဆွယ်တာနီအား မေးလိုက်၏။

သူ့အမေးကို ဆွယ်တာနီက-“သုံးရာထဲပါဗျာ။ ဒီကောင်ကြီးကို သုံးရာနဲ့ရတာ အလကားရသလောက်နီးနီးပါပဲ။ ဘာလဲ-ခင်ဗျားက အစိုးရ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ရမှာကို ဒီလောက်ပဲနဲ့မြောတွန့်တိုနေရသေးလားဗျ-ဟင်” ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားပြောဆိုလိုက်၏။

ပါရော့က သွားဖြူ၍ ရယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ယခုအခါ အနုတ် အသိမ်း မများစဘူးများနေသဖြင့် အဆမတန်ကြီးမြင့်နေသော ခွေးဈေး များကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ယခုအခါ ခွေးများကို ရှေးကနှင့် မတူဘဲ အများအပြား အလိုရှိနေခဲ့ကြသဖြင့် ခွေးဈေးများသည် ခေါင်ခိုက်ကြီးမြင့် နေခဲ့လေသည်။

သို့သော်ဗြဲကဲ့သို့သော ခွေးကောင်းကြီးမျိုးအတွက် သုံးရာဆို သော ငွေကြေးမှာကား မမျှတသော ငွေကြေးမဟုတ်ချေ။ မတန်မရာပေး ရသောဈေးမဟုတ်ချေ။ ကနေဒီယန်အစိုးရသည် ဤခွေးမျိုးကို လက်လွတ် မခံနိုင်ချေ။ အစိုးရ၏ စာပေးစာယူအလုပ်သည်လည်း ခရီးနှင့်နှေး ကြုံကြာနေ၍ မဖြစ်ချေ။ ပါရော့သည် ခွေးအကြောင်းကောင်းစွာသိသူဖြစ် သည့်အလျောက် ဗြဲကိုကြည့်ရှုလိုက်သည့်ခဏ၌ပင် ဗြဲသည်မ,တစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွားဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိရှိလိုက်ခဲ့ပေသည်။ စိတ်တွင်းမှ လည်း “တစ်သောင်းမှာ တစ်ကောင်ရှာမှရှားတဲ့ ကောင်ကြီးပါပေပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပါရော့သည် ဆွယ်တာနီအား ငွေပေးချေလိုက် ပြီးလျှင် နျူးဖောင်လင်မျိုး ခွေးကောင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သော ကာလီနှင့် ဗြဲတို့အား ယူဆောင်သွားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့်ဗြဲသည် ပါရော့၏လက်သို့ ပါလာခဲ့ရပေသည်။ သူသည်ဆွယ်တာနီအားနောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ပေ။ ကာလီနှင့်သူသည် စီးတဲလ်မြို့မှ ထွက်ခွာသော နာဂားသင်္ဘော၏ ကုန်း ပတ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားခဲ့ကြ၏။ စီးတဲလ်မြို့သည် သူတို့၏နောက်တွင်

ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဗြဟ္မာ့ပို့ ပူဇွန်းသော ဆောက်သလင်း တောင်ပိုင်းဒေသများကို နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ပါရောသည် ကာလီနှင့်ဗြဟ္မာတို့အား ဖရန်ဆွာအမည်ရှိသော သူတစ်ယောက် ထံတွင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် အပ်နှံထား၏။ ဖရန်ဆွာသည် ပြင်သစ်နှင့်ကနေဒီယန်စပ် ကပြားဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပါရောထက် နှစ်ဆမျှပို၍အသားမည်းလေသည်။

ဗြဟ္မာ့ပို့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူသစ်များဖြစ်နေကြ၏။ (ရှေ့တွင် ဗြဟ္မာသည် လူသစ်များကို နောက်ထပ်၍ တွေ့ရဦးမည်ဖြစ်သည်) သူတို့အပေါ်တွင် ဗြဟ္မာသည်ခင်မင် တွယ်တာစိတ်ကို မွေးမြူခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း ရိုသေလေးစားသမှုကိုကား ဖြူစင်စွာပြုခဲ့ရလေသည်။ ပါရော နှင့်ဖရန်ဆွာတို့သည် သမမျှတသော စိတ်ထားရှိကြသော သူများဖြစ်သည်ကိုလည်း ဗြဟ္မာသည် လျှင်မြန်စွာ နားလည်သိရှိခဲ့ရ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးသည် အဂတိလိုက်စားခြင်း၊ မျက်နှာသာပေးခြင်းများ မရှိဘဲ တရားမျှတမှုကို လက်ကိုင်ထားသော သူများဖြစ်သည်ကိုလည်း ဗြဟ္မာသည် လျှင်မြန်စွာသိရှိနားလည်ခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင် ခွေးအကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိထားသူများ ဖြစ်ကြရာ၊ ခွေးများတစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ညစ်ပတ်ဗိုလ်ကျမှုများကို ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်စွာ ဆုံးမနိုင်ခဲ့ကြသောသူများ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ဗြဟ္မာသည် လျှင်မြန်စွာ သိရှိနားလည်ခဲ့ပေသည်။

နားဝှာသင်္ဘော၏ ကုန်ပတ်ပေါ်၌ ဗြဟ္မာနှင့်ကာလီတို့သည် အခြားခွေးနှစ်ကောင်နှင့်အတူ တွေ့ဆုံခဲ့ကြရ၏။ ယင်းတို့အနက် တစ်ကောင်မှာ နှင်းကဲ့သို့ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော စပစ်ဗာဂျင်မှ ခွေးကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဝေလငါးဖမ်းသင်္ဘော၏ ကပ္ပတိန်တစ်ဦးက စပစ်ဗာဂျင်မှယူဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်သည် နောက်ပိုင်း၌ ဘူမိဗေဒစစ်ဆေး တိုင်းထွာရေးအဖွဲ့နှင့်အတူ ဗာရင်းစ်ဒေသသို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။

စပစ်ဗာဂျင် ခွေးကြီးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမျိုးကို ပြတတ်သော ခွေးကြီးဖြစ်၏။ ဝမ်းတွင်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု ညစ်ပတ်မှုတစ်ခုခုကို ကြံစည်နေစဉ် မျက်နှာကအစွမ်းကုန် ပြုံး၍နေခဲ့လေသည်။ ဗြဟ္မာ၏ အစာကို ခိုးစားခဲ့စဉ်အခါက သူသည်အထက်ပါ

အတိုင်း ပြုမူပြုံးပြဲခဲ့ပေသည်။ သူ၏အစာကို ခိုးစားသောသူအား မြဲမြံအပြစ်ဒဏ်ခတ်ရန် ခုန်အုပ်လိုက်စဉ် ဖရန်ဆွာ၏လက်ထဲမှ ကြာပွတ်သည် လေထဲ၌ရွမ်းကနဲ မြည်သွားပြီးလျှင် အပြစ်ရှိသူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဗွေဆော်ဦး ကျရောက်သွားနှင့်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗြဲသည်ဘာမှလုပ်စရာ မလိုတော့ဘဲ အခိုးခံရသောသူ၏ အမဲရိုးမှာ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပေသည်။ ဖရန်ဆွာသည် ဤသို့ဖြင့် တရားမျှတမှုကို လက်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်ဟု မြဲ၏စိတ်တွင် ယုံမှတ်သွားတော့ကာ ဖရန်ဆွာအပေါ်၌ အထင်ကြီးလေးစားမှုလည်း တစ်စစ မြင့်မားလာခဲ့တော့လေသည်။

အခြားသော တစ်ကောင်ကား မည်သို့မျှ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကိုမပြု၊ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းလည်းမပြု၊ သူ့အားလာရောက်အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်း ကိုလည်းလက်မခံ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်လိုလားခြင်း မရှိချေ။ သူတစ်ပါး၏ အစားအစာကို ခိုးယူစားသောက်ခြင်းလည်း မပြု ချေ။ သူသည် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းနှင့် ဘာသိဘာသာပင်နေသည်။ သူ့တစ် ကိုယ်တည်း အေးငြိမ်းစွာနေလိုကြောင်းနှင့် အကယ်၍ သူ့အား လာရောက် နှောက်ယှက်ခြင်းပြုကြပါက ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရလိမ့်မည် ဆိုသည်များကို သူက ကာလီအား အထင်အရှားပြသခဲ့လေသည်။ သူ့အား ဒေဝဟု ခေါ်၏။ သူသည် စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၍သာနေသည်။ သို့မဟုတ် တသမ်းသမ်း တဝေဝေနှင့် ရှိသည်။ မည်သည့်အပေါ်ကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိချေ။ နာဂှားသင်္ဘောသည် ‘ကွင်းရှားလော့ဆောင်း’ အမည်ရှိ ရေပြင်ကို ဖြတ်ကူး သောအခါ၌ပင် ဒေဝသည် စိတ်ဝင်စား ချောက်ချားခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထိုနေရာကို ဖြတ်ကူးသောအခါ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးသည် ရေကြမ်းလေကြမ်းထဲ၌ လူးလိုက်လိမ့်လိုက် နှစ်လိုက်ပေါ်လိုက်နှင့်ဖြစ် နေခဲ့၏။ ဗြဲနှင့်ကာလီတို့သည် ကြောက်ရွံ့ခြောက်ခြားသောစိတ်ဖြင့် ဂဏာ မငြိမ်အောင် ရှိနေကြ၏။ နှစ်ကောင်စလုံး အပြင်းအထန်တုန်လှုပ်နေကြ၏။ သို့သော် ဒေဝမူကား ဗြဲနှင့်ကာလီသည် သူ့အိပ်နေသည်ကို အနှောက်အ ယှက်ပြုဘိတကား ဟူသောအကြည့်မျိုးဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက် ပြီးလျှင် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေကာ အိပ်မြဲပြန်အိပ်သွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောသည် နေ့ရောညပါ တဂျိုးဂျိုးခုတ်မောင်းခဲ့ လေ၏။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့လည်း လျှင်မြန်စွာကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေ၏။ သို့

သော် တစ်ရက်ပြောင်း၍ ပြောင်း၍လာသည်ကို ဗြဟ္မာကောင်းစွာ သတိထား မိခဲ့လေသည်။ တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက်သည် အေးပုံခြင်းမတူတော့ချေ။ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုမို၍အေးအေးလာသည်ကို ဗြဟ္မာသတိထားမိခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ တစ်နံနက်ခင်းဝယ် နာဂှားသင်္ဘော၏ရဟတ်သံသည် တိတ်ဆိတ်သွားတော့ကာ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်၍ လာ တော့လေ၏။

နာဂှားသင်္ဘောတစ်စင်းလုံးသည် လူသံသူသံတို့ဖြင့် ပွက်လောရိုက်နေခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာသည်အခြားသောခွေးများနည်းတူ သူတို့ တစ်တွေလက်ကူးပြောင်းကြရဦးတော့မည်ကို ကောင်းစွာသိလိုက်လေ၏။ မကြာမီပင် ဖရန်ဆွာသည် သူတို့တစ်တွေအား သင်္ဘောအထက် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

အထက်ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက် ခြင်း ဗြဟ္မာထမဆုံးခြေဖြင့်နင်းလိုက်မိသည့်အရာမှာ အေးမြသော ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ရွံလိုလို ဖြူပွပွအရာများဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာ၏ခြေထောက်များသည် ယင်းဖြူပွပွအရာများထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားလေရာ ဗြဟ္မာသည်နောက်သို့ခုန် သွားလိုက်မိလေ၏။ ယင်းဖြူပွပွအရာများသည် လေထဲမှ တစ်ဖွဲဖွဲ ကြွ ဆင်းနေကြလေသည်။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော ထိုဖြူပွပွအရာများကို ဗြဟ္မာလှုပ်ခါ၍ ပစ်သော်လည်း နောက်ထပ်၍ ပိုမိုများပြားစွာသာလျှင် သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ကို ဗြဟ္မာသိချင်စေဖြင့် နမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် အချို့ကိုလျှာဖြင့် လျက်ကြည့်၏။ ထိုသို့ လျှာဖြင့်လျက်ကြည့်လိုက်မိသည့် ခဏဝယ် သူ၏လျှာသည် မီးလောင်ခံ လိုက်ရသည့်အလား ပူစပ်ပူလောင်ကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ လျှာပေါ်မှ ဖြူပွပွအရာများသည်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြလေသည်။ ဗြဟ္မာဦးခေါင်းသည် ချာချာလည်သွားတော့၏။ ရှုပ်ထွေးသွားတော့၏။

ဤအချင်းအရာကို သူနားမလည်နိုင်ရှာတော့ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ဖန်ထပ်မံ၍ စမ်းကြည့်ပြန်ရာ အထက်ပါအတိုင်း ခံစားတွေ့ရှိရပြန်လေသည်။ သူ့အားနံ့ဘေးနံ့ဘီမှ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေသူများက ဝေါကနသဘောကျစွာ တသောသော ရယ်မောလိုက်ကြရာ ဗြဟ္မာသည် အရှက်ကြီးရှက်သွားရှာတော့လေ၏။

အဘယ်ကြောင့် သူတို့ရယ်ကြသည် ကိုသူမသိ၊ အဘယ့်သူခမျာ
အရှက်ကြီးရှက်မိသည်ကိုလည်း သူမသိ။ ဤကား သူ့အဖို့ပထမဆုံး
အကြိမ်တွေ့ထိခံစား ရဘူးသာ နှင်းပေတည်း။

[၂]

တင်းပုတ်လေးလေး စွယ်ဖွေးဖွေး

ဒီယီးယား ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ရောက်ရှိခဲ့သည့်ပထမနေ့က ဗြူသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခံနေရသည့်အလား သွားသားများ ချောက်ချားလျက်ရှိခဲ့ရလေသည်။ ထိတ်လန့်အံ့ဩဘွယ်များသည် နာရီမလပ်တဖျတ်ဖျတ်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သူသည်ယဉ်ကျေးသော အသိုင်းအဝိုင်းများအလည်မှ အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ ဗဟိုချက်မအလယ်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ယခင်ကလိုပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် နေခြည်နွေးနွေးထွေးထွေးကို လှုံ့နေ၍ရသော ဘဝမျိုးမဟုတ်တော့။ မည်သည့် အလုပ်မျှ မလုပ်ပဲ လည်ပတ်ပျောင်းထိုးကာနေ၍လည်း မရတော့။ ဤနေရာ ဤဌာန၌ ငြိမ်းချမ်းမှုသည်မရှိ။ အပန်းဖြေအနားယူရန်အတွက် အချိန်သည်မရှိ။ မိမိကိုယ်၏ လုံခြုံရေးအတွက်လည်း ဆိတ်စာကလေးမျှ မရှိချေ။

အသွားမတော်တစ်လှမ်းဟူသော ဆိုရိုးစကားနှင့်အညီ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းမိတိုင်း မိမိကိုယ်၏ လုံခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ရလေသည်။ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းလှမ်းမိတိုင်း သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့်အလား ထိတ်လန့်နေခဲ့ရလေသည်။ အရာအားလုံးသည် လှုပ်ရှားပွေလီလျက်ရှိ၏။ အားလုံး တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေကြ၏။ အားလုံး စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ချည်းဖြစ်ကြ ၏။ ဤနေရာ ဤဌာန၌ ဖျတ်လတ်သွက်လက်မှု ပေါ့ပါးလျင်မြန်မှုသည် အခရာဖြစ်သည်။ သတိတမံ ဉာဏ်မြေကတုတ်ဆိုသလို အမြဲတမ်း သတိထားနေကြရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤနေရာ ဤဌာနရှိ

ခွေးများနှင့် လူများအားလုံးသည် မြို့နေခွေး နှင့်လူများ မဟုတ်ကြဘဲ အားလုံး အရိုင်းအစိုင်းများချည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ သူတို့အားလုံး သည် မည်သည့်ယဉ်ကျေးမှု မည်သည့်ဥပဒေကိုမျှ နားမလည်ကြ။ သူတို့ နားလည်ထားသော ယဉ်ကျေးမှု၌ ဥပဒေမှာ တင်းပုတ်လေးလေးနှင့် အစွယ် ဖွေးဖွေးတို့သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဗြဟ္မာ့ ခွေးချင်းသတ်ပွဲ၌ တစ်ခါမျှ ဤမျှလောက် ပြင်းထန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောသတ်ပွဲမျိုးကို မမြင်ဘူးခဲသေးချေ။ ဤနေရာ ဤဌာန၌ ခွေးချင်း သတ်ပွဲကျင်းပကြသည်မှာ ဝံပုလေအရိုင်း ကောင်များလို ရက်ရက်စက်စက် အသေအကြေ ကိုက်သတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဗြဟ္မာ့သည် ဤနေရာဤဌာနသို့ ရောက်၍ ဤသတ်ပွဲမျိုးကို ပထဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရပြီးသည့်နောက် ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့သော သင်ခန်းစာများကိုလည်း မှတ်သားရရှိလိုက်လေတော့သည်။ သူ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်တွေ့မြင်ရသော သတ်ပွဲတွင် ခွေးမကာလီသည် ဓါးစာခံဖြစ်ရရှာ ၏။ သူတို့တစ်တွေသည် သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော စတိုးဆိုင် ကလေး၏အနီးအပါးတွင် ခေတ္တစခန်းချလျက်ရှိကြ၏။ ယင်းသို့ စခန်းချ လျက်ရှိစဉ် ခွေးမကာလီသည် ဝံပုလေကြီးတစ်ကောင်၏ အရွယ်ပမာဏ မျှရှိသော သန်မာထွားကျိုင်းသည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်၏အနီးသို့ ပလူးပလဲ ကပ်သွား၏။ သို့သော်ထိုခွေးကြီးသည် ကာလီအရွယ်၏ ထက်ဝက်လောက် မျှ မကြီးမားသေးချေ။ ယင်းသို့ ကာလီသည် အမြီးတနန့်နန့်ဖြင့် အပါးသို့ ကပ်သွားခိုက် ထိုခွေးသည် မည်သည့်အမှုအရာကိုမျှ ပြသခြင်းမရှိဘဲ ရုတ်တရက် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် လွှားကနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည် ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် နောက်သို့လျှင်မြန်စွာခုန်၍ တိမ်းရှောင် သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ကာလီ၏ မျက်နှာသည် မျက်လုံးမှမေးဖျား ပါးသွယ်အထိ ဓားနှင့်ခွဲလိုက်သကဲ့သို့ ဟက်တတ်ကြီး ပြဲသွားခဲ့လေ၏။

ဤနည်းမှာဝံပုလေများ၏ သတ်ပုံသတ်နည်းပင်ဖြစ်၏။ တစ်ဖက် သားကို လျင်မြန်စွာ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိရအောင် လျင်မြန်စွာပင် ခုန်လွှားတိမ်းရှောင်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဤယခု သတ်ပွဲ၌ ဤမျှနှင့် အဆုံးမသတ်ခဲ့သေးချေ။ ကောင်ရေး သုံးလေးဆယ်မျှ ရှိသော ထိုခွေးနှင့် အမျိုးတူခွေးဝံပုလေများသည် ထိုနေရာသို့ ချက်ခြင်းပြေး

ဝင်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သတ်ပွဲကျင်းပကြမည့် ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဆိတ်ငြိမ် စူးစိုက်စွာ ဝိုင်းရံ၍ ထားလိုက်ကြလေသည်။ ဤသို့ ဆိတ်ငြိမ်စူးစိုက်စွာ ဝိုင်းရံထားကြခြင်းကို ဗြဟ္မသည်နားမလည်နိုင်ခဲ့ချေ။ ခွေးဝံပုလွေများသည် မည်သည့်အတွက် ဆိတ်ငြိမ်စူးစိုက်ဝိုင်းရံ ထားကြသည်ကို ဗြဟ္မသိရှာချေ။ ခွေးမကာလီသည် သူ့အားစတင် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သူထံသို့ ပြေးဝင် သွား၏။ သို့သော် ထိုခွေးသည် ပြေးဝင်လာသော ကာလီအား လျင်မြန်စွာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး နံဘေးသို့ လျင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်ထွက်သွား ပြန်၏။ နောက်တချို့ ကာလီပြေးဝင်သွားသောအခါ၌ ထိုခွေးက ပြေးဝင်သော ကာလီကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့်ဆီး၍ ကြို့ကြို့ခံပေးလိုက်ရာ ကာလီသည် မြေပေါ်သို့ ဗုံးဗုံးလဲကျသွားပြီးနောက် ပြန်လည်၍ထရပ်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့တော့ ချေ။ ဤအချိန်ကိုပင် ပတ်ပတ်လည်မှ ဆိတ်ငြိမ်စူးစိုက်စွာ ဝိုင်းရံထား ကြသော ခွေးသုံးလေးဆယ်တို့က စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် ဖွေးဖွေးလက်သော အစွယ်များကို ဖြဲကာလဲကျနေသာ ကာလီ ၏အပေါ်သို့ ဆူညံစွာပြေးဝင်လာကာ ကိုက်သတ်ကြလေ၏။ ဝိုင်းအုံဖိကိုက် လျက်ရှိသော ခွေးအုပ်ကြီး၏အောက်မှ ကာလီ၏ သွေးရူးသွေးတန်း အော်မြည်သံသည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဤအချင်းအရာတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မသည်အံ့အားကြီးသင့်ကာ နောက်သို့ပင်ခုန် အုပ်လိုက်မိခဲ့၏။ သို့သော် စပစ်သည် သူ၏နီရဲသော လျှာကြီးကိုတစ်လစ် ပြုကာ ဟက်ပက်စွာရယ်မောနေသည်ကို ဗြဟ္မတွေ့ရလေသည်။ ပုဆိန်တစ် လက်ကို ဝှေ့ရမ်းကာ ခွေးအုပ်၏အလယ်သို့ တိုးဝင်သွားသော ဖရန်ဆွာကို လည်း ဗြဟ္မတွေ့ရလေသည်။ တင်းပုတ်ကိုင် လူသုံးယောက်ကလည်း ဖရန် ဆွာအား ကူညီကာ ခွေးအုပ်ကိုကွဲသွားအောင် ခွဲပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးအုပ်ကို အချိန်ကြာ မြင့်စွာခွဲ၍မနေရတော့ဘဲ ကာလီလဲကျသွားသည်မှ နှစ်မိနစ်အတောအတွင်း ကာလီအား သဲသဲမဲမဲဝိုင်းခွဲနေကြသော ခွေးများ သည် တင်းပုတ်စာမိကာ အုပ်ကွဲသွားခဲ့ကြလေ၏။ သို့သော်ကာလီကား ဖြူဖွေးသော နှင်းပြင်ပေါ်ဝယ် သွေးအိုင်ထွန်းကာ အသက်ပျောက်လျက်ရှိ လေပြီ။ အသေအချာဆိုရသော် ကာလီသည်အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်ကာ သွေးအိုင်ထဲတွင် သေပွဲဝင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဖရန်ဆွာသည် ရုပ်ပျက်

ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော အသေကောင်ကာလီ၏အပေါ်မှ မိုး၍ရပ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကြိမ်ဆဲလျက်ရှိနေလေ၏။ ဤမြင်ကွင်းသည် မြူ၏စိတ် အာရုံထဲ၌ တဝဲလယ်လယ် ရှိနေတော့သည်။ ညအိပ်ချိန်များ၌ပင် မြူသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ပြန်လည်၍ ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းကြောင့် များစွာအနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရကာ အိပ်စက်၍ မပျော်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ရ လေသည်။

ဤနေရာ ဤဌာနတွင်ကျင်းပလေ့ရှိသော သတ်ပွဲကား ဤသတ် ပွဲမျိုးပင်တည်း။ တစ်ခါလဲကျလျှင် အသက်ရှင်နိုင်ဖို့လမ်း မရှိတော့ချေ။ ကာလီလို အပိုင်းအပိုင်းအတစ်တစ်ဖြစ်ကာ သေပွဲဝင်ရမည်အမှန် ဖြစ်ပေတော့ သည်။ ထို့ကြောင့် မြူအဖို့သင်ခန်းစာရလိုက်ပေပြီ။ သူသည် သတ်ပွဲကျင်းပ ရသော် သူ့ကိုယ်သူ လဲကျ၍မသွားရအောင် ထိန်းသိမ်းဂရုစိုက်ရပေတော့ မည်။ စပစ်သည် သူ၏နီရဲသော လျှာကြီးကို တစ်လစ်ပြု ကာ ထပ်မံ၍ ဟက်ပက်စွာ ရယ်မောပြန်လေ၏။ ဤအချင်းအရာကို မြင်ရ သော မြူသည် ထိုအခါမှစ၍ စပစ်အား အမုန်းကြီးမုန်းကာ အရှုံကြီး ရွံခဲ့တော့၏။ အသေ အကြေ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် ရွံမုန်းမိခဲ့တော့လေ၏။

ကာလီ၏ ကြေကွဲဖွယ် ဇော်သိမ်းကြောင့် စိတ်ချောက်ချားခြင်းမှ မပြေသေးမီ မြူသည်စိတ်ချောက်ချားစရာတစ်ခုကို နောက်ထပ်၍ ခံစားရ ပြန်သည်။ ဖရန်ဆွာသည် သူ့အားခါ ပတ်ကြိုးများသိုင်းကာ ရစ်ပတ်လိုက် ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤအပြုအမူကား သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကကြိုး တန်ဆာများ တပ်ဆင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤအပြုအမူမျိုးကို မြူသည် ဟိုယခင်က ကောင်းစွာမြင်ဖူးခဲ့၏။ မြင်ဖူးခြင်းကြောင့် အကြောင်းကို သိလည်းသိနေ၏။ ဟိုယခင်က တရားသူကြီးမီးလား၏ မြင်းဇောင်းများ၌ မြင်းထိန်းများသည် မြင်းများကို ဤနည်းအတိုင်း ကကြိုးတန်ဆာများ တပ် ဆင်ကာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းကြလေသည်။ ယခုလည်းသူ့အား ထိုနည်းအတိုင်း အလုပ်လုပ်ခိုင်းကြပေတော့မည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ကကြိုးတန်ဆာများ တပ် ဆင်ပြီးသည်နှင့်ပင် သူသည် ဖရန်ဆွာအား စွပ်ဖားပေါ်တွင် တင်ဆောင် ကာ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်နေရာရှိ သစ်တောဆီသို့ ဆွဲယူသွားလေသည်။ ထိုနေရာမှ ပြန်လာကြသောအခါတွင် သူ၏စွပ်ဖားပေါ်တွင် ထင်းများအပြည့် တင်ဆောင် လာ၏။ ဤကဲ့သို့ သူသည်လည်းဆွဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အဖြစ်ဖြင့်

အသုံးချခံရခြင်းအတွက် အရှက်ကြီးရှက်ကာ ရင်ထဲတွင် အနင့်ကြီးနှင့်မိခင်
 သော်လည်း ဗြဟ္မာသည် တော်လှန်အာခံရန်အတွက်ကိုမူ များစွာ ပါးနပ်လိမ္မာ
 လှပေသည်။ မည်သို့မျှ ကလန်ကဆန် ပြုမူခြင်းမရှိဘဲ သူ့စိတ်နှလုံးကို
 ဒုံးဒုံးချပိုင်းဖြတ်ကာ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ကုန်း၍ရုန်းခဲ့ပေသည်။ ဤအလုပ်
 မှာ သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ယတိဖြတ် ပိုင်းဖြတ်ထား
 သောစိတ်ကြောင့် ဗြဟ္မာသည်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့
 ပေသည်။ သူ၏လှည်းဆရာ ဖရန်ဆွာမှာလည်း ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို
 ကိုင်ကာ အမျိုးမျိုးသင်ကြားပြသလျက်ရှိ၏။ သူ့ခိုင်းသမျှ သူ့အမိန့်ပေးသမျှ
 သူသင်ကြားပြသသမျှတို့ကို ခဏခြင်းတတ်မြောက်နာခံမှ သဘောကျသော
 သူဖြစ်၏။ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို အပိုင်စားရထားသော သူဖြစ်ခြင်း
 ကြောင့်လည်း ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော ခွေးအပေါင်းသည် သူ့ခိုင်းသမျှ၊ သူ့အမိန့်
 ပေးသမျှ၊ သူ့သင်ကြားပြသမျှတို့ကို ခဏခြင်းတတ် မြောက်နာခံခဲ့ကြရ
 ပေတော့သည်။ ဤနေရာ၌ ဒေဝည် အတွေ့အကြုံ များလှပြီဖြစ်သော
 လှည်းဆွဲခွေးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဤအလုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွမ်းကျင်နေ
 ခဲ့ပြီးလျှင် သူ့ရှေ့မှနေကာ လှည်းဆွဲရသော ဗြဟ္မာ့ ခြေတစ်လှမ်းမှားလျှင်
 အနောက်မှနေ၍ ဇက်ကနဲကိုက်ကာ ချက်ချင်း ပြင်ပေးတတ်လေသည်။
 စပစ်ကား သူတို့အုပ်စု၏ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ သူလည်း အတွေ့အကြုံ
 များခဲ့လှပြီဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်အလျောက် ရှေ့ဆုံးမှနေကာ
 သာလျှင် ဟိန်းလိုက်ဟောင်လိုက် မာန်ဖီလိုက်ဖြင့် သူ့အားခွန်ရှိသမျှ အစွမ်း
 ကုန်ညှစ်ထုတ်ကာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောဉာဏ်ဖြင့် သွားရမည့်လမ်း
 ကြောင်းကို ခြေခုန်သုတ်၍ ဗြဟ္မာ့ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ ဆွဲပြေးခဲ့လေ
 သည်။ သို့သော် ဗြဟ္မာသည် ဤအလုပ်ကို လွယ်ကူစွာပင် တတ်မြောက်ခဲ့
 သည်နှင့်အမျှ ဖရန်ဆွာ၏ သွန်သင်မှုများကြောင့် လျှင်မြန်စွာပင် တိုးတက်
 ကျွမ်းကျင်၍လည်း လာခဲ့တော့လေသည်။ သူတို့သည် ခေတ္တစခန်းတည်ရာ
 နေရာသို့ ပြန်၍မထွက်ခွာမီပင် ဗြဟ္မာသည် အမိန့်ပေးသမျှကို နားလည် နာခံ
 တတ်ပေပြီ။ ‘ဟိုး’ ဟုဆိုလိုက်လျှင် သူသည်ရပ်နားတတ်လာ၏။ လမ်းအချိုး
 အကွေ့ကြီးများသို့ရောက်လျှင်လည်း လှည်းဆရာက ပါးစပ်မှတစ်ခွန်း
 တည်းအော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရုံနှင့် ကျနစွာကွေ့တတ်လာ၏။ တောင်ဆင်း
 များသို့ ရောက်၍ဆွဲဆင်းသောအခါ များတွင်လည်း ဝန်တင်ထားသော

လှည်းက နောက်မှနေ လာရောက်မကြိတ်မိအောင်လည်း သတိထား တိမ်းရှောင်တတ်လာလေသည်။

ဖရန်ဆွာကပင်လျှင် ပါရောအား . . . “အင်မတန်ကောင်းလှ တဲ့ခွေးသုံးကောင်ပါဘဲဗျာ၊ ဒီ-ဗြဲဆိုတဲ့ကောင်ကပြင့် တကတည်း ဆွဲလိုက် တဲ့ဖြစ်ခြင်းဗျာ၊ ဝီခေါ်နေတာပဲ။ ဒီကောင်ကြီးကို ကျုပ်အမြန်ဆုံး သင်ပေး ထားတာကလားလေ” ဟု ပြန်လည်ပြောပြရလေသည်။

ထိုနေ့မွန်းတိမ်းသွားသည့်အခါ၌ ပါရောသည် သူသွားရောက် ပို့ဆောင်ရမည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ခရီးထွက်ရန် ရေးကြီးသုတ် ပျာဖြစ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် ‘ဘီလီ’နှင့် ‘ဂျိုး’အမည်ရှိသော ခွေးညီနောင်နှစ်ကောင်ကို ယူဆောင်လာကာ ရှိရင်းစွဲအုပ်စုတွင် ထပ်မံ၍ အင်အားဖြည့်တင်းလိုက်၏။

ဘီလီနှင့် ဂျိုးတို့သည် တစ်မိတည်းမှပေါက်သော ခွေးဝံပုလွေ မျိုးများဖြစ်ကြ၏။ သင်းတို့နှစ်ကောင်သည် တစ်မိတည်းပေါက်များ ဖြစ်ကြ သော်လည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် သဘာဝချင်းလုံးလုံးမတူညီကြချေ။ နေ့နှင့်ညကွဲပြားခြားနားသကဲ့သို့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် သဘောထား ခြင်း ကွဲပြားခြားနားကြလေသည်။ ဘီလီသည် စိတ်ထားအကောင်းလွန် လွန်းသော သဘာဝရှိသူဖြစ်၍ ဂျိုးကား-ယင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သော သဘာဝရှိသူဖြစ်သည်။ ဘီလီကကောင်းသလောက်ဂျိုးကဆိုး၏။ ဂျိုးသည် အမြဲတမ်းလိုလို မာန်တဖီဖီနှင့် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ စဉ်းလဲကောက်ကျစ် သော မျက်လုံးများဖြင့်လည်း အမြဲတမ်းကြည့်ရှုနေတတ်၏။ သူတို့ညီနောင် အား ဗြဲက ရဲဘော်ပီပီ လက်ခံမိတ်ဖွဲ့ခဲ့သော်လည်း ဝေဒကမူ လုံးဝဂရုမစိုက် ခဲ့ချေ။ စပစ်ကတော့ စားနေကျ အချိုးအတိုင်း ရှေးဦးစွာ တစ်ကောင်ကို အနိုင်ကျင့်လိုက်ပြီးနောက် အခြားတစ်ကောင်ကိုပါ ဆက်၍ အကြောင်းပြ ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ ဘီလီသည် အမြီးတနန့်နန့်ဖြင့် စပစ်အား မျက်နှာချိုသွေးလိုက်လေသည်။ မျက်နှာချိုသွေးခြင်းကို လက်မခံဘဲ သူ၏တင်ပါးဆုံကို ထိုးဟပ်လိုက် သောအခါ ဘီလီသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ယင်းလှည့်ပြေးရလေ၏။

ထို့နောက်စပစ်က ဂျိုးဆီသို့မျက်နှာမူကာ ဂျိုးအားရစ်ပတ်နေလေ သည်။ သို့သော် ဂျိုးကအလစ်မပေးဘဲ စပစ်အားပြန်၍ မျက်နှာမူကာ

လှည့်ပတ် လိုက်၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးများသည် ထောင်ထနေကြ၏။ နားရွက်နှစ်ဘက်ကိုလည်း နောက်သို့စွေ့ကနဲနေအောင် ထောင်ပစ်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းများကလည်း တွန့်လိမ်ကာပါးစပ်မှ မာန်တဖီဖီနှင့် ရှိနေ၏။ အံ့များကိုလည်း တင်းတင်းကြိတ်ထားကာ ကိုက်စရာရှိက အမြန် ဆုံးကိုက်မိလိုက်စေရန် အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့၏။ သူ၏မျက်လုံးများကသော် အရောင်တဝင်းဝင်းတောက်ပကာ ကြောက်စိတ်များ လွမ်းမိုးနေသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။ ဂျိုး၏အမူအရာမှာ လွန်မင်းစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေခြင်းကြောင့် အနိုင်ကျင့်အကြောင်းပြရန် စောင်နေသာစမစ်သည်ပင်လျှင် နောက်တွန့်၍ သွားခဲ့တော့လေ၏။ သို့သော် စမစ်သည် တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် ရှိနေသာ ဘီလီကို ဖိလိုက်၍လေတော့ရာ ဘီလီသည် တဲစခန်းရှိရာသို့ပြေးကာ တဲတွင်း၌ ခိုအောင်း နေခဲ့ရရှာတော့လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ပါရောသည် နောက်ထပ်၍ ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို ရယူလာပြန်၏။ ယင်းခွေးကြီးမှာ ကိုယ်လုံးရှည်၍ သွယ်လျားလျားဖြစ်ပြီး လျှင် အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း မငတ်တော့သော ခွေးဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ တစ်မျက်နှာလုံးတွင်လည်း သတ်ပွဲတိုက်ပွဲများမှ ရရှိထားသည့် အက်ရာအက်ချက် အမာရွတ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့်အပြင် မျက်လုံးလည်း တစ်ဖက်တည်းသာလျှင် ရှိသောကြောင့် သူ၏ထူးကဲလှသော ရဲစွမ်းသတ္တိကို ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ သူ့အား ခွေးတိုင်းလိုလိုက လေးစားကြရပေသည်။ သူ့နာမည်မှာကား . . . ဆိုးလက်ဖြစ်၍ ကိုဒေါသဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။ ဒေဝကဲ့သို့ပင် သူသည်လည်း မည်သည့်အရာကိုမျှ မတောင်းခံ၊ မင်သည့်အရာကိုမျှ ပေးအပ်ခြင်းမပြု။ မည်သည့်အရာကိုမျှ မျှော်လင့်ခြင်းလည်း မရှိချေ။ သူ့ဘာသာသူ တစ်ကောင်တည်းနေလိုသော သူသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ခွေးအုပ်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းခန့်ညားစွာ ဝင်လာသောအခါ ဗိုလ်ကျနေသော စပစ်သည်ပင်လျှင် သူ့အားမစရဲခဲ့ချေ။ သူ့ဘာသာသူ တစ်ကောင်တည်း နေစေခဲ့လေသည်။ သူ့တွင် အလွန်ထူးခြားသော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ထိုအချက်ကို မသိသောဖြူသည် သူ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခံလိုက်ရပေသည်။ ဆိုးလက်သည် ကန်းနေသော သူ၏မျက်လုံးဘက်သို့ မည်သူမျှ

ကပ်လာသည်ကို မနှစ်မြို့ချေ။ ထိုအချက်ကို မြုကမသိသေးသောကြောင့် ထိုဘက်ကိုမှ ကပ်သွားမိခဲ့လေရာ ဆိုးလက်က မည်သို့မျှ မပြောမဆိုဘဲနှင့် မြုအားခုန်ပြန်၍အုပ်က ခဲလွတ်လိုက်ပေသည်။ ဆိုးလက်၏ အစွယ်ချက်သည် မသေးငယ်လှပေ။ မြု၏ပခုံးဆီ၌အထက်အောက်သုံးလက်မခန့် အရိုးဒုတ်ဒုတ်ထိအောင် ပြီးသွားတော့လေသည်။ သို့သော် ဆိုးလက်နှင့်မြုတို့သည် ဤတစ်ကြိမ်တည်းသာလျှင် ဤသို့မသင့်မတင့် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ နောက်နောင်တွင် မြုသည် ဆိုးလက်၏ ကန်းနေသော မျက်လုံးဘက်သို့ မည်သည့်အခါမျှ ကပ်သွားခြင်း မပြုတော့ချေ။ ထို့ပြင်လည်းသူတို့နှစ်ကောင်သည် ရဲဘော် သင်းကွဲသွားခဲ့သည်အထိ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မသင့်မတင့် ဖြစ်ခြင်းများ မရှိခဲ့ကြတော့ချေ။ ဆိုးလက်၏တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒမှာကား ဒေဝကဲ့သို့ပင် သူတစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာ နေလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ငြားလည်း နောင်အခါမှ မြုသိရသည်မှာ သူတို့နှစ်ကောင်စလုံးတွင် ထိုထက်ကြီးမား ပြင်းထန်သော ဆန္ဒတစ်ခုစီရှိကြသေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုညကမြုသည် အိပ်စက်ရန် နေရာအတွက် အလွန်ခက်ခဲသော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပေတော့သည်။ တဲခန်း၏အတွင်း၌ ဖရောင်းတိုင်မီးသည် လင်းလျက်ရှိနေခြင်းကြောင့် နှင်းထုဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ဝယ် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိမည့်နေရာမှာ မရောင်းတိုင်မီးလင်းလျက်ရှိသော ထိုတဲခန်း၏ အတွင်းဘက်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသော မြုသည်အိပ်စက်ရန်အတွက် တဲအတွင်းသို့ စွပ်ဝင်သွားမိခဲ့ပေရာ သူဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ပါရောနှင့် ဖရန်ဆွာ နှစ်ကောင်စလုံးသည် သူ့အား ဆဲဆိုရေရွတ်ကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်သည့် အိုးခွက်ပန်းကန်များဖြင့် ပစ်ပေါက်လွတ်လိုက်ကြလေ၏။ သူလည်းပထမ၌ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေမိကာ နောက်မှ-သူ့အား ပစ်ပေါက်နေသည်ကို သိပြီးလျှင် အေးချမ်းလှသော အပြင်ဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ်ခဲ့ရရှာလေ၏။ အပြင်ဘက်၌ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီခိုက်အောင် အေးစိမ့်လှသောလေသည်။ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် မြုအဖို့အသားများ ကြွေကျမတတ် ခံစားနေရရှာ၏။ ပဆုံးဆီ၌ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာနာတရကြီးကြောင့်လည်း မြုသည်အဆိပ်များ တက်ကာ

ပိုမို၍ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်နှင်းထုကြီး ပေါ်တွင် ဝပ်ချလိုက်ရတော့ကာ အိပ်စက်ရန်ကြိုးစားကြည့်လေသည်။ သို့သော် တဖွဲဖွဲချဆင်းလျက်ရှိသောနှင်းနှင့် သွေးခဲမတတ် အေးစိမ့်လှ သောလေပြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာသည် ကြာရှည်ဝပ်၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ ခိုက်ခိုက် တုန်သော ခြေများဖြင့် ထရပ်လိုက်မိခဲ့ပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဆင်း ရဲငြိုငြင်စွာဖြင့် အခြားတဲများအလည်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ အိပ်စရာ နေရာကို ရှာဖွေခဲ့ပြန်ပါသော်လည်း တစ်နေရာထက် တစ်နေရာ ပိုမို၍ အေးစက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ယင်းသည့်အကြားမှ သူ့အား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ခွေးရိုင်းများက လိုက်လံ၍ ဆွဲဟပ်ကြသေးလေ ရာ မည်ကဲ့သို့ ခုခံကာကွယ်ရမည်ကို ကောင်းစွာတတ်သိနေခဲ့ပြီဖြစ်သော သူက လည်ဆံမွေးများကို ထောင်ထစေပြီး သွားဖြဲကာ မာန်ဖီပြလိုက်ရုံမျှ ဖြင့် ထိုခွေးအပေါင်းသည် သူ့အား ထပ်မံ၍ အနှောက်အယှက်ပေးခြင်းမပြု ခဲ့ကြတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အသိဉာဏ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာ တော့၏။ သူ၏အုပ်စုရဲဘော်များ မည်ကဲ့သို့အိပ်စက်ကြသည်ကို ကြည့်ရှု ရသော် သူလည်း၎င်းတို့နည်းတူ အိပ်စက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူတွေးမိခဲ့လေ သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်သူ၏အုပ်စုရဲဘော်များကို လိုက်လံရှာဖွေကြည့် ၏။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာကား သူ့ရဲဘော်များသည် ပျောက် ခြင်းမလှ ပျောက်ခဲ့ကြပြီး အဘယ်မှာမှ ရှာဖွေ၍မတွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေ သည်။ သူသည်စိတ်အားမလျှော့ပဲ အထပ်ထပ်ရှာဖွေခဲ့ပြန်၏။ နေရာအနှံ့ အပြားသို့ လှည့်လည်ကာ သူ့ရဲဘော်များအား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရှာဖွေ ကြည့်ခဲ့၏။ သို့သော်မတွေ့ရချေ။ ရဲဘော်များသည် တဲအတွင်းသို့ဝင်ကာ အိပ်စက်နေခဲ့ကြပြီလော-ဟု သူစဉ်းစား ကြည့်မိပြန်၏။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဤအချက်သည်လည်း အဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အကြောင်းမှာ... အကယ်၍သာ သူ့ရဲဘော်များသည် တဲအတွင်း၌ အိပ်စက်ခွင့်ရက သူလည်း အိပ်စက်ခွင့်ရခဲ့မည်သာဖြစ်သည်။ ယခုလို တဲအတွင်းမှ မောင်းနှင်ထုတ် ခြင်း ခံစရာအကြောင်းစိုးစဉ်းမျှမရှိချေ။ သို့သော် သူတို့တစ်တွေသည် အဘယ်မှာနည်း။ အဘယ်သို့ ရောက်နေကြသနည်း။ အဘယ်မှာရှိကြလေ မည်နည်း...။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်ပင်ပန်းစွာပင် အမြီးကုပ်၍ တစ်ကိုယ်

လုံးခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာသောသူသည် တဲကြီးကို ရည်ရွယ်ချက်ကင်းစွာဖြင့် လှည့်ပတ်နေမိခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့နေခိုက် ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့ခြေထောက် များ၏အောက်မှ နှင်းခဲများသည် လှုပ်ရှားသွားကာ သူ့ရှေ့ခြေထောက်များ လည်း နှင်းထဲသို့ နစ်ကျကျသွားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ၏ခြေထောက်အောက်မှ လှုပ်ရှားတွန့်လိမ်လိုက်လာသောကြောင့် သူသည် သူမသိမမြင်ရသေးသော တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့မိကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအမှင်များလည်း ထောင်ထကုန် လျက် ပြင်းထန်စွာ မာန်ဖီဟိန်းဟောက်ရင်း နောက်သို့လျှင်မြန်စွာ ခုန်ဆုတ် လိုက်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် သူ့အား အဆွေခင်ပွန်း ပြုလိုက်သော ခွန်းတုံ့သံ လေးတစ်သံကြောင့် ကွဲကွဲပြားပြား သိရလေအောင် စုံစမ်းရန်အလိုငှာ သူသည်ထိုနေရာသို့ ပြန်လည်တိုးသွားခဲ့သေးသည်။ အနားသို့ ရောက်သော အခါ၌ သူ့နှာခေါင်းပေါက်များဆီသို့ ပူနွေး သောလေသည် တိုးဝင်လာ၏။ နှင်းခဲထုများ၏ အောက်၌ကား ဘောလုံးတစ်လုံး၏အလား ခွေခွေလုံးလုံး ကလေးဝပ်နေသော ဘီလီကို သူတွေ့ရလေတော့၏။ ဘီလီကသူ့အား အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတစ်ဦး၏ အပြုအမူနှင့် အသံဗလံတို့ကို ပြသလှစ် ကြားကာ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လာဘ်ထိုးသည့် သဘောဖြင့် လျှက်၍ လျှက်၍ ပေးလိုက်သေး၏။

ဤကား ဗြဟ္မာ့ နောက်ထပ်သင်ခန်းစာတစ်ရပ် ရရှိခဲ့ပြန်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲဘော်များသည် ဤနည်းတိုင်း တွင်းယက်ကာ အိပ် စက်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့်သူလည်း သူ့ရဲဘော်များ၏ နည်းအတိုင်း ကောင်း မွန်သော နေရာတစ်နေရာကို ရွေးချယ်ကာ တွင်းတစ်တွင်းကို လျှင်မြန်စွာ ယက်ပြီးလျှင် ဝင်ရောက်အိပ်စက်လိုက်လေသည်။ အချိန်ကား ကုန်ခဲလှဘိ တော့၏။ ဗြဟ္မာသည်နှင်းတွင်းထဲတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်ခဲ့လေ သည်။ သို့သော်သူသည် အိပ်မက်ဆိုးများကြောင့် ယောင်ယမ်းကာ ထ၍ ဟစ်အူ ဟိန်းဟောက်ခြင်းများ ပြုမိခဲ့ပေသေးသည်။

‘တဲကြီးအတွင်းမှ နိုးကြားလာကြသော ဆူဆူညံညံ အသံဗလံများ ကို ကြားမိသောအခါမှပင် ဗြဟ္မာလည်းမျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိပေ တေးသည်။ ယင်းသို့မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည့်ခဏ၌ ပထမ တွင် သူသည်အဘယ်အရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိနေမှန်းမသိခဲ့ချေ။ ညက

တစ်ညလုံး နှင်းကျထားခြင်းကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို နှင်းထုကြီးက လုံးလုံးလျားလျား ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။ သူသည်နှင်းထု၏ အောက်တွင် မြုပ်၍နေလေသည်။ နှင်းထုသည် သူ့အားအဖက်ဖက်မှ ပြင်းထန်စွာ ဖိနှိပ်ထားခြင်းကြောင့် သူသည်သူ့ကိုယ်သူ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ရောက်နေလေပြီဟု မှတ်ထင်မိကာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အကြောက်ကြီးကြောက် ရွံသွားခဲ့လေ၏။ ဤသို့ကြောက်ရွံမိခဲ့ခြင်းမှ သူသည်သူကြားနာဖူးခဲ့ရသော သူ၏မိဘဘိုးဘွားများအကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးထင်မိခဲ့ခြင်းကြောင့် သာဖြစ်လေသည်။ သို့တည်းမဟုတ်က ယဉ်ကျေးမှုလောကတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ခွေးယဉ်ကျေးတစ်ကောင်ပီပီ အဘယ်သောအခါကမှ မတွေ့မကြုံဘူးခဲ့ရသော ထောင်ချောက်၏အန္တရာယ်ကိုတွေးကာ ကြောက်စရာအကြောင်းမရှိချေ။ တစ်ခါသေဖူးမှ ပျဉ်ဘိုးကိုနားလည်နိုင်၏။ စာသူငယ်သည် ခဲမှန်ဖူးသောအခါမှ အန္တရာယ်ကို ကြောက်တတ်လာသည် မဟုတ်လော။ သို့သော် သူသည်အကြောက်ကြီးကြောက်ရွံ နေမိတော့ကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများကို ဖျစ်ညှစ်တောင့်တင်းစေပြီးလျှင် အားကုန်ရုံး၍ ခုန်ထွက်လိုက်လေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအမှင်များ အားလုံးလည်း ထောင်ထသွားကြ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော မာန်ဖီသံကြီးသည်လည်း သူ၏ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ဟိန်း၍ပေါ်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ခုန်ထွက်လိုက်၍ နှင်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြာဝေကာ ကန်းလုမတတ် ကျိန်းစပ်၍ သွားလေတော့သည်။ နှင်းရေခဲပြင်ကို နေရောင်ရိုက်သောအခါမျက်စိအကြည်ဓာတ်သည် ကန်းလုမတတ်ကျိန်းစပ်၍ သွားရလေသည်။ ခုန်ထွက်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် နှင်းခဲနှင့်လွှားများသည်လည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပလူပျံသကဲ့သို့ တစ်ဖွားဖွား ဖြစ်သွားကြလေ၏။ နှင်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေများကို မထောက်မိလိုက်မီပင် သူသည်နှင်းများ ဖြင့် ဖြူဖွေးနေသော သူ၏တဲကြီးကို မြင်မိလိုက်ကာ သူဘယ်ရောက်နေမှန်း ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ခဲ့လေ၏။ သူ့စိတ်အစဉ်သို့ မင်နျူအယ်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ပုံမှအစ ညကနှင်းပြင်တွင် တွင်းတူးကာ အိပ်စက်ခဲ့ရသည်အထိ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အားလုံးပြန်၍ မြင်လာလေသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ခွေးထိန်းကြီး ဖရန်ဆွာက ပါရော့အား “ကဲ . . . ကျပ်မပြောလား၊ ဒီကောင်ဗြဟ္မာ အားလုံးကို မြန်မြန်

ကြီးတတ်မြောက်ပါတယ်လို့ . . . ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပါရောက ခေါင်းကိုသာလေးလေးကြီး ညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ့အ
ဘို့ ကနေဒီယန်အစိုးရအတွက် ဆက်သားအဖြစ်ဖြင့် အရေးကြီးသော စာ
ရွက်စာတမ်းများကို ပို့ဆောင်ပေးရာတွင် ခွေးကောင်းများ လက်ဝယ်ရှိဖို့
လိုလေသည်။ သူ့လက်ဝယ်တွင် ခွေးကောင်းများမရမည်ကိုပင် သူသည်
စိုးရိမ်နေမိခဲ့၏။ ယခုသော် သူသည်ခွေးကောင်းများကိုရ၍ ဝမ်းသာနေ၏။
ဗြဟ္မာတည်းဟူသော ခွေးကောင်းကြီးကိုရ၍လည်း သူသည် အထူးပို၍ ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေခဲ့မိပေသည်။

နောက်တစ်နရာရီအတွင်း နောက်ထပ်ခွေးသုံးကောင်ကို အုပ်စုတွင်
အင်အားထပ်မံဖြည့်တင်းလိုက်သဖြင့် အားလုံးပေါင်း ခွေးကိုးကောင်ဖြစ်
သွားတော့၏။ ထို့နောက် နာရီတစ်မတ်ခန့်ကြာသောအခါ သူတို့တစ်တွေ
သည် ကကြိုးတန်ဆာပလာများကို ကောင်းမွန်ကျနစွာ တပ်ဆင်ပြီးကာ
ဒယီယားကင်နွန်သို့ ခရီးစဉ်ကို စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။ ဗြဟ္မာသည်
ခရီးထွက်လာသည်ကို ဝမ်းသာမြူးထူး၍ နေခဲ့မိလေ၏။

ဤအလုပ်မှာ သူ့အဖို့ခက်ခဲသည်မှန်သော်လည်း သူသည်
ဤအလုပ်ကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းခြင်းမရှိချေ။ သူ့အပါအဝင်ဖြစ်သော ရဲဘော်
တစ်သင်းသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှိနေကြသည်ကို သူသည်အံ့ဩ၍
နေမိခဲ့လေသည်။ သူ့အဖို့ ထို့ထက် ပို၍ အံ့ဩခဲ့ရသည်မှာကား . . .
ခရီးထွက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲခဲ့သော ဒေဝနှင့်
ဆိုးလက်တို့၏ ပြုမူသွားလာပုံများပင်တည်း။ ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့သည်
ခရီးမထွက်မီအချိန်ကို တစ်ဦးချင်း အနှောက်အယှက်ကင်းရှင်းစွာ အေးအေး
ဆေးဆေး နေထိုင်လိုကြသော ခွေးများဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ၎င်းတို့
နှစ်ကောင်သည် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲကာ စိတ်သစ်ကိုယ်သစ် ပြောင်း
လဲသွားခဲ့ကြတော့ကာ စောစောက အေးစက်စက်အမှုအရာနှင့် ဘာသိဘာ
သာရှိခဲ့သော သွင်ပြင်လက္ခဏာများ အားလုံးသည် ဖျတ်လတ်သွက်
လက်သော အမှုအရာနှင့် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်း တစ်စည်းတစ်လုံး ရှိလှသော
အဖြစ်သို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြလေ၏။ ယခုအခါတွင်
သူတို့နှစ်ကောင်ကောင်စလုံးသည် ခရီးမထွက်ကျယ်ဖြစ်မည်ကိုသာ စိတ်စော၍
နေခဲ့ကြ၏။ ခရီးပေါက်မြောက်ရန် အတွက်သာ စိတ်စော၍ နေခဲ့ကြ၏။

သူတို့၏ခရီးကို တားဆီးဟန့်တားသည့် အနှောက်အယှက်များနှင့် နှောင့်
နှေးကြုံကြာမှုများကို ကြုံတွေ့ရသောအခါများတွင်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် စိတ်မာန်ဆိုးတတ်ကြလေသည်။ လမ်းကြောင်းကို
ရုန်းကာဖွင့်သွားသော နေရာတွင်လည်း သူတို့သည် ကျွမ်းကျင်လှပ၏။
အမှန်မှာကား သူတို့သည် ဤအလုပ်အတွက် အသက်ရှိနေခဲ့ကြခြင်းသာ
ဖြစ်၍ ဤအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသောအခါမှသာလျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို
လည်း ရရှိခဲ့ကြရာပေသည်။

ဒေဝသည် လှည်းဆွဲခွေး သက်သက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စွပ်ဖား
နှင့်ကပ်၍ ဆွဲရသောနေရာတွင် နေရ၏။ သူ့ရှေ့မှ ဗြဟ္မာဆွဲ၍ ဗြဟ္မာရှေ့မှ
ဆိုးလက်ကဆွဲလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာသည်ဒေဝနှင့် ဆိုးလက်တို့၏
အကြားတွင် ရောက်နေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်အစဉ်အတိုင်း တစ်ကောင်ပြီး
တစ်ကောင် တစ်တန်းတည်းဆက်သွားရာ သူတို့အုပ်စု၏ ထိပ်ဆုံးနေရာ
တွင် အုပ်စုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော စပစ်က မားမားကြီး ရပ်တည်လျက်
ရှိခဲ့ပေသည်။

ဗြဟ္မာအား ထိုကဲ့သို့ ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့၏ အကြားတွင် နေရာ
ချထားခြင်းမှာ အကြောင်းရှိခဲ့လေသည်။ ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့သည်
ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း အမှားမခံသော ခွေးများဖြစ်ကြ၏။ ဗြဟ္မာသည် ယခုမှ
စတင်ကာ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ်ဖြင့် ခရီးထွက်ရသော ခွေးဖြစ်လေရာ
ဗြဟ္မာခြေလှမ်းမှားသောအခါတွင် ယင်းတို့နှစ်ကောင်က ပြုပြင်သွန်သင်ပေး
ရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ သွန်သင်ပြုပြင်ပေးသမျှကို ထူးချွန်စွာလက်ခံရ
ယူတတ်သူပီပီ ဗြဟ္မာသည်ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့ထံမှ နည်းနာနိဿရည်းများကို
လျင်မြန်စွာ တက်မြောက်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။ ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့က
လည်း တကယ့်ဆရာကောင်းများပင် ဖြစ်တော့၏။ ဗြဟ္မာအား ခြေလှမ်းတစ်
လှမ်း အမှားမခံခဲ့ကြချေ။ ဗြဟ္မာခြေလှမ်းတစ်လှမ်းမှားသည်နှင့် ညွှန်ပြသော
သွားများကို ဖြဲကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကိုက်၍ ပြုပြင်သွန်သင် ပေးလိုက်ကြ၏။
သူတို့သုံးဦးသည် ဆရာကောင်းနှင့် တပည့်ကောင်း များဖြစ်ကြပေသည်။
ဒေဝသည် တရားမျှတမှုရှိ၍ အသိဉာဏ်အလွန် ထက်မြက်သောသူဖြစ်၏။
ဗြဟ္မာခြေလှမ်းမမှားဘဲနှင့် သူသည်ဗြဟ္မာအား မည်သည့်အခါမျှ ကိုက်ခဲ သွန်သင်
လေ့မရှိခဲ့။ ဗြဟ္မာအားနေသည်ကို မြင်သောအခါတွင်လည်း သူသည်ဗြဟ္မာအား

ကိုက်ခဲသွန်သင်ပေးရန် မည်သည့်အခါမျှ နှောင့်နှေးနေခဲ့ခြင်းမရှိချေ။
ဖရန်ဆွာ ကလည်း ကြာပွတ်သံတရွမ်းရွမ်းဖြင့် သန်သင်နှိုးဆော်လျက် ရှိခဲ့
လေသည်။ တစ်ခါသော် ခေတ္တခဏမျှ ရပ်နားနေခိုက် ဗြာညည်လမ်းကြောင်း
အတွင်း၌ ခြေရှုပ်သွားကာ ပြန်ထွက်မည်ပြုကြသောအခါတွင် ရုတ်တရက်
မထွက်နိုင်ဘဲ ကြန့်ကြာသွားလေသည်။ ထိုအချက်ကို ဒေဝနှင့် ဆိုးလက်
တို့က ချမ်းသာမပေးချေ။ နှစ်ကောင်စလုံးက ဗြာအားခုန်အုပ်ကာ ကိုက်ခဲကြ
၏။ ယင်းသို့ပြုမူလိုက်ကြသောအခါမှ ဗြာညည်လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ ပိုမို
၍ ခြေရှုပ်သွားခဲ့ရရှာလေသည်။ သို့သော် ထိုခါမှစ၍ ဗြာညည် နောက်
နောင် လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ မည်သည့်အခါမျှ ခြေရှုပ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့တော့
ချေ။ ထိုနေ့နေမကုန်မီပင် ဗြာညည်သူ၏အလုပ်ကိုကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်း
သွားခဲ့တော့ကာ သူ့သင်ဆရာများ၏ အပြစ်ပေးကိုက်ခဲခြင်းကိုလည်း မခံခဲ့
ရတော့ပေ။ ဖရန်ဆွာ၏ ကြာပွတ်သံကိုလည်း တစ်ချီချီမှ ကြားရတော့၏။
ပါရော့ကမူသူ့အား အရေးတယူပင် ခြေထောက်များကို ကိုင်မြှောက်၍ ဂရု
တစိုက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ထိုနေ့ကတစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြလေသည်။
ရေခဲမြစ်များနှင့် ပေရာပေါင်းများစွာ နက်စောက်သော နှင်းကျံတောင်ကြား
များကိုလည်း သူတို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ပြင် မီးတောင်သေထိပ်ဝ
ကျယ်ကြီးများဘဝမှ ရေများဖြင့် ပြည့်လျှံကာ အိုင်ကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့ကြ
သော ရေအိုင်ကြီးများစွာကိုလည်း သူတို့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသေးသည်။
ထိုနေ့ညအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည်လိပ်ဘင်းနက်အမည် ရှိ
သောရေအိုင်ကြီး၏ထိပ်ရှိ တဲကြီးတစ်လုံး၏အတွင်း ဝင်ရောက်စတည်း
ချကြလေသည်။ ယင်းတဲကြီး၏ အတွင်း၌ကား ထောင်ပေါင်းများစွာသော
ရွှေရာပုံတော်သမားများသည် နွေဦးပေါက်၍ ရေခဲများပျော်သော အခါတွင်
ရေအိုင်ကြီးကို ဖြတ်ကူးရန်အတွက် လှေများကို ထုထွင်းပြုလုပ်နေကြ
လေသည်။ ထိုညကလည်း ဗြာညည် နှင်းထဲတွင် တွင်းတစ်တွင်းကို တူး
ယက်၍ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားသည်နှင့်အမျှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်
စက်ခဲ့ပေသည်။ သို့သော် အိပ်ရေးမှမဝသေးမီ သူသည် အခြားသော သူ၏
ရဲဘော်များနှင့်အတူ ချမ်းချမ်းစီးစီး နံနက်စောစောကြီးတွင် ကိုယ်၌ ကကြီး
တန်ဆာများကို တပ်ဆင်ကာ စွပ်ဖားကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ရပြန်လေ၏။

ထိုနေ့က သူတို့သည် ခရီးမိုင်လေးဆယ်မျှ ပေါက်မြောက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေများ၌ကား သူတို့သည် လမ်းကြောင်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရှာကာ ထွင်ကာ သွားကြရခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းလှသည်နှင့်အမျှ ခရီးသိပ်မပေါက်မြောက် မတွယ်ကျယ်ခဲ့ကြချေ။ စည်းကမ်းအတိုင်းဆိုသော် ပါရော့သည် အုပ်စု၏ရှေ့ဆုံးမှ သွားရကာ နှင်းထုထဲတွင် သူတို့အတွက် လမ်းကြောင်းကို ဖိနပ်ဖြင့် စွပ်ကြောင်း ဆွဲကာ ထွင်ကာပြုလုပ်ပေးရ၏။ ဖရန်ဆွာမူကား စွပ်ဖားကို ရှေ့ဆောင် လမ်းပြကာ နောက်မှလိုက်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့နှစ်ကောင်သည် နေရာချင်း လဲလှေ့ရှိကြလေသည်။ ပါရော့သည် များစွာအလျင်လို စိတ်စောလျက်ရှိနေ၏။ ရေခဲအကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်ထားသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သူ့ကိုယ်သူ များစွာ အထင်ကြီးသောသူဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းမှာ သိကောင်းစရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။ မသိလျှင် မဖြစ်သော အကြောင်းလည်းဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ရေခဲပြင်များသည် အပေါ်ယံတင်းရုံလေးမျှသာ ရှိနေတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော ရေခဲပြင်မျိုးပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းမိက နစ်ကျွံကာ သေဆုံးရန်မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိချေ။ ရေစီးရှိနေလျှင်ကား ရေလုံးဝမရှိ တတ်ချေ။

မကုန်ဆုံးနိုင်သောနေ့များအတွက် ဗြဲသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ နှင်းလမ်းကြောင်းအတွင်းမှ ရုန်းကန်ခဲ့ရပေသည်။ ညအခါသို့ ရောက်သော ဘခါ တဲစခန်းထိုးကာ အိပ်စက်နားနေကြလျက် နံနက်အရုဏ် မပျို့တပျို့ အချိန်တိုင်းတွင် အိပ်ရာမှထကြကာ ခရီးတစ်ဖန် ဆက်လက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်လေသည်။ ဗြဲတို့ အစာစားကြရသည်မှာ တစ်နေ့မှ တစ်နပ်သာဖြစ်၏။ ယင်းတစ်နပ်တည်းသောအစာပင် ညအချိန်ရောက်၍ တဲစခန်းထိုးပြီးသောအခါကျမှသာ စားကြရ၏။ သူတို့၏အစာမှာ နေလှမ်း ထားသော ဆာမန်ငါးအခြောက်ဖြစ်သည်။ ဗြဲသည် သူ့အတွက် တစ်နေ့လျှင် ဆာမန်ငါးခြောက် တစ်ပေါင်ခွဲရ၏။ အလုံးအထည်ကြီးသည်နှင့်အမျှ အစားအသောက်လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းလွန်းရကား ထိုငါးခြောက်တစ်ပေါင်သည် သူ၏ဗိုက်ထဲ မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ကာ မည်သို့ပျောက်သွားမှန်းပင် သူမသိလိုက်ရှာပေ။ ထို့ကြောင့်နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့တွင် တင်းတိမ်ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲတမ်းဆာလောင် မွတ်သိပ်ခဲ့ရရှာလေ

သည်။ အခြားသောခွေးများမှာ သူ့ထက်ကိုယ်လုံးသေးငယ်ကြသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်နေ့တွက် ငါးခြောက်တစ်ပေါင်စီသာ ရကြလေသည်။ သို့သော် သူတို့မူကား ဤဘဝတွင်အရည်ခဲကြလှပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်နေ့တွက် ငါးခြောက်တစ်ပေါင်နှင့်ပင် ကောင်းစွာတင်းတိမ်ခဲ့ကြပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဗြုသည် အစားအစာကို ဇိမ်ခံ၍ ဖြည်းညှင်းစွာ စားသောက်လေ့ရှိခဲ့လေရာ ဤနေရာတွင် ဤဌာနတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ဇိမ်ခံစားနေ၍မရတော့ချေ။ အကြောင်းမှာ သူသည်ယင်းသို့ ဇိမ်ခံစားနေမိခဲ့ခြင်းကြောင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ သူ၏ အစာများကို အခြားခွေးများက လုယက်စားသောက်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရပေသည်။ မြန်မြန်စားသောက်၍ ပြီးစီးသောခွေးများက သူ့ထံတွင် ကျန်ရှိနေသော အစာများကို လုယက်စားသောက်ကြလေသည်။ ယင်းသို့လုယက်စားသောက်ကြခြင်းအတွက်လည်း လုယက်စားသောက်သောခွေးကို ဆုံးမရိုက်နှက်ခြင်းမရှိပေ။ လုယက်စားသောက်ခြင်း မပြုရန်ကိုလည်း တားဆီးကာကွယ်ပေးခြင်းများ မရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဤဘေးရန်ကို ကာကွယ်ကုစားရန်မှာ တစ်နည်းတစ်လမ်းတည်းသာ ရှိပေတော့သည်။ ယင်းမှာလည်းအခြားမဟုတ်။ သူတို့နည်းတူမြန်မြန် စားသောက်ရေးပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ဗြုသည် သူဝေစုရသောအစာကို ရှေးကကဲ့သို့ ဇိမ်ခံစားမနေတော့ဘဲ တတ်နိုင်သ၍ အမြန်ဆုံး စားသောက်ပစ်လေသည်။ သို့သော် . . . ဤအတွက် သူ့တွင် အာသာမပြေဘဲ မည်မျှဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ နေစေကာမူ အခြားသော ခွေးများကဲ့သို့ တစ်ပါးသူ၏ အစာကိုကား လုယက်စားသောက်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ သို့သော်သူ့အဖို့ ဝမ်းပြည့်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုကိုကား သူသည် စောင့်ကြည့်တတ်သိခဲ့ပေသည်။ ထိုနည်းလမ်းမှာ ပိုက်အမည်ရှိသော ခွေးတစ်ကောင်ထံမှ ရသောနည်းလမ်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ပါရော့၏ မျက်ကွယ်တွင် ခွေးသူခိုးတစ်ကောင်ဖြစ်သော ပိုက်သည် ဝက်သားခြောက် တစ်လွှာကို အလစ်သုတ်ပြေး၏။ ထိုနေ့က ယင်းသို့သောအပြုအမူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဗြုသည်ပိုက်၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း ပါရော့အလစ်တွင် ဝက်သားခြောက် အတုံးကြီးတစ်တုံးလုံးကို တိတ်တိတ်ကလေး သုတ်ပြေးခဲ့လေသည်။ ဝက်သားခြောက်အတုံးကြီးတစ်တုံးပျောက်သွားသောအခါ စခန်း၌အကြီးအကျယ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ

ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် ပါရော့တို့သည် ဗြဟ္မာ့ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်ခဲ့ကြချေ။ အုပ်စုထဲ၌ ခိုးစားသောအခါတွင် အမြဲတမ်း မိလေ့ရှိခဲ့သော ဒဗ္ဗအမည်ရှိသည့် ခွေးသာလျှင် ဗြဟ္မာ့မကောင်းမှုအတွက် ကြာက အပြစ်ခံယူလိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့လျှင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ခိုးမှုကို စတင်ကျူးလွန်မိခဲ့သည့် အဖြစ်သည် ဗြဟ္မာ့အတွက် လူသူမနီးသည့် ဤမြောက်ဘက်တစ်လွှား နယ်ကြမ်းမြေကြမ်းကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အသက်ရှင် တည်နေနိုင်မှု တစ်ခုပင်ဖြစ်လာခဲ့ပေတော့သည်။ ဤမျှမကသေး ပြောင်းလဲသွားသော မြောက်ဘက်ဒေသ၏ အခြေအနေအလားအလာများနှင့် သူ့ကိုယ်သူချိန်ဆပြုပြင်နိုင်ရေးအတွက် အကွက်ကောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်စိတ်နှင့် ကုယ့်အလေ့အထတို့ကို ပြောင်းလဲနေသော မြောက်ဘက်ဒေသ အခြေအနေများနှင့် ယင်းသို့မှ လိုက်လံ၍ ပြောင်းလွှဲချိန်ဆပြုပြင်ခြင်းမရှိလျှင်လည်း အသက်မြန်စွာ တိုကြရပေမည်။ သေရသည်သော်မှ သေခြင်းဆိုးဖြင့် သေရမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဤအချက်သည် သူ၏သဘာဝ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြေညက်ပျက်စီးစေခဲ့သော အချက်တစ်ချက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေသေးသည်။

သို့ရာတွင် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေနိုင်မှုအတွက် ရက်စက်စွာ ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်နေရသော ဤဒေသ ဤဌာနမျိုး၌ သဘာဝကိုယ်ကျင့်တရား အကြောင်းပြောနေလျှင် ကျွဲပါးစောင်းတီးသကဲ့သို့သာလျှင် ရှိချေတော့မည်။ ဤဒေသ၌ သဘာဝကိုယ်ကျင့်တရားဆိုသည်မှာ အလကားပင်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတရားတို့ လွှမ်းမိုးရာဖြစ်သော တောင်ဘက်တစ်လွှား ဒေသများ၌မူ တစ်ဦး၏ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် တစ်ဦး၏စိတ်ခံစားမှုတို့ကို အလေးအမြတ်ပြုကြသည့်အလျောက် သဘာဝကိုယ်ကျင့်တရား ဆိုသည်မှာလည်း များစွာ အရေးပါအရာရောက်လှပေသည်။ သို့သော် တင်းပုတ်လေးလေးနှင့်စွယ်ဖွေးဖွေးတို့သာလျှင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးလျက်ရှိသည့် ဤမြောက်ဘက်တစ်လွှား ဒေသဆီ၌ကား သဘာဝကိုယ်ကျင့်တရားကို လိုက်နာကျင့်သုံး၍နေမည်ဆိုလျှင် ထိုသူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အရူးသာလျှင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။ အဘက်ဘက်တွင်လည်း အရေးရှုံးနိမ့်ရချေမည်။ ဤအခြင်းအရာတို့ကို ဗြဟ္မာ့သည် စဉ်းစားမိခဲ့၍မဟုတ်ချေ။ ပြောင်းလဲခဲ့သော အခြေအနေသစ်များ

နှင့်အတူ သူသည်နေသားတကျ ရှိခေ့၍ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ဘဝသစ်သို့ ရှေ့ရှုပြောင်းလွှဲ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ကုန်ဆုံးခဲ့သော သူ့တစ် သက်တာတွင် သူသည်တိုက်ပွဲတိုင်း၌ မည်သည့်အခါမျှ ထွက်ပြေးအရှုံး ပေးခဲ့သည်ဟူ၍မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် ဆွယ်တာနီ၏ တင်းပုတ်အောက်တွင် ကား သူသည် လက်မြောက်၍ အရှုံးပေးခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့ အရှုံးပေးပင် ပေးခဲ့ရသော်လည်း သူ့အဘို့ ရှေးဦးသင်ခန်းစာကိုကား မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကြီး ရရှိလိုက်ခဲ့ပေသည်။ ထိုရှေးဦး သင်ခန်းစာသည် သူ့အဖို့ အခြေခံစိတ် ဓါတ်ကြံ့ခိုင်မှုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တစ်ခါကမူ ယဉ်ကျေးကြစို့ဟုဆိုလျှင် သူသည် သူ၏သဘာဝကိုယ်ကျင့်တရားအလျောက် သူ့သခင်တရားသူကြီး မီးလား၏ မြင်းစီးကြာပွတ်တစ်ချောင်းအတွက် အသက်ကိုစွန့်၍ ကာကွယ် မည်အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်ကား သူ၏သဘာဝ ကိုယ်ကျင့်တရားသည် ပျက်ပြား ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

ဤယဉ်ကျေး မှုသည် သူ့တွင်ဆိတ်သုဉ်းခဲ့လေပြီ။ သဘာဝ ကိုယ်ကျင့်တရားအရ သူသည် မည်သည့်အားမျှ အသက်စွန့်၍ ကာကွယ် ပေးမည် မဟုတ်တော့ချေ။ သူ့အတွက်သာလျှင် သူ့အသက်နှင့် ကာကွယ် မည်ဖြစ်လေသည်။ သဘာဝကိုယ်ကျင့်တရားအရဆိုလျှင် သူသည် မည် သည်ကိစ္စကိုမျှ လုပ်ကိုင်တော့မည်မဟုတ်ဘဲ ကောင်းကောင်းကြီး ရှောင် တိမ်းပြေးထွက်တတ်လေပြီ။ ယခုလို ဝက်သားခြောက်များကို ခိုးယူ စားသောက်ခဲ့ရာတွင်လည်း သူသည် ပျော်ရွှင်စိတ်ဖြင့် ခိုးယူစားသောက် ခြင်းမဟုတ်မူဘဲ ဝမ်းခေါင်း၏ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကြောင့် ခိုးယူစား သောက်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ခိုးစားရသည်ကို သူသည် ပျော်ရွှင်မိ၍ မဟုတ်ဘဲ ခိုးစားရမှ ဝမ်းဝခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လုယက်ခြင်းကိုကားမပြုဘဲ တိတ်တစ် ဆိတ်လျှို့ဝှက်၍ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုမူသည်မှာ တင်းပုတ်လေးလေး နှင့် စွယ်ဖွေးဖွေးတို့ကို သူကမခံညားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အတိုဆုံး ဆိုရသော် . . . သူသည် ဤသို့အပြုအမူများကို ပြုမူနေခဲ့သည်မှာ မပြုမူရေးထက် ပြုမူရေးက ပိုမို၍လွယ်ကူနေခြင်းကြောင့် ပင်ဖြစ်လေ တော့သည်။ လွယ်လျှင်သူ့ကြွယ်ပင်မနေဟု ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည် မဟုတ် လော။

သူ၏တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု သို့မဟုတ် ပြန်လည်ပျိုမြစ်လန်းဆန်းလာမှုသည် လျင်မြန်လှတော့၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၌ရှိသော ကြွက်သားများသည် သံတွေတုံးများကဲ့သို့ မာကျော၍လာခဲ့၏။ သာမန်နာကျင်ထိခိုက်မှုများကိုကား သူသည်ယားရုံမျှမဖြိုခွဲချေ။ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ နှစ်ဌာနစလုံးအတွက် လိုအပ်ချက်များကိုလည်း သူသည်ခြီးခြံရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မည်သည့် အစာအာဟာရကိုမဆို သူသည် စားမျိုနိုင်၏။

မည်မျှပင် ရွံရှာ ဘွယ်ကောင်းသော အစာဖြစ်စေ၊ မည်မျှပင် အစာမကြေနိုင်သော အစာဖြစ်စေ သူကဂရုမစိုက်၊ အရေးမထား။ သူ့အဘို့ စားစရာဖြစ်လျှင် စားမျိုနိုင်သည်ပင်။ တစ်ခါစားပြီးသည့် အခါတွင်လည်း ယင်းအစာ၏ အာဟာရဓာတ်များသည် သူ့ဝမ်းခေါင်းမှတစ်ဆင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများအတွင်းသို့ပြန့်နှံ့ကာ သူ၏အသားစိုက်များ အားလုံးသည် အတောင့်တင်းဆုံး၊ အကြံ့ခိုင်ဆုံး၊ အသန်မာဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။ အမြင်နှင့်အသိတို့လည်း သူ့တွင်ထူးကဲစွာ ထက်မြက်စူးရှ၍ လာ၏။ အနံ့အသက်ခံ၍သိခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အသံကိုနာခံ၍ သိခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သူ့တွင် ထူးကဲလှပေသည်။ အိပ်စက်နေသည့် အခိုက်၌ပင် အတိုဆုံးသောအသံသဲသဲကလေးကို ကြားရရုံမျှဖြင့် အန္တရာယ်ဟုတ်မဟုတ်ကို ခွဲခြား၍ သူသိလေသည်။ သူ၏ခြေချောင်းကလေးများ အကြား၌ ခဲ၍နေကြကုန်သောရေခဲတုံးရေခဲစက်ကလေးများကိုလည်း သူသည် သွားများဖြင့် ကိုက်ဖဲထုတ်ခွာတတ်လေသည်။ ရေဆာသည့်အခါ ရေငတ်သည့်အခါများတွင်လည်း သူသည်အပေါ်ယံတင်းကာ မာခဲနေသော ရေတွင်းရေကန်တို့ကို သူ၏ မာကျောတော့တင်းသော ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ပေါက်ခွဲတတ်လေသည်။ သူ၏ အထူးခြားဆုံးသော အရည်အချင်းမှာကား တိုက်ခတ်မည့်လေ၏အကဲကို တစ်ညကြိုတင်၍ အနံ့ခံကာခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်သူ့အိပ်စက်မည့် တွင်းနေရာကို တူးယက်သောအခါတွင် လေကွယ်မည့်နေရာကို ကောင်းစွာရွေး၍ တူးယက်အိပ်စက်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် သူသည် အတွေ့အကြုံများကြောင့် ချည်း တတ်သိကျွမ်းခဲ့သည်မဟုတ်သေး။ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သော တစ်ခါခ ပင်ကိုယ်အတွင်းသိစိတ်များသည်လည်း ယခုအခါ ပြန်လည် နိုးကြား၍ လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်မွေးခြံပေါက်အဖြစ်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့သော သူ၏ အစဉ်အလာများ အားလုံးသည် ယခုအခါ သူ့ထံမှလွင့်စင် ပျောက်ကွယ် ကုန်ခဲ့ကြတော့လေသည်။ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားကြသော ယင်းအစဉ် အလာများအစား၊ ပဝေသဏီ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး သူ၏ ကလေးဘဝက အစဉ်အလာများသည် သူ့သန္တာန်သို့ မှုန်တဝါးဝါး ပြန်လည်ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြလေသည်။ သူ၏စိတ်အာရုံ၌ ခွေးရိုင်းတို့၏ သဘာဝအတိုင်း တောနက်များ၏အလည်တွင် ပြေးယင်းလွှားယင်း အမဲကောင်များကို ကိုက် သတ်ကာ ဝမ်းကျောင်းခဲပုံများကို တရေးရေးပြန်လည်မြင်ယောင်၍ လာလေ သည်။ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နည်းကိုလည်း သူသည် အထူးအထွေ လေ့လာတတ်သိဘို့ မလိုတော့ချေ။ သေလွန်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သော သူများချည်းဖြစ်လေသည်။ ယင်းဘဝဟောင်းမှ အစဉ်အလာဟောင်းများ အားလုံးသည် ယခုအခါ သူ့အားပြန်လည်နှိုးဆွ လှုံ့ဆော်လျက် ရှိနေခဲ့ကြ လေပြီ။ သူ့ဘေးဘိုးမိဘများ၏ တိုက်နည်းခိုက်နည်း သတ်ဖြတ်နည်း ပရိယာယ်အဝဝတို့သည် ယခုအခါ သူ၏တိုက်နည်းခိုက်နည်း သတ်ဖြတ် နည်းပရိယာယ်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ထို့နောက် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း လှသည့် ညအခါများ၌သူသည် ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါင်းကိုမော့၍ တည့်တည့်ကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဝံပုလွေတစ်ကောင် ကဲ့သို့ လေရှည်ဆွဲကာ ဟစ်အူလေ့ရှိခဲ့ပေသည်။ လွန်လေပြီးသော ရာစု ခေတ်များကလည်း သူ၏ဘေးဘိုးမိဘများလည်း ဆိတ်ငြိမ်ချမ်းအေးလှ သည့် ညအခါများ၌ ထိုအတိုင်း ဟစ်အူလေ့ရှိခဲ့သည်မှာ သူ့လက်ထက်သို့ တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းသို့ ဟစ်အော်သည့်အခါများ၌ ပေါ်ထွက်ခဲ့သော သူ၏အသံလှိုင်းသည် သူ့ဘေးဘိုးမိဘများ၏ အသံလှိုင်း နှင့်ခွဲခြားမရအောင် ထပ်တူထပ်မျှပင် တူလေသည်။ အသံလှိုင်းသာလျှင် မဟုတ် အနက်အဓိပ္ပာယ်သည်လည်း ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့၏ အသံလှိုင်းသည် သူတို့၏ခံစား နားကျင်မှုများပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း၍ မိုက်မှောင် သော အကာလ ညအခါတွင် သူတို့ခံစားရသော နာကျင်မှုတို့ကို ထုတ်ဖော်ရင့်ကျူးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘဝဆိုသည်မှာ ရုတ်သေးဇာတ်လိုဖြစ်၍ ဘဝတွင် ကျင်လည်ရသူများသည် ရုပ်သေးရုပ်လို ဆွဲရာကနေကြရသည်သာ ဖြစ်ပါ

တကား-ဟူသော အသိဉာဏ်ကို ပေးသည့်အလား ရှေးအခါက သူ့ဘေးဘိုး မိဘများနှင့် ရင့်ကျူးခဲ့ကြရသည့်တေးသည် သူ့အားလှုံဆော် နှိုးဆွပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် သူသည် သူ၏ နဂိုနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာခဲ့ပေတော့သည်။ သို့သော် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ယခုရောက်ရှိ လာခဲ့ရသည်မှာကား သူတို့သည် ဤမြောက်ဘက်ဒေသဆီ၌ သတ္တဝါ သို့မဟုတ် ရွှေကိုတွေ့ရှိခဲ့ကြခြင်းနှင့် ဥယျာဉ်မူး၏ အကူအညီဖြစ်သူ မင်နျူအယ်သည် ရသည့်လစာနှင့် သူ့ဇနီးသားသမီးများ စားသုံး၍မလောက်ငှခြင်း တို့ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် မင်နျူအယ် ကိုယ်တိုင်လည်း အမျိုးမျိုးသော ငွေယိုပေါက်များတွင် သံဖြုန်းလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

[၃]

နိုင်လိုမင်းထက် သားရဲစိတ်

အစကနဦး ဘေးဘိုးမိဘများ လက်ထက်က ကိန်းအောင်းဖြစ်တည် ခဲ့ဘူးသော သားရဲစိတ်သည် ယခုအခါ ဗြဟ္မာ ကိုယ်တွင်းသို့ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုသားရဲစိတ်သည် ဤနှင်းခဲပြင်ခရီးကြမ်း၏ ပြင်းထန်ဆိုးရွားလှသော အခြေအနေများ၏ အောက်တွင် အစပျိုးကာ ကြီးထွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ကြီးထွားခြင်းမှာ လျှို့ဝှက်စွာတိတ်တစ်ဆိတ် ကြီးထွားလာခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ သူ့တွင် အသစ်ပေါက်ဖွားလာသည့်ဟုဆိုရသောကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုသည် သူ့အား ထိမ်းချုပ်ပေးနေသော ဗဟိုဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘဝသစ်အခြေအနေများနှင့် လိုက်လျောညီထွေအောင် ပြုကျင့်နေထိုင်ယင်း ရန်မာန်သတ်ပွဲများကို သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်တိမ်းခဲ့လေသည်။ သူကစတင်ကာ ရန်စဘို့ကား ဝေးလှချေသည်။ သူသည်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အမှုကိစ္စများနှင့် ကိုက်ပွဲသတ်ပွဲဖြစ်ပွားမည့် အခြေအနေများသို့လည်း ဝင်ရောက်ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုက်သတ်ချင်လောက်အောင် အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်ချင်လောက်အောင် စက်ဆုပ်မုန်းတီးခဲ့သော စပစ်နှင့် ရင်ဆိုင်မိခဲ့သော အခါများ၌ပင် သူသည် သည်းခံစိတ်ကို မကျိုးပေါက်စေဘဲ သူ့ဘက်က စတင်တိုက်ခိုက်မှုကို အမြဲရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပေသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်၌ကား စပစ်သည် ဗြဟ္မာ အကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းသော ရန်သူတော်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရကား အခွင့်သာ

တိုင်း သွားဖြူ၍ ပြသခဲ့လေသည်။ သူသည်ဗြူအား အနိုင်ကျင့်ရန်ပင် ကြိုးစားခဲ့သေး၏။ ရန်စခြင်းကိုလည်း အမြဲတစေ ပြုလုပ်နေခဲ့၏။ သူ၏ စတင်ရန်စခြင်းကို အကယ်၍ ဗြူကသာ တုံ့ပြန်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ကောင်၏သတ်ပွဲသည် တစ်ကောင်ကောင်သေမှအဆုံးသတ်မည်မှာ မုချ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ အကယ်၍သာ သမရိုးကျမဟုတ်သော မတော် တဆမှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူတို့နှစ်ကောင်၏သတ်ပွဲသည်ခရီးအစစောစော ပိုင်းကတည်းကပင် ပေါ်ပေါက်စရာ အကြောင်းရှိခဲ့လေသည်။ ဤတစ်နေ့ တာ၏ ခရီးအဆုံး၌ သူတို့တစ်တွေသည် လိပ်လီဘတ်ရေအိုင်ကြီး၏ ကမ်းခြေပေါ်၌ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ စခန်းချ အိပ်စက်ခဲ့ကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တပြည်လုံး ဖွေးနေသောကြောင့် သူတို့သည် ဓါးထက်ထက်နှင့် အမွန်းခံနေရသကဲ့သို့ ခံစားနေကြရလေသည်။ ညအမှောင်ကလည်းလျှင် မြန်စွာ ကျရောက်လာနေခြင်းကြောင့် သူတို့သည် စခန်းချအိပ်စက်ရန်နေရာ အတွက် အလျင်အမြန် ရှာဖွေကြရလေသည်။ သူတို့၏ နောက်ကျောဘက် တွင်ကား မတ်စောက်လှသော ကျောက်နံရံကြီးရှိ၏။ ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာ တို့သည် မီးပုံဖိုကာ အိပ်စက်ရန်အတွက် အလျင်အမြန် ရှာဖွေကြရလေ သည်။ သူတို့၏ နောက်ကျောဘက်တွင်ကား မတ်စောက်လှသော ကျောက် နံရံ ကြီးရှိ၏။ ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာတို့သည် မီးပုံဖိုကာ အိပ်စက်ရန်အတွက် ခဲနေသာ ရေအိုင်ကြီးပေါ်၌ပင် အိပ်ရာများကို ခင်းလိုက်ကြ၏။ ခရီးအစ က သူတို့ယူဆောင်လာခဲ့သော ရွက်ဖျင်တဲကိုကား ပေါ့ပါးစွာ သွားလာနိုင် ရေးအတွက် ဒီယီးယား၌ပင် စွန့်ပစ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ရေမျောထင်းလေးငါးစကိုကောက်ယူကာ မီးဖိုထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မီးအရှိန် ကြောင့် ရေခဲများအရည်ပျော်ပြီးလျှင် မီးလည်း ငြိမ်းသေသွားတော့သဖြင့် အမှောင်ထဲ၌ပင် ညစာစားသောက်ကြရလေတော့သည်။

အပေါ်မှ ထီးသဖွယ် မိုးကာထားသော ကျောက်ပါးပျဉ်းကြီး အောက်ဝယ် ဗြူသည် သူ၏အိပ်ရန်နေရာကို ပြုလုပ်ဖန်တီးထားလေသည်။ သူ၏သိုက်မြုံသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလွန်းလှရကား-ဗြူသည် ထိုနေရာ မှ ထွက်ခွာမည်ကို များစွာ စက်ဆုပ်နေမိခဲ့တော့၏။ သို့သော်ယင်းသို့နွေးနွေး ထွေးထွေး ရှိလှသောအခါမှပင် ဖရန်ဆွာက ငါးခြောက်များကို မီးတွင်ကင် နွေး နွေးကာ ခွေးများကို ထိုနေ့အတွက် အစာဝေခြမ်းပေးကမ်းခဲ့ရာ

ဗြဟ္မလည်း ထိုနေရာမှ မတွက်ချင်ထွက်ချင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရလေတော့ သည်။ သို့သော် ဗြဟ္မသည် စားသောက်ပြီးစီး၍ သူ့နေရာသို့ သူပြန်လာခဲ့ သောအခါ သူ့နေရာကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီးသား ဖြစ် နေသည်ကို သူတွေ့ရလေတော့သည်။ သူ့အနားသို့ကပ်သွားသည်ကို မကပ် လာစေချင်သည့်သဘောဖြင့် သတိပေးလိုက်သော မာန်ဖီသံကို သူကြားရ သောအခါ ထိုအသံသည် စပစ်၏အသံဖြစ်သည်ကို ဗြဟ္မကောင်းစွာသိရှိလိုက် လေ၏။ ဤအချိန်ထိ ဗြဟ္မသည် သူ၏ရန်သူတော်ကြီးနှင့် ရန်ရှောင်ခဲ့ပါ သေး၏။ သို့သော် ဤအခြင်းအရာကား သူ့အား စော်ကားလွန်းလှချေ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ သားရဲစိတ်သည် ဖိနှိပ်မရတော့အောင် ထကြွလာလေတော့သည်။ ယင်းသို့ ထကြွလာသည့်အတိုင်း သူသည် စပစ် ၏အပေါ်သို့ ကြီးမားသောအရှိန်ဖြင့် အုပ်လိုက်လေ၏။ သူ၏ ခုန်အုပ်ချ လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသော စပစ်သည် အံ့ဩငေးမော၍ သွားခဲ့လေ၏။ စပစ်သာလျှင်မဟုတ် ဖရန်ဆွာသည်ပင် အံ့ဩငေးမော၍ သွားခဲ့ရပေ သည်။ သူတို့နှစ်ကောင်သည် လုံးထွေးကာ အိပ်ရာသိုက်မြုံမှ အပြင်ဘက် သို့ရောက်လာခဲ့ကြသောအခါ ပထမတွင် ဖရန်ဆွာသည် အံ့ဩငေးမော သွားပြီးလျှင် နောက်မှ ဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်းအရာကို သိမြင်ကာ -

“အား-ဟ...အုပ်ပေးစမ်းဟေ့...။ ဒီကောင် ခွေးသူခိုး အုပ်ပေးစမ်း ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ ခွေးသူခိုးဘဲကွ’ ဗြဟ္မအား အော်ဟစ်၍ပြော လိုက် လေသည်။

စပစ်ကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပင် ရှိလှသည်။ တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှသည်။ တိုက်ကျင်ခိုက်ချင်နေသည်။ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေသည်။ သူသည်ဒေါ်အမျက်ခြောင်းခြင်းထွက်ကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဟစ်အော် လျက်ရှိနေ၏။ ခုန်အုပ်ရန်အတွက် ရှေ့နှင့်နောက်သို့ကိုယ်ကို ပတ်ချာ လည်ကာ အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းလျက်ရှိ၏။ ဗြဟ္မကလည်းစပစ်ကဲ့သို့ပင် တက်တက်ကြွကြွရှိလှသည်။ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေသည်။ စိတ်လိုက်မာန် ပါ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်သူသည် သတိလည်းထားသည်။ စပစ်ကဲ့သို့ပင် ခုန်အုပ်ရန်အတွက် ကိုယ်ကို ရှေ့ထိုးနောက်ငင် လှည့်ပတ်ကာ အကွက် ကောင်းဝင်ရန် ချောင်းမြောင်းလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူတို့ မမျှော်လင့်သော ကိစ္စတစ်ရပ်သည် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားခဲ့လေ

၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အသေအကြေကိုက် သတ်ကာ အနိုင်မခံ ဗိုလ်လုကြမည့် သတ်ပွဲကြီးသည် ရှေ့သို့ခရီး မိုင်ပေါင်းများစွာ ရွှေ့ဆိုင်းသွားခဲ့တော့လေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသော ကိစ္စကြောင့် သူတို့နှစ်ကောင် သတ်ပွဲသည် ထိုနေ့ညက ထိုနေရာ၌ မကျင်းပဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။

ပါရော့၏ ကျိန်ဆဲလိုက်သော အသံသည်လည်းကောင်း၊ အရိုးခွေ တစ်ခုပါသို့ တင်းပုတ်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ထုနှက်လိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာ သော အသံသည်လည်းကောင်း၊ နာကျင်လွန်းမက နာကျင်လွန်း၍ စူးရှစွာ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်သောအသံသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ၏ နားထဲသို့ တစ်လုံးတစ်ခဲစုပေါင်း၍ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် ဗြဟ္မာတို့၏ စခန်းနေရာတဝိုက်သည် အမွှေးစုတ်စုတ်ဖြင့် ငတ်ပြတ်လျက် ရှိသော ခွေးဝံပုလွေအကောင် လေးငါးရှစ်ဆယ်တစ်ရာခန့်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်း သွားလေသည်။ သင်းတို့သည် အင်ဒီးယန်းရွာတစ်ရွာမှ ဤစခန်းကို အနံ့ခံ မိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဗြဟ္မာနှင့်စပစ်တို့ သတ်ပွဲကျင်းပရန် ရန်စောင်နေခဲ့ ကြသည့် အတောအတွင်း သင်းတို့သည် စခန်းနေရာသို့ တိတ်တစ်ဆိတ် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။ သင်းတို့ကိုတွေ့သောအခါ ပါရော့နှင့်ဖရန်ဆွာ တို့သည် အုတ်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ကြပြီးသော် လက်ထဲတွင်ပါသည့် လေးလံ လှသော တင်းပုတ်ကြီးများဖြင့် လွှဲ၍လွှဲ၍ ထုနှက်လိုက်ကြရာ သင်းတို့က လည်း သွားများကိုဖြုတ်ကာ ပြန်လည်ခုခံ ကိုက်ခဲခဲ့ကြလေသည်။ အစာနံ့ကို ရသာအခါ သင်းတို့တစ်တွေသည် ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးလျှင် အတင်း ဝင်ဆွဲဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ပါရော့သည် အစာထည့်ထားသော သေတ္တာထဲ တွင် ခေါင်းမြုပ်နေသော ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့သောအခါ သူ၏လက်ထဲ မှ တင်းပုတ်လေးလေးကြီးဖြင့် ဘေးနံ့ကို အားကုန်လွှဲ၍ ထုနှက်လိုက်လေ သည်။ အစာသေတ္တာလည်း လွင့်စင်ပြန့်ကျဲသွားလေသည်။ ယင်းခဏ လေး၌ပင် ရှစ်ကျိပ်ခန့်ရှိသော ခွေးငတ်သားရဲများသည် လွင့်စင်ပြန့်ကျဲသွား သော ဝက်သားခြောက်နှင့် ပေါင်မုန့်တို့ကို အလှအယက် စားသောက် ပစ်လိုက်ကြလေ၏။ သင်းတို့စားနေခိုက် တင်းပုတ်ချက်များသည် သင်းတို့ ၏အပေါ်သို့ တဘုံးဘုံးကျရောက် လာကြလေသည်။ မိုးရွာချသည့်အလား တဖွဲဖွဲကျဆင်း ထုနှက်လျက်ရှိသော တင်းပုတ်ချက်များ၏အောက်မှ အော်

ဟစ်ညည်းအူယင်း သင်းတို့သည် ဖိတ်စင်သွားသော အစာများကို ပြောင်သလင်းခါသွားအောင် အရူးအမူး ဝါးမျိုလိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခိုက် အိပ်မြဲအတွင်းမှ အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြသော ဗြဟ္မာတို့၏ ရဲဘော်သင်းလည်း အိပ်မြဲအပြင်ဘက်သို့ အသီးသီးရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကျူးကျော်သူ ခွေးဝံပုလွေများ၏ ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲခြင်းကို ခံကြရလေ၏။ ယင်းသို့သော ခွေးမျိုးများကို ဗြဟ္မာအဘို့ တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးခဲ့သေးပါချေ။ သင်းတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးများချည်းဖြစ်၏။ ငေါငေါပြိုင်းပြိုင်းရှိနေသော အရိုးများသည် အရေးပြားခွံကို ဖောက်ထွင်းထွက်ပေါ်နေကြသည့်အလား မှတ်ထင်ရလေသည်။ သင်းတို့အား တွေ့မြင်ရသည်မှာ အရိုးပဒေသာများကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်သာတူလေသည်။ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့နေသော အရေခွံ၏အောက်တွင် ချောင်ချောင်ချိုချို ရှိနေကြတော့၏။ မျက်လုံးများမူကား မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် အစွယ်များသည် သွားရေတမြားမြား ရှိနေကြ ကုန်လေသည်။ မွတ်သိပ်ငတ်ပြတ်ခြင်းသည် သင်းတို့အားရဲဆေးတင်ပေးသကဲ့သို့ရှိနေတော့၏။ သင်းတို့အား မည်သူမျှ မည်သည့်အရာမျှ ခုခံတားဆီး၍မရချေ။ ရင်ဆိုင်ဘက်ပြိုင်၍မရချေ။ ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ တွေ့ချင်းပင်၊ ဗြဟ္မာတို့ရဲဘော်သင်းသည် သင်းတို့၏ဒဏ်ကိုမခံနိုင်၍ ကျောက်နံရံဆီသို့ ကျောပေးဖင်ကပ် လိုက်ခဲ့ကြရလေ၏။ ဗြဟ္မာအား ခွေးဝံပုလွေ သုံးကောင်က ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် နေလေသည်။ သုံးချီတိတိ အတိုက်ခိုက် ခံလိုက်ရပြီးသည့်နောက် ဗြဟ္မာ၏ ခေါင်းနှင့် ပခုံးများဆီ၌ ဓားထောက်ထက်နှင့် ခွဲသကဲ့သို့ ဟက်တပ်ကြီးများ ကွဲနေကြလေ၏။ ကျယ်လောင်စွာ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသော အသံဗလံများသည် ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှချေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဘီလီကားဟစ်အော်လျက် ရှိနေလေသည်။ ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့မူ ကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာနှင့် သွေးတဒီးဒီး ကျဆင်းယိုစီးလျက် ရှိကြ၏။ သို့သော် သူတို့သည် အရှုံးမပေးဘဲ နှစ်ကောင်ဘေး ချင်းယှဉ်၍ ရန်သူခွေးများကို အစွမ်းကုန် ကိုက်သတ်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြလေသည်။ ဂျိုးကား သားရဲတစ်ကောင် ၏အလား ပြင်းထန်လျင်ရမန်စွာ ကိုက်သတ်လျက်ရှိနေ၏။ တစ်ခါတွင် သူသည် ရန်သူခွေးဝံပုလွေ၏ ရှေ့ခြေကို ကိုက်မိလိုက်ရာ ရန်သူ၏ခြေထောက်ရိုး စိစိညက်ညက် ကြေသွားသည်

အထိ ကိုက်ချလိုက်လေသည်။ ခြေရိုးကျိုးကြေကာ ဂျမ်းပျံလျက် ရှိနေသော ထိုခွေးကို အကွက်ကောင်း စောင့်နေသော ခွေးသူခိုးပိုက်က ဇက်ပိုးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်အုပ်လိုက်ရာ ထိုခွေးလည်း ဇက်ကျိုး၍ ကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဗြဟ္မာလည်း ရှိသမျှအားခွန်ကို စုညစ်ထုတ်ကာ ထိုခွေး၏လည်ချောင်းဆီသို့ ခဲဟပ်လိုက်ရာ လည်ချောင်းတွင်းသို့ သူ၏ သွားအစွယ်များ နစ်ဝင်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် သွေးများ ငေါက်ငေါက်ပန်း၍ ထွက်လာတော့လေ၏။ သွေး သောက်မိခဲ့ပြီဖြစ်သော ဗြဟ္မာသည် ထိုခါမှ ပိုမို၍အားအင်ကြီးမား လာလေသည်။ ထိုအခါမှပင် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပိုမို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားရန်သူ ခွေးတစ်ကောင်အား ခုန်အုပ်လိုက်ပြန်လေ၏။ သို့သော် ယင်းသို့ခုန်အုပ်လိုက်သည်နှင့် တချိန်တည်းပင် သူ၏လည်ပင်းဆီ၌ စစ်ကနဲဖြစ်သွားကာ သွားအစွယ်တစ်စုံ နစ်ဝင်သွားသည်ဟု မှတ်ထင်ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ထိုသတ္တဝါကား စပစ်ပင်ဖြစ်သတည်း။ စပစ်သည် အကြံပက်စက် ဇကောလောက်မှ ဇောက်မနက် သောဉာဏ်ဖြင့် သစ္စာဖောက်ဖျက်၍ ဗြဟ္မာအား နံဘေးမှ အလစ်ဝင်အုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပါရောနှင့်ဖရန်ဆွာတို့သည် စခန်းနေရာ၌ သောင်းကျန်းနေကြသော ခွေးဆိုးများကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ ပြီးစီးသောအခါ သူတို့၏ ရဲဘော်ခွေးများကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ရေးအတွက် အလျင်စလို ပြေးလာကြလေ၏။ သူတို့ရောက်သောအခါ ရန်သူခွေးဆိုးများလည်း ရဲ၍ရဲ၍သွားကာနောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။ ဤတွင်မှ ဗြဟ္မာလည်း ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံခြင်းခံနေရသော အဖြစ်မှရုန်းထွက်နိုင်တော့လေသည်။ သို့သော် ရန်သူခွေးဆိုးများ နောက်ဆုတ်သွားကြခြင်းသည် ခဏမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ပါရောနှင့် ဖရန်ဆွာတို့သည် ခွေးများရှဲကာ နောက်ဆုတ်သွားကြသောအခါ စခန်းရှိအစားအစာများကို အချိန်မီ သိမ်းဆည်းမိရန်အတွက် ထိုနေရာသို့ အမြန်ဆုံးပြန်ပြေးသွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့ပြန်ပြေးသွားသောအခါ ရန်သူခွေးဆိုးများသည် ဗြဟ္မာတို့တစ်တွေအားပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။ ကြောက်ရွံ့လှသော ဘီလီသည် အရဲစွန့်၍ ခွေးဆိုးအုပ်ကြီးကို ထွင်းဖောက်ကာ ရေခဲပြင်ကြီးပေါ်သို့ ထွက်ပြေးလေသည်။ သူ၏နောက်သို့ ပိုက်နှင့် ဒဗ္ဗတို့လည်း ဖုန်းနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျနေအောင် ခြေကုန်သုတ် လိုက်ပါ

သွားခဲ့ကြလေသည်။ အခြားခွေးများကား သူ့တို့၏ နောက်တွင် ရန်သူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဗြဲလည်း ရေခဲပြင်ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့ကြသူများ၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရန်အားယူ၍ ခုန်ထွက်လိုက်မည်အပြုတွင် သူ၏မျက်လုံးများက သစ္စာဖောက်စပစ်အား သွားမြင်မိလိုက်လေ၏။ စပစ်သည် သူ့အား ဘုန်းဘုန်းလဲကျအောင် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက်အပြင်းပြင်းဝင်လာလေသည်။ သူ၏ပြေးဝင်လာခြင်းကို ကြုံကြုံမခိုင်နိုင်၍ ဘုံးဘုံးလဲကျခဲ့ချေသော် ဗြဲအဘို့ ပြီးဆုံးပေပြီ။ မပြန်လမ်းသို့ မြန်းရတော့မည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဗြဲသည် စပစ်၏ ထိုးဖောက်တိုက်ခတ်လာခြင်းကို ကြုံကြုံတောင့်၍ ခံလိုက်ပြီးလျှင် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်ကာ ထိုနေရာရှိ တိုက်ပွဲကို ပါဝင်ဆင်နွှဲ၍ နေခဲ့ပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ဗြဲတို့တစ်တွေသည် အားလုံးစုရုံးကာ တောအုပ်တစ်ခု၏ အလည်သို့ပြေးဝင်၍ ပုန်းအောင်းခိုလှုံနေခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့အား ရန်သူခွေးဆိုးများသည် နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူတို့တစ်တွေသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပြင်းထန်စွာ ရရှိနေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သူတို့တစ်တွေသည် အနည်းဆုံး ဒဏ်ရာလေးငါးချက်စီ ရရှိခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်ကြ၏။ ဒဏ်ရာလေးငါး ချက်စီ မရရှိသောသူဟူ၍ သူတို့တွင်မရှိခဲ့ချေ။ အချို့ကား ဒဏ်ရာအပြင်း အထန်ရရှိခဲ့ကြ၏။ သေလောက်စရာပင် အကြောင်းရှိ၏။ ဒဗ္ဗသည် နောက်ခြေတစ်ဘက် အပျက်ကြီးပျက်ခဲ့ရ၏။ ဒယီးယားတွင် နောက်ဆုံး ဖြည့်စွက်ခဲ့သော ဒေါ်လီမှ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံးရေစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သွားခဲ့လေသည်။ ဂျိုးကား မျက်လုံးတစ်လုံးဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရ၏။ ကြောက်ရွံ့တတ်၍ စိတ်ကောင်းရှိသူ ဘီလီခများကား နားရွက်တစ်ဘက်မှာ ဖဲကြိုးဖဲစများများအလား အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ စုတ်ပြတ်သတ်နေတော့ကာ တစ်ညလုံး တညည်းညည်းတညူညူဖြင့် ဟစ်အော်နေခဲ့လေသည်။ နံနက်မိုးသောက်အလင်းသို့ရောက်သောအခါ သူတို့အားလုံးသည် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြကာ စခန်းနေရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ စခန်း၌ ရန်သူခွေးဆိုးများလည်း မရှိခဲ့ကြတော့ပြီ။ ပါရောနှင့် ဖရန်ဆွာတို့ကား ပြင်းထန်စွာ ဒေါပွနေခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့၏ အစာရေစာများအနက် တစ်ဝက်တိတိ ဆုံးရှုံး

ကုန်ခမ်း၍ သွားခဲ့ရပေသည်။ ခွေးဆိုးခွေးငတ်များသည် စွပ်ဖါးတွင် တပ်ဆင်ထားသော သားရေကြိုးများနှင့် ကင်းဗတ်အဝတ်များကိုပါ စားမျိုသွားခဲ့ကြ၏။ အင်မတန် အင်မတန် မစားကောင်းသော အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများ လောက်သာလျှင် သူတို့၏ဝါးမျိုခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ပေတော့သည်။ ဒရယ်ရေအကောင်းစားဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ပါရော့၏ဖိနပ်တစ်ရံလည်း ဝါးမျိုခြင်းခံလိုက်ရ၏။ ဖိနပ်တစ်ရံလုံးတွင် ရှိသမျှသော သားရေတို့ကို ခွေးဆိုးများက ကိုက်ဖဲ့စားမျိုသွားခဲ့ကြ၏။ ဖရန်ဆွာ၏ သားရေကြာပွတ်သည်ပင်လျှင် အရှည်နှစ်ပေခန့် စားမျိုခြင်းခံလိုက်ရပေသည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော သူ၏ခွေးများကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဖရန်ဆွာက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်၏။

“အင်း . . . သူငယ်ချင်းတို့ရေ-ဒီလောက်အပြင်းအထန် အကိုက်ခံရတော့ မင်းတို့တစ်တွေ သွေးပျက်ရှူးနှမ်းကုန်ကြတော့မှာဘဲနော် ထို့ ရိုင်းလိုက်လေကွယ်ရို့ . . . ရိုင်းလိုက်လေ။ မင်းတို့အားလုံးတော့ ရှူးနှမ်းကုန်ကြတော့မှာပါဘဲကွာ။ ပါရော့ရေ . . . ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုသဘောရသတုန်းဗျာ”

ဆက်သားကြီးပါရော့က စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ရမ်းခါပြလေသည်။ ဒေါ်ဆင်သို့ရောက်ဖို့ ဤနေရာမှ မိုင်လေးရာတိတိသွားကြရပေဦးမည်။ ဒေါ်ဆင်သို့ မိုင်လေးရာတိတိ ဝေးချေသေး၏။ ထိုခရီးသည် အခက်ခဲအကြမ်းတမ်းဆုံးသော ခရီးလည်းဖြစ်၏။ သူ၏ခွေးများမှာလည်း အားလုံးနာနေကုန်လေပြီ။ နာရုံသာမဟုတ် ရှူးနှမ်းသွားကြမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေရပေသည်။ အကယ်၍ တစ်ကောင်ကောင်သာ ဖောက်ပြန်ကာ ရှူးနှမ်းသွားမည်ဆိုပါက သူ့အဖို့ အခက်အခဲများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေဦးတော့မည်။ ထို့နောက် အမျိုးမျိုးသော စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းခြင်း ကျိန်ဆဲရွတ်ဆိုခြင်းများကို နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ပြုလုပ်နေယင်း ခွေးများကိုလည်း ကကြိုးတန်ဆာများ တပ်ဆင်ပေး၍ ပြီးစီးသွားလေတော့သည်။ ကကြိုးတန်ဆာများ တပ်ဆင်၍ ပြီးစီးလျှင်ပင် အနာကြီးနာကျင်၍ နေခဲ့ကြကုန်သော ခွေးများသည် စွပ်ဖါးကိုဆွဲယူ၍ မဆုံးနိုင်သေးသော ခရီးကြမ်းကြီးကို နာကျင်သော ကိုယ်စိတ်တို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်လေ၏။ ဒေါ်ဆင်နှင့် သူတို့၏အကြား ဤခရီးကား သူတို့သွားခဲ့ ကြပြီး

သည့် ခရီးအပေါင်းတွင် အကြမ်းတမ်းဆုံး အခက်ခဲဆုံးဖြစ် ပေတော့သည်။ မိုင်သုံးဆယ်မြစ်သည် ရှေ့တွင် ဟင်းလင်းပြင်ကျယ်ကြီး ရှိနေခဲ့လေသည်။ တဟုန်ထိုးစီးဆင်းနေသော ရေရူးများကြောင့် နှင်းများ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းကာ မြစ်ပြင်ကျယ်တစ်ခုလုံး ရေမခဲနိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။ ရေအိရာဝဲဂယက် အတွင်းပိုင်းများနှင့် ရေငြိမ်ပိုင်းများလောက်တွင်သာ ရေစီးများခဲ၍ နေလေ သည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်သုံးဆယ်မျှရှိသော ထိုမြစ်ကြီးပြင်ကျယ်ကို ဖြတ် ကျော်မိရန် သူတို့တစ်တွေသည် ခြောက်ရက်တိတိ ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့ကြ ရပေသည်။ ထိုမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးကြရာတွင် သူတို့သည် သေမင်းခံတွင်း ကို ခြေတစ်ဖက်နှင့်၍ အသည်းတအေးအေးဖြင့် ဖြတ်ကူးခဲ့ ကြရခြင်းဖြစ် ၏။ တစ်ချက်သတိလစ်၍ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားသွားလျှင် လူရော ခွေးများ အဖို့ပါ ရေသင်းချိုင်းသို့နှစ်မြုပ်သွားကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ရေခဲအကြောင်း ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်လှသော ပါရောသည်ပင်လျှင် ရေခဲလမ်းကြောင်းကို စူးစမ်းယင်း အကြိမ်ပေါင်းတစ်ဒါဇင်မျှ ရေထဲသို့ ခြေကျွံကာ ကျခဲ့ရသေး ၏။ သို့သော် သူ့တွင်အသင့်ပါသွားသော ဝါးလုံးရှည်တစ်ချောင်း၏ အကူ အညီကြောင့်သာလျှင် သူသည်အသက် မဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။ ရေခဲပြင်ပေါက်ကွဲကာ ခြေကျွံကျသွားခဲ့သည့် အခါတိုင်း၊ သူကတွင်းဝကို ထိုဝါးလုံးရှည်ဖြင့် ဖြတ်သန်းထောက်ကန်ကာ ရေထဲမှ ဆွဲတက်နိုင်ခဲ့ပေ သည်။ သို့ရာတွင် အအေးဓာတ်ကား လွန်ကဲလှချေ၏။ အအေးတိုင်းပြဒါး ချိန်အရ သူညအောက် ငါးဆယ်ဒီဂရီမျှပင်ရှိခဲ့လေရာ၊ ယင်းသို့ ရေခဲပြင် ပေါက်ကွဲကာ ခြေကျွံကျသွားခဲ့ရသည့်အခါတိုင်း ပါရောသည် ရေနစ်သွား ကာ သူ၏ အင်္ကျီအဝတ်အထည်များကို မီးဖို၍ခြောက်သွေ့အောင် လှမ်းကင် ပေးခဲ့ရလေသည်။ သို့တည်းမဟုတ်က သူသည်အအေးပတ်၍ သေဆုံးရပေ လိမ့်မည်။

ပါရော၏ စိတ်ဓာတ်ကား ကြံ့ခိုင်လှချေ၏။ သူ့အား စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းအောင် မည်သည့်အရာ၊ မည်သူကမျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ယင်းကြံ့ ခိုင်သော သူ၏စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင်လျှင် သူသည်ယခုလို ကနေဒါအစိုး ရ၏ ဆက်သားအဖြစ် ရွေးချယ်စေလွှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မည်သည့် စွန့်စားမှုမျိုးကိုမဆို ဝံ့ဝံ့စားစား ပြုလုပ်ရဲသော သတ္တိလည်း သူ့တွင်ရှိ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ်ချမှတ်ကာ သူ၏မျက်နှာ သေးသေးလေး

ကိုဖော်၍ နှင်းတောထဲတွင် နံနက်အရုဏ်မပျို့တစ်ပျို့ ဝေလီဝေလင်း အချိန်လောက်မှ ညနေမိုးချုပ်မှောက်မိုက်သည်အထိ ခရီးပြင်းနှင့်လေ့ရှိသော သူဖြစ်သည်။ သူသည် အပေါ်ယံတင်းနေသော ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ကျွဲမည် ထင်ရသောနေရာများကို လှည့်ကာပတ်ကာ ကွင်းရှောင်၍ ရှေ့မှဦး ဆောင်ကာ လမ်းပြသွားလေသည်။ သူ၏ခြေအောက်၌ ရေခဲပြင်သည် တရွရွ တဆတ်ဆတ်ဖြင့် မြည်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုနေရာမျိုး၌ သူတို့သည် ရပ်တည်၍ မနေဝံ့ကြပေ။ ရပ်တည်၍ သာနေမည်ဆိုလျှင်လည်းအမှန်ပင် နှစ်ကျွဲကျသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတွင် စွပ်ဖါးသည် နှစ်ကျွဲကျဆင်းသွားရာ စွပ်ဖါးနှင့်အတူ ဒေဝနှင့် ဗြဟ္မာတို့လည်း လိုက်ပါနှစ်ကျွဲ ကျဆင်းသွားလေသည်။ သူတို့ကိုဆွဲ၍ တင်ယူ သောခါတွင် သူတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်မြုပ်လျက် ရှိနေခဲ့ကြလေပြီ။ ထုံစံအတိုင်းပင် မီးဖိုပေးကာ နွေးထွေးစေသော အခါမှပင် သူတို့ နှစ်ကောင် သည် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့ ကြပေသည်။ သူတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံး သည် ရေခဲများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေရာ၊ သူတို့၏ဆရာသမား နှစ်ယောက်ဖြစ် သော ပါရောနှင့်ဖရန်ဆွာတို့သည် မီးပုံကိုမီးနာနာထိုးပေးရင်း သူတို့ နှစ်ကောင်အား မီးပုံကိုလှည့်ပတ်ပြေးခိုင်းရလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ကိုယ် ပေါ်မှရေခဲများလည်း အရည်ပျော်ကျဆင်းကုန်တော့ကာ သူတို့နှစ်ကောင် တွင်လည်း ချွေးများစို့၍ ထွက်လာကြတော့လေ၏။ မီးအနားမှကပ်၍ လှည့် ပတ်ပြေးရခြင်းကြောင့် သူတို့ကိုယ်များတွင် မီးဟပ်သော ဒဏ်များပင်ဖြစ် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတွင်လည်း ရှေ့ဆုံးမှ ခွေးအုပ်စု ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ စပစ် သည် နှစ်ကျွဲကျဆင်းသွားရာ သူ့နောက်မှ တစ်သီတတန်းကြီး လိုက်ပါသွား သည်မှာ ဗြဟ္မာထိဖြစ်လာသည်။ ဗြဟ္မာသည်ချောမွတ်နေသော ရေခဲပြင်ပေါ် တွင် ခြေထောက်ကန်ကန်၍ ကြုံကြုံခံကာ နေကာပြန်အားကုန်ဆွဲ၍ ထောက်ထား၏။ သူ့နောက်မှ ဒေဝကလည်း သူ့အတိုင်း အားကုန်ကန်၍ နောက်ပြန်ဆွဲကာ တောင့်ထား၏။ သူတို့နှစ်ကောင်၏ နောက်ဆုံးတွင်ရှိ သော ဖရန်ဆွာကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားနှင့်အကြောများ ပြတ် ထွက်ပေါက်ကွဲလုနီးနီး ဆွဲငင်တောင့်ထားလေသည်။ ထို့နောက် ထိုနောက် များတွင်လည်း အပေါ်ယံတင်းရုံသာရှိခဲ့သော ရေခဲပြင်သည် သူတို့အုပ်စု၏

ရှေ့မှလည်းကောင်း သို့မဟုတ် နောက်မှလည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကွဲပျက်ကာ သူတို့တစ်တွေသည် နစ်ကျွံကျဆင်းခဲ့ ကြရ၏။ တစ်ချိချိတွင် ကား သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်သည် မလွဲမရှောင်သာ ရေသင်းချိုင်း သို့ သွားရတော့မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤအတိုင်းသာ သွားနေ ချေက ရေသင်းချိုင်းကို အဘယ်နည်းနှင့်မှ ရှောင်ကွင်း၍ လွတ်နိုင်ရတော့ မည်မဟုတ်ဟု မှတ်ထင်ဘွယ်ရှိလေသည်။ သို့သော် ပါရော့၏အကြံဉာဏ် ကား အံ့မခန်း ရှိလှပါပေသည်။ ပါရော့သည် အကြံဉာဏ်ထူး၍ အံ့ဘွယ် သရဲဖြစ်ပါပေသည်။ အပေါ်ယံတင်းခံနေသော ရေခဲပြင်ကြီး၏ အလယ် တွင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို ထီးထီးကြီးမြင် နေရ၏။ ယင်းကျောက် ဆောင်ကြီး၏ ထိပ်ပေါ်သို့ အရောက်တက်ကာ ထိုင်မှတစ်ဆင့် တစ်ဘက်သို့ ဆင်း၍သွားမည်ဆိုလျှင်ကား အန္တရာယ်ဘေးမှ ကင်းလွတ်နိုင်မည် ဖြစ် ပေသည်။ သို့သော် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ မည်သို့ ကြံဖန်ကာ တက်မည် နည်း။ စိတ်ကူး၍လွယ်သလောက် တက်ရောက်ရန်မှာခက်လှချေ၏တကား။ ပါရော့ကပင် အံ့ဘွယ်သရဲ ထူးကဲသော အကြံဉာဏ် ပြုလုပ်ပြန်လေသည်။ ဖရန်ဆွာကမူ ပါရော့၏ အံ့ဘွယ်သရဲ ထူးကဲသော အကြံဉာဏ်သည် အောင်မြင်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်း၍ နေရှာလေသည်။ ပါရော့သည် ရသမျှသော ကြိုးခွေ၊ ကြိုးစ၊ ကကြိုးများကို တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အဆက် အထုံးပြုကာ ကြိုးရှည်ကြီးတစ်ခွေအဖြစ်သို့ ရောက်လာအောင် ချည်နှောင် ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထိုကြိုးရှည်ကြီးဖြင့် ခွေးများကို တစ်ကောင်စီ ချည် နှောင်ကာ ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ တစ်ကောင်ခြင်းဆွဲတင်၏။ ဝန်စည်နှင့် စွပ်ဖါးတို့ကို ဆွဲတင်ပြီးသောအခါ ဖရန်ဆွာသည် နောက်ဆုံးလူအဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါတက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် အားလုံးအပေါ်သို့ရောက်သွားကြသောအခါ တစ်ဘက် သို့ ပြန်လည်သက်ဆင်းရန်အတွက် သင့်တော်မည့်နေရာကို ရွေးချယ်ကြရ ပြန်၏။ ယင်းသို့ တစ်ဘက်သို့ ပြန်လည်သက်ဆင်းကြရာတွင်လည်း သူတို့ သည် ကြိုးခွေကြီး၏ အကူအညီဖြင့် သက်ဆင်းခဲ့ကြရလေသည်။ ညအချိန် သို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ သူတို့သည် မြင်ပြင်ကျယ်ပေါ်သို့ ပြန်လည် သက်ဆင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ တစ်ဘက်တွင် မိုင်သုံးဆယ်မြစ်ကြီး၏

ကျန်ရှိနေသေးသော ခရီးတာအဝေးမှာ မိုင်တစ်စိတ် သို့မဟုတ် နှစ်ဖာလုံ ခန့်သာရှိပေတော့သည်။

ဟူးတာ လင်ကွာနှင့်ရေခဲပြင် မာမာရှိရာအရပ်သို့ ရောက်လာကြသော အခါ ဗြဲသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားတော့လေ၏။ ကျန်သော ခွေးများ အာလုံးသည် သူ့အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပါရောသည် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသော အချိန်များနှင့် နှောင့်နှေးခဲ့ရသော ခရီးတို့ကို ထေကာ မိစေရန်အတွက် ခါတိုင်းထက် နောက်ကျပြီးမှရပ်နားကာ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ခါတိုင်း အချိန်ထက်စော၍ ထွက်ခွာစေခဲ့လေသည်။ ပထမနေ့၌ သူတို့သည် ‘ဆာမွန်ကြီး’သို့အရောက် မိုင်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးမိုင်တိတိ ခရီးပေါက်မြောက်ခဲ့ကြ၏။ ဒုတိယနေ့၌လည်း သူတို့သည် ‘ဆာမွန်ငယ်’သို့အရောက် နောက်ထပ်၍ သုံးဆယ့်ငါးမိုင်တိတိ ခရီးပေါက်မြောက် ခဲ့ကြပြန်သည်။ တိတိယနေ့၌ကား သူတို့တစ်တွေသည် မိုင်ပေါင်း လေးဆယ်တိတိပင် ခရီးပေါက်မြောက်ခဲ့ကြပြန်လျက် ‘လက်ချောင်း ငါးသွယ်’စခန်းသို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဗြဲ၏ ခြေထောက်များသည် စွပ်ဖါးဆွဲခွေးဝံပုလွေများ၏ ခြေထောက်များကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းမာကြောခြင်း မရှိသောကြောင့် ခရီးကြမ်းသွားသည့်အခါကြာရှည်ခံနိုင်ရည် မရှိခဲ့ကြချေ။ သူ၏ခြေထောက်များသည် သူ၏ဘေးဘိုးမိဘများ ယဉ်ကျေးမှု စက်ဝိုင်းအတွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်ခဲ့သည့်အခါမှ အစပြု၍ နုနယ်ခဲ့ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသည့် နေ့များတွင် သူသည်တစ်နေ့လုံး ခြေထောင့်နင်းထောင့်နင်းဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ လိုက်ပါကာ စွပ်ဖါးကို ဆွဲယူခဲ့ရရှာလေသည်။ ရပ်နားလိုက်သည့်အချိန်များ၌ကား သူသည် ခွေးသေကောင်ကြီး တစ်ကောင်၏ အလား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ဘဲ၊ ပိုးလိုးပက်လက်လန်ကာ ရှိနေခဲ့ရှာလေ၏။ မည်မျှပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ပြင်းထန်၍ နေစေကာမူလည်း သူသည် ဖရန်ဆွာပေးဝေခဲ့သော သူ့အတွက်ငါးခြောက်များကို သွားရောက်စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ရှာပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဝေစုများကို ဖရန်ဆွာက သူ့ထံသို့ယူလာပေးရလေသည်။ ထို့နောက် ညစဉ်ညတိုင်း အစာစားသောက် ပြီးစီးသည့်အခါ ဖရန်ဆွာသည် သူ၏ ခြေထောက်များကို နာရီဝက်ခန့် ဆုပ်နယ်၍ ပေးခဲ့ရလေသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဖရန်ဆွာသည်

သူ့အတွက် သူ၏ဖိနပ်အပေါ်ပိုင်းမှ သားရေများကို ဖြတ်လှီးကာ ဖိနပ်ငယ် လေးဘက်ပြုလုပ်၍ပေးသေး၏။ ဤအခါမှ ဗြဟ္မလည်းအသက်သာကြီးသက် သာသွားတော့ကာ ကောင်းစွာ ခရီးသွားနိုင်ခဲ့တော့လေသည်။ တစ်နံနက် ခရီးထွက်မည်အပြုတွင် ဖရန်ဆွာသည် ဗြဟ္မအားဖိနပ်စွပ်ပေးရန် မေ့လျော့ သွားလေသည်။ ဗြဟ္မလည်း နှင်းပြင်ပေါ်တွင် ကျောခင်းကာ ဖိနပ်မစွပ်ရသေး သော သူ၏ခြေထောက်များကို မိုးသို့ထောင်ကာ ဖိနပ်စွပ်ပေးရန်အတွက် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အမူအရာဖြင့် သနားစဘွယ် လှုပ်ရှားပြသ၍နေ ၏။ ထို့ပြင် ဖိနပ်မစွပ်ရဘဲနှင့် ခရီးထွက်ရမည်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ငြင်းဆန်လို၍နေလေသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းအချိန်၌ ဗြဟ္မ၏ခြေထောက် များသည် ကျင့်သားရလာကာ ထုသားပေသားကျလာပြီးလျှင် အကြမ်း ပတမ်းကို ခံနိုင်စွမ်းရှိလာခဲ့တော့၏။ ထို့ကြောင့် စုတ်ပြတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ၏ခြေထောက်မှ ဖိနပ်များကို လွင့်ပစ်စေကာ ဖိနပ်မပါဘဲ ကောင်းစွာ ခရီးသွားနိုင်ကဲ့လေ၏။

တစ်နံနက်ခင်း၌ ပယ်လီမှ ထွက်ခွာမည်အပြု ကကြီးတန်ဆာ ပလာများကို တပ်ဆင်ပေးနေခိုက် ခွေးမဒေါ်လီသည် ရုတ်တရက် ရူးနှမ်း သွားလေ၏။ ဒေါ်လီသည် တစ်ချိန်လုံး ရူးနှမ်းသည့် အရိပ်အရောင် ထွက်ပေါ် ပြသခြင်း မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ရူးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ရူးနှမ်း ခြင်းကို ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏အလား ကြေကွဲဘွယ်ရာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဟစ်အူလိုက်သည့် အဖြစ်က ထင်းထင်းကြီးဖော်ပြလိုက်လေသည်။ ယင်းအူသံကို ကြားရသောအခါ ကျန်ခွေးများအားလုံးသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွေးအမျှင် များအားလုံး ထောင်ထကာ အကြောက်ကြီးကြောက်ရွံ့သွား ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူ၍ပြီးလျှင် ဒေါ်လီသည် ဗြဟ္မထံသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာလေသည်။ ခွေးရူးကို ဗြဟ္မသည် တစ်ခါမျှမြင်ဖူး တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသေး၍ ကြောက်လန့်ရမှန်းလည်း မသိတတ်သေးချေ။ သို့တစေလည်း ယခုဒေါ်လီ၏အဖြစ်ကို သူမြင်ရသောအခါ သူသည် ကြော ထဲက အလိုလို စိမ့်၍စိမ့်၍ လာပြီးလျှင် ကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းပုံကို လည်း အလိုလို သိမြင်၍လာသောကြောင့် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သား ထဲကျအောင် အရူးအမူးဆောင့်၍ ပြေးလာ၏။ ဗြဟ္မသည် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး စွပ်၍ ပြေးနေလေသည်။ ပါးစပ်မှအမြုပ်တစ်စီထွက်နေသော ဒေါ်လီက

သူ့နောက် ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှ ကဆုန်ချ၍ လိုက်နေလေသည်။ ပြေးသူ ကလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် စွပ်၍ပြေးနေခြင်းဖြစ်ရာ လိုက်သူ သည် မမိနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ လိုက်သူကလည်း ကြီးမားသာ အရူးစိတ် ဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြေးသူသည် လွတ်လွတ် ကျွတ် ကျွတ်ကြီး ပြေးမလွတ်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ဗြာသည် တောအုပ်ကလေး ဆီးနေသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို အဆုံးထိ တိုးဝင်ပြေး သွားပြီးလျှင် ရေများခဲနေသော ရေလက်ကြား တစ်ခုကိုဖြတ်၍ နေကန်ကျွန်း တစ်ကျွန်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြန်၏။ တစ်ဖန် ထိုကျွန်းမှ တတိယကျွန်းတစ် ကျွန်းသို့ ထပ်မံကူးသန်းပြေးဝင်သွားပြီးလျှင် မြစ်မကြီးဆီသို့ ချိုးကွေ့ကာ ဦးတည်ပြေး သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် ယင်းမြစ်မကြီးကို စတင်ဖြတ်ကူ ရန် ကြိုးစားတော့လေ၏။ ယင်းသို့ ကြောက်အားလန့်အား ပြေးလွှား နေခဲ့သည့် တစ်ချိန်လုံးဗြာသည် နောက်သို့ တစ်ချီလှည့်မကြည့်ခဲ့ချေ။ သို့သော်သူ၏နောက်ခြေတစ်လှမ်းကွာမှ ခွေးရူးမ ဒေါ်လီ၏ မာန်ဖီဟိန်း ဟောက်သံကိုကား သူသည် အခါခပ်သိမ်း ကြားနေခဲ့ ရသည်သာ ဖြစ်သည်။ မြစ်မကြီးကို ဖြတ်ကူးတော့မည် ပြုနေသော ဗြာအား နှစ်ဖာလုံခန့် အကွာတွင်ရှိသော ဖရန်ဆွာက ခေါ်ယူသွားလေရာ ဗြာသည် ကြီးစွာသော အားကိုးအားထားဖြင့် ပြန်လှည့်၍ ပြေးလာခဲ့လေ၏။ ဖရန်ဆွာ သည်သာ လျှင် ကိုးကွယ်အားထားရာရှိတော့၏ဟု စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချကာ ဗြာသည် ပြန်လှည့်၍ ပြေးလွှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ခွေးရူးမ ဒေါ်လီသည် သူ၏နောက် ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှပင် ကပ်၍ကပ်၍ လိုက်ပါ နေလေ သည်။ ဖရန်ဆွာသည် လက်ထဲတွင် ပုဆိန်တစ်လက်ကို ကိုင်၍ ဝှေ့ရမ်းချိန်ဆကာ အသင့်ရပ်စောင့်နေ၏။ ဗြာသည် သူ့ထံသို့ တည့်တည့် မတ်မတ်ကြီး ပြေးဝင်လာကာ သူ့အားဖြတ်ကျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက်တည်း သူသည်လက်ထဲမှ ပုဆိန်ကို ခွေးရူးမဒေါ်လီ၏ ခေါင်းဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ အားကုန်လွှဲ၍ ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်လာသော ဗြာလည်း စွပ်ဖါးနှင့် တည့်တည့် ကြီးဝင်တိုးကာ ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်တော့ဘဲ အလိုလိုပျော့ခွေ၍ အရပ်ကြီး ပြတ်သကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။ သူသည်အသက် ကို ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက် ရှုရှိုက်၍ နေရ၏။ ထိုမှတစ်ပါး

သူသည်အခြားဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ယင်းအဖြစ်သည် စပစ်အဖို့ ဗေဒင်မမေး ရဘဲနှင့် အကွက်ကောင်းဝင်ခြင်းပင်။ အခွင့်ကောင်း စောင့်နေခဲ့သော စပစ် အဖို့ ထို့ထက်ကောင်းသောအချိန်သည် မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် လဲခွေ ကာ ဘာမျှပြန်လည်ခုခံခြင်း မပြုနိုင်ရှာသော ဗြဟ္မာစပစ်က ခုန်အုပ်ကာ နှစ်ကြိမ်တိတိ ကိုက်ခဲလိုက်လေ၏။ ဗြဟ္မာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ သူ၏အစွယ် များသည် နှစ်ကြိမ်တိတိ နှစ်ဝင်သွားခဲ့သည်။ အစွယ်များနှစ်ဝင်သွားခဲ့သည့် အကြိမ်တိုင်း ဗြဟ္မာခန္ဓာကိုယ်သည် အရိုးဖွေးဖွေးပေါ်သည်အထိ ဟက်တက် ကြီး ပြဲပြဲသွားခဲ့ရှာလေသည်။ သို့သော် ဖရန်ဆွာ၏ကြာပွတ်သည် စပစ် ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာကျရောက်လာလေ၏။ ဤတွင်ဗြဟ္မလည်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားခဲ့ရှာတော့၏။ အကြောင်းမှာ စပစ်သည် ဖရန် ဆွာ၏ မှတ်လောက်သားလောက်ဆုံးမခြင်းကို အပြင်း အထန် လူးလိုမ့်၍ ခံရခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ဤနေ့ ဤအချိန်ထိ သူတို့အုပ်စုထဲမှ အဆိုးရွားအပြင်းထန်ဆုံး ကြာပွတ်ရိုက်ခဲရသူမှာ စပစ်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ဗြဟ္မသည် ဖရန်ဆွာ၏ကြာပွတ်ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရသော စပစ်အား ကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ သွားခဲ့ရှာ လေ၏။

“ဒီစပစ်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင်ကြီးဘဲ။ သူဟာ တစ်နေ့ နေ့မှာ ဗြဟ္မကိုကိုက်သတ်လိမ့်မယ်” ဟု ပါရောက မှတ်ချက်ချပြောဆိုလိုက် သောအခါ ဖရန်ဆွာကလည်း “အိုဗျာ စောင့်သာကြည့်။ ဒီဗြဟ္မကလဲ မိစ္ဆာကောင်ကြီးပဲဗျ။ ကျုပ်ကတစ်အုပ်လုံးကို စောင့်ကြည့်နေရတဲ့ လူဆို တော့ ဒီကောင်ကြီး ဗြဟ္မအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတာသာနားထောင်။ အခွင့်သာတဲ့ နေ့ကောင်းနေ့မြတ်တစ်နေ့မှာ ဒီကောင်ကြီးဟာ ငရဲအိုးပွက်သလို စိတ်ရှူးတက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားစပစ် မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို နှင်းပြင်ပေါ်မှာ အပိုင်းပိုင်းအထစ်ထစ် ဝါးမျိုပစ်လိုက် လိမ့်မယ်။ စောင့်ကြည့်ဗျာ၊ သေချာပါတယ်” ဟု ပြန်လည်ပြောဆို လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူတို့နှစ်ကောင်၏ ရန်ပွဲသည် ထင်ရှားလာ လေ၏။ သူတို့နှစ်ကောင်သည် အသေအကျေ သတ်ဖြတ်ကြရန်အတွက် အမြဲတမ်းစောင့်၍ နေခဲ့ကြတော့၏။ တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ဖရန်ဆွာ ပြောဆို ခဲ့လိုပင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အသေအချ နှက်ကြတော့မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲချေ။ စပစ်သည် ခွေးအုပ်၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်

အသိအမှတ်ပြုထားခြင်း ခံရသူပီပီ သူ၏အကြီးအကဲနေရာကို ထိပါးခြိမ်း
 ခြောက်လာသည့် တောင်ပိုင်းသားခွေးထူးခွေးဆန်းတစ်ကောင်၏ အန္တရာယ်
 ကို ဤအတိုင်းဥပေက္ခာပြု လစ်လျူရှု၍ မနေနိုင်ချေ။ ထို့ပြင် သူတွေ့ဖူး၊
 မြင်ဖူး၊ သိကျွမ်းဖူးသော တောင်ပိုင်းသားများအနက် ဤမြူ သည် သူ့အဖို့
 အထူးဆန်းဆုံး။ အဆန်းဆုံးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူတွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ သိကျွမ်းဖူး
 သော တောင်ပိုင်းသားခွေးများ အားလုံးသည် ပျော့စာပျော့ညံ့ဖြင့် အပင်ပန်း
 အကြမ်းတမ်း ခံနိုင်စွမ်းမရှိသော ခွေးများချည်းဖြစ်ကြလေသည်။ ယခုလို
 ခရီးသွားကြသောအခါ၌ စခန်းချရာနေရာနှင့် လမ်းကြောင်းများအတွင်းဝယ်
 သူတွေ့ဖူးသော တောင်ပိုင်းသား ခွေးများအားလုံးသည် တစ်ကောင်မျှ
 အသုံးမကျခဲ့ကြပေ။ သို့သော် ဤတောင်ပိုင်းသားမြူကား မတစ်ထောင်
 တစ်ကောင်ဘွား ဖြစ်နေလေသည်။ ရှာမှရှားသော တစ်ကောင်ဘွားမြူ
 ဖြစ်နေလေသည်။ သူတွေ့ဘူး သော တောင်ပိုင်းသားခွေးများသည် ပျော့စိ
 ပျော့ညံ့နိုင်လွန်းပြီး ခရီးကမ်းရုန်းကန်ရခြင်း၊ နှင်းခဲဒဏ်ခံရခြင်းနှင့်
 မွတ်သိပ်ငတ်ပြတ်ခြင်းများကြောင့် ဆန့်တင်ငင် အသက်ငင်ခဲ့ ကြသည်
 ချည်း ဖြစ်သည်။ ယခုသော် မြူကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ သူသည် ရှာမှ
 ရှားသော တစ်ကောင်ဘွား ဖြစ်လေတော့သည်။ သူတစ်ကောင်တည်းသာ
 လျှင် စွပ်ဖားဆွဲ ခွေးဝံပုလွေများနှင့် သန်စွမ်းပုံချင်း အန်တုယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့
 သည်။ သူတစ်ကောင်တည်းသာလျှင်စွပ်ဖားဆွဲခွေးဝံပုလွေများနှင့် ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်ပုံ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံချင်း အန်တုယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့သည်။
 ထို့ပြင် သူသည် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သာ ခွေးတစ်
 ကောင်လည်းဖြစ်သည်။ ကြိုးစားက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည့် သူလည်းဖြစ်
 သည်။ သို့သော် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်သို့ ကြိုးစားခံယူရန် သူနောက်တွန့်နေ
 မိသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ယင်းအချက်မှာကား အခြားမဟုတ်ချေ။
 ဆွယ်တာနီ၏ တင်းပုတ်ဒဏ်ပင်တည်း။ ထိုအခါမှစ၍ တင်းပုတ်လေးလေး
 ကို သူ၏ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ပယ်၍မရတော့ပဲ အရူးအမူး အကြီးအကဲဖြစ်လို
 စိတ်များ ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့ရာ၌ တစ်ရှူးထိုးစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွား
 ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့တွင် ထိုစိတ်များ လုံးဝသေသွားသည်ဟု
 ကား မဆိုနိုင်ချေ။ သူသည် အခွင့်ကောင်းကို သည်းခံခွဲကောင်းကောင်းဖြင့်
 စောင့်တတ်လာသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲရမည်ကို တွေးဆ

တတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုလည်း စပစ်၏နေရာကို တိုက်ခိုက်ခံယူ ရေးတွင် သူသည်နောက်တွန့် နေခဲ့သည်မှာ သည်းခံခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အုပ်စုခေါင်းဆောင် နေရာအတွက် တိုက်ခိုက်ကြမည့် သတ်ပွဲ ကား အမှန်ပင်မဝေးတော့ချေပြီ။ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေါ်လာရပေတော့မည်၊ အကြောင်းမှာ ဗြိသိသ်ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ကို အမှန်ပင်အလိုရှိနေ၏။ သူသည်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင်နေ၏။ ယင်းသို့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင်သည် မှာလည်း သူ၏သဘာဝပင်တည်း၊ တစ်ဖန်ဤသဘာဝသည် သူ့တွင် အဘယ်သို့ ကိန်းအောင်းခဲ့သနည်းဟု မေးစရာရှိလာပြန်၏။ ယင်းအဖြစ် ကား အမည်ဖော်၍မရသော အကြောင်းတစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကား လှည်းဆွဲခွေးတိုင်းတွင် ရှိခဲ့သော မာနဖြစ်လေ သည်။ ဤခရီးကြမ်းသွား လှည်းဆွဲခွေးတိုင်းတွင် မာနတစ်ပါးသည် ရှိ၏။ ထိုမာနအရ သူတို့သည် လှည်းလမ်းကြောင်းအတွင်း၌ပင် အသက်ကို အသေခံလေ့ရှိခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူတို့၏မာနကို မလျော့ပဲ လှည်း သို့မဟုတ် စွပ်ဖားကို ဆွဲယူလေ့ရှိကြ၏။ ကိုယ်တွင် ကကြီးတန် ဆာများကို တပ်ဆင်လျက်နှင့် သေပွဲဝင်လေ့ရှိခဲ့ကြ၏။ ဤခရီးကြမ်းမှ ခွေးတိုင်းသည် ကိုယ်ပေါ်မှ ကကြီးတန်ဆာများကို ဖြုတ်၍ လှည်းလမ်း ကြောင်းအတွင်းမှ အထုတ်ခံရပါမူ ရင်ကွဲနာကျကာ သေဆုံးတတ်ကြလေ သည်။ ဤမာနသည် ဤခရီးကြမ်းသွား လှည်းဆွဲခွေးတိုင်းတွင် ရှိခဲ့သော မာနပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဒေဝနှင့် ဆိုးလက်တို့သည် ဤမာန၏ အဓိကရ ပိုင်ရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လှည်းဆွဲခွေးသက်သက်ဖြစ်သော ဒေဝသည် ဤမာနစိတ်ကြောင့်ပင် လှည်းကိုအသေအကျ ဆွဲခဲ့သောသူ ဖြစ်သည်။ ဆိုးလက်သည်လည်း ဤမာနစိတ်ကြောင့်ပင် ရှိသမျှခွန်အား တို့ကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ကာ လှည်းကိုဆွဲယူသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤမာန စိတ်သည် စပစ်၌လည်း ပြင်းထန်လှချေသည်။ ဤမာနကြောင့်ပင် စပစ် သည် လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ လှည်းဆွဲခွေးများကို ဆုံးမခြင်း ဒဏ်ခတ်ခြင်း အနိုင်ကျင့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ဤမာနကြောင့်ပင် စပစ်သည် ခရီးစတင် ထွက်ခွာမည့် နံနက်ခင်းအချိန်များ၌ ကကြီးတန်ဆာများ တပ်ဆင်ရန် မလာ ရောက်ကြသည့် ခွေးများကို ပြင်းထန်စွာ ကိုက်ခဲဆုံးမလေ့ရှိခဲ့ပေသည်။

ထို့နည်းတူပင် ဤမာနကြောင့်သာလျှင် စပစ်သည ဗြဟ္မာ: သူ၏ ခေါင်းဆောင်နေရာကို လုယူ မည်စိုးရိမ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အထက်တွင်ဆိုခဲ့ပြီးသော ဗြဟ္မာ၏မာနမှာလည်း ဤမာနပင် ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာကား ဤမာနစိတ်သည် ပြင်းထန်လှလေ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဗြဟ္မာသည်စပစ်၏ ခေါင်းဆောင်နေရာ ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်ခြိမ်းခြောက်လုယက်တော့လေသည်။ သူ့ခြိမ်း ခြောက်ပုံမှာကား စပစ်နှင့် စပစ်၏ အဆုံးအမခံ ခွေးပျင်းခွေးကပ်တို့၏ အကြားတွင် ကြားဝင်ဆုံးဖြတ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းသို့ ကြားဝင် စွက်ဖက်ရာ၌ သူသည်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝံ့ဝံ့စားစားကြီး ပြုမှုခဲ့လေ သည်။ တစ်ည၌ နှင်းများသည် ပြင်းထန်ထူထပ်စွာ ကျရောက်ခဲ့၏။ နံနက် မိုးသောက်အလင်းသို့ရောက်၍ ဖရန်ဆွာက သူ၏ခွေးများ ကကြီးတန်ဆာ များတပ်ဆင်ပေးရန် ခေါ်ယူလိုက်သောအခါ ခွေးသူခိုးပိုက်သည် ထွက်ပေါ် ၍မလာချေ။ သူသည် နှင်းခဲထုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော သူ၏သိုက်မြုံ ထဲ၌ ပုန်းအောင်းကာ ကွေးနေခဲ့လေသည်။ ဖရန်ဆွာသည် သူ့အားအတန် တန်ခေါ်ယူ၍ နေရာအနှံ့အပြားသို့လည်း အပြင်းအထန် လိုက်လံရှာဖွေ၏။ သို့သော်ရှာမတွေ့ခဲ့ချေ။ ခွေးအုပ်စုခေါင်းဆောင်စပစ်ကား ပိုက်ကြောင့် အကြီး အကျယ် ဒေါသပုန်ထလျက် ရှိချေပြီ။

သူသည်တရားရူးရူး တရားရှားဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ အပြားသို့ လိုက်လံ ရှာဖွေခဲ့ လေသည်။ ပိုက်ရှိမည်ထင်သော နေရာများကို သူသည်နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကာ ထိုးကာ အနှံ့ရှာဖွေကြည့်လေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ထိ ပိုက်အားမတွေ့ခဲ့ချေ။ ပိုက်အားမတွေ့လေလေ သူ၏ဒေါသ မာန်မှာလည်း ပြင်းထန်လာလေလေ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် နှင်းခဲထု၏ အောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့သော ပိုက်သည်ပင်လျှင် စပစ်၏ရူးရူးရှဲရှဲ အသံကြီးကို ကြားရသောအခါ ကျောထဲမှစိမ့်၍စိမ့်၍ တုန်သွားခဲ့ရရာ လေသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ပိုက်အားရှာဖွေ၍ တွေ့ရှိသွား ခဲ့ကြလေ၏။ ယင်းသို့တွေ့သည် ဆိုလျှင်ပင် စပစ်လည်းထုံးစံအတိုင်း ဆုံးမ ဒဏ်ခတ်ရန်အတွက် ပိုက်အားခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။ ထိုအချိန်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗြဟ္မာလည်းစပစ်နှင့်ပိုက်တို့၏အကြားသို့ ပြင်းထန်သော

အရှိန်ဖြင့် ဝင်ရောက်ဟန်တားလိုက်လေရာ အစီအမံ အထိုးအဖောက် ကောင်းလှခြင်းကြောင့် စပစ်သည် နောက်သို့ ဂျမ်းပြန်ကာ ဘုံးဘုံးလဲကျ သွားခဲ့လေ၏။ စပစ်လဲကျသွားသည်ဟု ဆိုလျှင်ပင် ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ပိုက်သည် ဗြု၏မြောင်ပုန်ကန် မှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ စပစ်အပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်အုပ်လိုက်လေ တော့သည်။ တရားမျှတမှုတို့ကို မေ့လျော့ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဗြုလည်း ပိုက် ၏နည်းတူ စပစ်ပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါတွင် မတော်တဆမှုတို့၌ သဘောကျစွာပင် ရယ်မောလေ့ရှိခဲ့သော ဖရန်ဆွာသည် တရားမျှတခြင်းကို လက်ကိုင်ထားသောသူပီပီ ဤသို့ မြောင်ကျလှသော မတရားမှုမျိုးကို လက်ပိုက်ကာ ကြည့်၍မနေနိုင်ခဲ့တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏လက်ထဲမှကြာပွတ်သည် ဗြု၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တဖြန်းဖြန်း ကျရောက် သွားခဲ့တော့လေသည်။ သို့သော်ဗြုသည် ယင်းသို့ အားကုန်လွှဲကာ ရိုက်ချ လိုက်သော ကြာပွတ်ဒဏ်ကိုပင် ပမာဏမထားဘဲ စပစ်ကိုသာလျှင် အသဲ အမဲ ကြီးလျက်နေခဲ့ရာ၊ ဖရန်ဆွာသည် မတတ်သာတော့သည့် အဆုံး၌ သူ့အားကြာပွတ်ရိုးဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်နှက်ခဲ့ရတော့လေ၏။ ထိုအခါ မှပင် ဗြုလည်းစပစ်ထံမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သို့သော် ဖရန်ဆွာ၏ ကြာပွတ်ကြီးကား ခွာထွက်သွားသော သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် တဖြန်းဖြန်း ကျရောက်လျက်ပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ထိုအခါမှပင် စပစ် လည်း သူ့အား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မနာခံမကျိုးနွံဘဲ အားခံလေ့ရှိခဲ့သော ခွေးသူခိုးပိုက်ကို ကောင်းမွန်ကျနစွာ ဆုံးအမ ပေးရတော့လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား သူတို့တစ်တွေသည် ဒေါ်ဆင်သို့ တဖြည်း ဖြည်း နီးကပ်သထက် နီးကပ်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။ သို့သော်ဗြုသည် စပစ် နှင့်သူ၏ အဆုံးအမခံ ခွေးများ၏အကြားတွင် ကြားဝင်စွက်ဖက်လျက်ပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မြဲ စွက်ဖက်ခဲ့ရာ၌ ယခင် ပထမအကြိမ်ကသို့ ဖရန်ဆွာရှေ့မှောက်တွင် ပြောင်တင်းစွာ ပြုမူခဲ့ခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ဖရန်ဆွာ၏ မျက်ကွယ်သို့ ရောက်သောအခါမှ ပါးနပ် လိမ္မာစွာ စွက်ဖက်ပြုမူခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ ဗြု၏ထင်ရှားသော ပုန်ကန်မှုကြောင့် သူတို့၏ရဲဘော်သင်းတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးသော မနာ ခံမှု၊ မကျိုးနွံမှုနှင့် ပြန်လှန်ဖိဆန်မှုများသည် တိုးပွားပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့

တော့လေသည်။ သို့သော် ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့အဖို့ကား ဘာမျှ ထူးခြားခြင်းမရှိခဲ့ကြချေ။ သူတို့နှစ်ကောင်သည် မြူ၏ပြောင်တင်းသော ပုန်ကန်မှုကြောင့် အဘယ်သို့မျှ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲခြင်း မဖြစ်ခဲ့ကြချေ။ ကျန်ခွေးများ အဖို့သာလျှင် အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားသထက် ဆိုးရွားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ခရီးသွားရာ၌လည်း အဆင်မပြေမှုများ ပေါ်ပေါက်၍လာခဲ့တော့၏။ အနှောက်အယှက်အမျိုးမျိုးတို့၏ အကြောင်းရင်းခံကို လိုက်ရှာလိုက်ပြန်သောအခါ တစ်တရားခံအဖြစ် မြူအား အမြဲတမ်း တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖရန်ဆွာအဖို့ရှေးကထက်အလုပ်များလာ၏။ မြူအတွက်ကြောင့် ဖရန်ဆွာတွင် ရှေးကထက်အလုပ်ပိုလာလေသည်။ သူသည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အသေအကျေ နှံ့ကြတော့မည့် စပစ်နှင့်မြူတို့၏ သတ်ပွဲကို မဖြစ်ပွားရလေအောင် ရှေးကထက်ပိုမို၍ သတိထား ထိန်းသိမ်းနေရလေသည်။ သူ့ခမျာ ခွေးအချင်းချင်း ကိုက်သံကြားတိုင်း မြူနှင့်စပစ်တို့ တော့ဆော်လေပြီ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ညအခါ အိပ်စက်နားနေရာမှ ထ၍ထ၍ ကြည့်မိ ခဲ့ရာလေသည်။

သို့သော် သတ်ပွဲကြီးကား မပေါ်ပေါက်ကဲ့သေးချေ။ အခါမသည့်အခွင့်မသာသေးသဖြင့် မပေါ်ပေါက်သေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤလိုနှင့်ပင် ယနေ့မွန်းတည့်အချိန်တွင် သူတို့တစ်တွေသည် ဒေါ်ဆင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ စပစ်နှင့်မြူတို့၏ သတ်ပွဲကြီးကား မဝေးတော့ပါချေ။ ဒေါ်ဆင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မြောက်များလှစွာသော လူနှင့်ခွေးများသည် မနားမနေ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြသည်ကို မြူတွေ့ရလေသည်။ ဤနေရာ၌ ခွေးများသည် အလုပ်မျိုးစုံကို မနားမနေ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြပေသည်။ သင်းတို့သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း အအုပ်အသင်းဖွဲ့ကာ တစ်နေ့လုံးလှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်လျက် ရှည်ကြ၏။ ညအချိန်၌လည်း သင်းတို့တွင် တပ်ဆင်ထားသော ချူသံများကို အချင်ချင်ကြားနေရသည်သာဖြစ်သည်။ သင်းတို့သည် အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် သစ်လုံးများနှင့် ထင်းဆိုက်ရန်အတွက် သစ်တိုဝါးစများကိုလည်း ရွှေတွင်းများရှိရာ အရပ်ဒေသသို့ မြင်းများပမာ ဆွဲယူသယ်ဆောင် ပေးကြ၏။ မြူသည် သူတို့တောင်ပိုင်းသား ခွေးအများကိုလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ-နေရာအနှံ့အပြား၌ တွေ့မြင်မိခဲ့လေသည်။ သို့သော် သင်းတို့တတွေသည် အများအားဖြင့်ကား

ဝံပုလွေစပ် ခွေးများသာလျှင် ဖြစ်ကြပေသည်။ သင်းတို့သည် ညစဉ်ညတိုင်း ကူးနာရီတစ်ခါ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီတစ်ခါနှင့် သုံးနာရီတစ်ခါ မှန်မှန်ကြီး ဟစ်အူလေ့ ရှိခဲ့ကြရာ ဗြဟ္မလည်းသင်းတို့နှင့်ရော၍ ပျော်ရွှင်စွာပါဝင် ဟစ်အူလေ့ရှိခဲ့ပေသည်။

ဒေါ်ဆင်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီး ခုနစ်ရက်အကြာတွင် သင်းတို့တစ်တွေလည်း မတ်စောက်သော ဘဲရက်ချောက်ကမ်းပါးအတိုင်း ဆင်းသက်ကာ ယူကွန်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဒီယီးယားနှင့် ရေငန်အရပ်များကို ရှေးရှုထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။ ပါရောသယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ အနက် စာရွက်စာတမ်းများမှာ အရေးကြီးဆုံးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်းစာရွက်စာတမ်းများကြောင့် သူသည် ခရီးကို တွင်တွင်ကြီး နှင်ခဲ့ လေသည်။ သူနှင့်သည့်အတိုင်းခရီးလည်းတွင်ခဲ့၏။ သူသည်ထိုနှစ်အဘို့ စံချိန်ကိုထွင်သောသူပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ စံချိန်ထွင်နိုင်လောက်အောင် ခရီးပေါက်မြောက်စေခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းအချို့လည်း ရှိခဲ့၏။ ယင်းတို့မှာ ဒေါ်ဆင်၌ တစ်ပတ်တိတိ နားနေအဖန်းဖြေခဲ့ရခြင်းကြောင့် သူ၏ခွေးများ အတွက် အာသစ်ခွန်သစ်တို့ကို ရရှိစေ၏။ ထို့ပြင် သူတို့စံတင်ထွက်ခဲ့သောလမ်းကြောင်းသည် နှောင်းခရီးသွားများအတွက် ဆက်လက်သွားလာမှုကြောင့် ယခုအခါ မာကျောဖြူးဖြောင့်လျက်ရှိရာ ခရီးပိုမို ပေါက်ရောက်တွင်ကျယ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် လမ်းခရီးနှစ်နေရာသုံးနေရာ၌ လူနှင့် ခွေးများအဘို့ စားရေးသောက်ရေးကို ရဲအဖွဲ့က စီမံထားရှိပေးထားသဖြင့် ပါရောသည် ဝန်လေးခံကာ စားသောက်ဖွယ်များကို သယ်ယူခြင်း မပြုရတော့ဘဲ ပေါ့ပါးတွင်ကျယ်စွာ ခရီးသွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပထမနေ့၌ မိုင်ငါးဆယ်မျှသာ သွားရမည့်ခရီးကို သူတို့သည် မိုင်ခြောက်ဆယ်အထိ ပေါက်မြောက်အောင် သွားနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဒုတိယနေ့၌ သူတို့သည် ယူကွန်ကို ကောင်းစွာဖြတ်ကျော်မိ၏။ ပယ်လီသို့ပင် ဦးတည်ကာ ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ သို့သော် ဤမျှတွင်ကျယ်စွာ ခရီးပေါက်မြောက်ခဲ့သည့် တိုင်အောင် အနှောက်အယှက်များကား အကြီးအကျယ်ရှိခဲ့ပေသည်။ ဖရန်ဆွာအဖို့ ခရီးတစ်လျှောက်သို့ သူ၏ခွေးများကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပေ။ ဗြဟ္မ၏ ပြောင်တင်းသော ပုန်ကန်မှုဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှစ၍ ခွေးများမှာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ ငြိမ်

သက်ခြင်း မရှိကြတော့ချေ။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်ကြီးစပစ်၏ ဩဇာမှာလည်း ရှေးကကဲ့သို့ ခွေးများအားလုံးအပေါ်တဝစင် တည်ညောင်းခြင်းမရှိခဲ့တော့ချေ။ ခွေးများသည် လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုယက်ကာ ရှေ့သို့ခုန်တက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤသို့စည်းကမ်းပျက်အောင်ဖျက်ဆီးသူမှာကား ဗြဟ္မင်ဖြစ်တော့ပေသည်။ လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ တစ်ကောင်စီ တစ်ကောင်စီ ကိုယ့်စည်းကမ်းကိုယ် နားလည်သေဝပ်ရသော အကျင့်အလေ့ကို ဗြဟ္မ၏ပြောင်တင်းသော ပုန်ကန်မှုက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တော့လေသည်။ ဗြဟ္မသည် ခွေးအပေါင်းအား စပစ်ကိုမကြောက်ရန် အားပေးအားမြှောက်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ခွေးတိုင်းလောက် နီးနီးပင် စပစ်အား အန်တုကာ ဘက်ပြိုင်လာခဲ့ကြတော့၏။ ရှေးကကဲ့သို့ စပစ်အား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ကြတော့ဘဲ သူ၏အာဏာကို ဖိဆန်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတော့လေသည်။ တစ်ညတွင် ခွေးသူခိုးပိုက်သည် စပစ်၏ ငါးခြောက်တစ်ဝက်ကို ခိုးယူစားမျိုခဲ့၏။ ယင်းသို့ ခိုးယူစားမျိုရာ၌ သူသည်ဗြဟ္မ၏အကာအကွယ်ကို ရယူကာ ခိုးယူစားမျိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်ည၌လည်း ဒဗ္ဗနှင့်ဂျိုးတို့သည် စပစ်အား တိုက်ခိုက်အန်တုခဲ့ကြ၏။ စိတ်နှလုံးနူးညံ့ ကောင်းမြတ်လှသော ဘီလီသည်ပင်လျှင် ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အာခံအန်တုလိုသော အရိပ်အရောင်များ ပြလာလေသည်။ ဗြဟ္မကား စပစ်၏အနားကပ်၍ လာသောအခါများတွင် တစ်ကိုယ်လုံးအမွေးအမှင်များ ထောင်ထားကာ ဟိန်းဟဲမာန်ဖီ ရန်စ၍ ကပ်လာတတ်ပေသည်။

ဤသို့အုပ်စုအတွင်း၌ စည်းကမ်းပျက်ပြား၍ လာခဲ့ခြင်းသည် ခွေးများအဖို့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကူးလူးဆက်ဆံရေးတွင်လည်း ထိခိုက်ပျက်ပြား၍ လာလေတော့သည်။ ခွေးများသည် ရှေးအခါများထက် တကောင်နှင့်တကောင် အချင်းပွစားများခဲ့ကြလေသည်။ ရံဖန်ရံခါပင် စခန်းချရာဝိုင်းအတွင်း၌ ညလုံးပေါက်ဆူညံစွာ ကိုက်ခဲသတ်ပုတ်ခဲ့ကြသဖြင့် ဖရန်ဆွာအဘို့ ရှေးအခါကထက် အဆပေါင်းများစွာအလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရပေသည်။ ခွေးအုပ်တွင် ရှေးကအတိုင်း မည်သို့မျှပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့သော ခွေးနှစ်ကောင်မှာ ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့သာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အုပ်စုအတွင်း ရန်ပွဲများကို အဆက်မပြတ် မြင်တွေ့နေခဲ့ရ ခြင်းများ

ကြောင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်လာခဲ့ကြသော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားပြောင်းလဲခြင်းများ မဖြစ်ခဲ့ကြချေ။ ဖရန်ဆွာသည်သာလျှင် ကြမ်းတမ်းသော ထူးဆန်းသော အဆဲမျိုးစုံ၊ ကျိန်စာမျိုးစုံတို့ဖြင့် အာပေါက်မတတ် ရေရွတ်ခဲ့ရ၏။ လက်ထဲမှ ကြာပွတ်နှင့်လည်း တဖြန်းဖြန်း ရိုက်နှက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်ခဲ့သည်ဟုကား မရှိခဲ့ချေ။ ဖရန်ဆွာက ကျောခိုင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခွေးများသည် ဆူညံစွာ ကိုက်ခဲသတ်ပုတ်မြဲ သတ်ပုတ်ခဲ့ကြပြန်လေတော့သည်။ ဖရန်ဆွာသည် ကြာပွတ်တစ်ချောင်းဖြင့် စပစ်အား အကာအကွယ်ပေးသကဲ့သို့ ဗြဲလည်း ကျန်ခွေးများအားလုံးအတွက် အကာအကွယ်ပေးခဲ့လေသည်။ စပစ်၏ အားကိုးအားထားပြုရာမှ ဖရန်ဆွာကြာပွတ်ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျန်ခွေးများအားလုံး၏ အားကိုးအားထားပြုရာမှာလည်း ဗြဲဖြစ်လေသည်။

အချင်းပွားများဖြစ်စေခဲ့သည့် ကိစ္စများအားလုံးသည် ဗြဲကြောင့် ဖြစ်သည်ကို ဖရန်ဆွာက ကောင်းကောင်းကြီးသိ၏။ သို့သော် ဗြဲကလည်း ဖရန်ဆွာသိသည် ဆိုခြင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လိမ္မာပါးနပ်လှ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အားမည်သည့်အခါမျှ လက်ပူးလက်ကြပ် မမိခဲ့ချေ။

ထို့ပြင်သူသည် ခရီးသွားနေသည့်အခါ၌ လမ်းကြောင်းအတွင်း ဝယ် သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိသိ ရုန်းကန်သွားလေ့ရှိခဲ့၏။ လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ မည်သည့်အခါမျှ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ပြုမူလေ့ မရှိခဲ့ချေ။ ဤအချက်၌ သူသည် လမ်းကြောင်းအတွင်းဝယ် ရုန်းကန်ကာခရီးသွားရခြင်းကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူ့အားထိုထက်ပိုမို၍ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစေခဲ့သောအချက်မှာ ခရီးသွားနေရင်း သူ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များတွင် ရန်ပွဲဖြစ်သွားအောင် သွေးထိုးမြှောက်ပေးရခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ယင်းသို့ သူက မသိမသာ သွေးထိုးမြှောက်ပေးလိုက်၍ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ကြသောအခါ လမ်းကြောင်းအတွင်း အကြီးအကျယ် ရှုပ်ထွေးငြိတွယ်ကုန်လေတော့သည်။

တစ်ည ညစာစားသောက်ပြီးစီးသည့်အချိန်တွင် ဒဗ္ဗသည် တားစီးနားမြစ်ဝ၌ နှင်းတောယုန်တစ်ကောင်ကိုတွေ့သဖြင့် အမူးအရူး လိုက်၍ လွတ်သွားလေ၏။ သို့သော် နောက်တခဏတွင် ခွေးတစ်အုပ်လုံးသည်

လွတ်သွားသော ထိုယုန်၏ နောက်သို့စုဝေး၍ လိုက်ဖမ်းကြလေသည်။ သူတို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာအကွာ၌ အနောက်မြောက် မြင်းစီးပုလိပ်အဖွဲ့၏ စခန်းရှိရာ ထိုစခန်း၌ လှည်းဆွဲပုလွေမျိုး အကောင်ငါးဆယ်လည်း ရှိလေသည်။ ထိုခွေးငါးဆယ်လည်း ယုန်၏နောက်သို့ စုဝေးကာ လိုက်ဖမ်း ကြပြန်လေရာ အစုစုခွေးပေါင်း ခြောက်ဆယ်ဖြစ်သွားတော့လေသည်။ ယုန်လည်းမြစ်ထဲသို့ ဆင်းပြေးကာ ချောင်းတစ်ခု၏အတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွား ပြီးလျှင် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ လျှောက်ပြေးလေ၏။ ထိုနောက် နှင်းပြင်ကြီး ပေါ်တွင် ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ လျှောက်ပြေးနေလေသည်။ သူ့နောက်မှ လိုက် ဖမ်းကြသော ခွေးများကား သူ့လောက် လျင်မြန်စွာ မပြေးနိုင်ခဲ့ကြချေ။ နှင်းတောထဲတွင် သူတို့သည် ရှိသမျှခွန်အားကိုစိုက်၍ရုန်းကန်ကာ နောက်မှ လိုက်ကြလေသည်။ ထိုခွေးအုပ်၏ရှေ့ဆုံးတွင် ဗြဟ္မသည် ဦးစီးခေါင်းဆောင် အဖြစ် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားကာ ယုန်နောက်သို့ လိုက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် တစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ ချိုးဝင်ကျော်ဖြတ်ကာ အပြေးအလွှားလိုက်ပါသော် လည်း ပေါ့ပါးလျင်မြန်လှသော ယုန်ကိုလိုက်၍ မမီနိုင်ခဲ့ချေ။ ဖျော့တော့ မှုန်ဝါးသော လရောင်၏အောက်၌ ဆူညံစွာ ဟိန်းဟောက်လွှတ်ရင်း လွှားကနဲ လွှားကနဲ ပြေးလိုက်လျက်ရှိသော ဗြဟ္မကို ထင်းထင်းကြီးမြင်နေရသလို တလွှားပြီးတလွှား လျင်မြန်စွာ ရှေ့မှပြေးနေသော ယုန်ငယ်ကိုလည်း တရိပ်ရိပ်တွေ့နေခဲ့ရလေသည်။ ဤသို့လျှင် အသက်ဆံဖျားပြေးသည့် ယုန်ကပြေး၍ လိုက်သည့်ခွေးများကလည်း သွေးငယ်နေကြသဖြင့် အသေ အလဲလိုက်နေကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှာ ပြေးလိုက်လျက်ရှိ သောဗြဟ္မသည် သွေးအငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ သူသည် ယုန်၏ သွေးဖြင့် မျက်နှာ ဆေးချင်နေ၏။ ယုန်၏အသားကိုလည်း တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားချင်နေ၏။ ဤသို့လိုက်ရသည်မှာ သူ့အဖို့ ပျော်လည်းပျော်လှ၏။ ထို့ကြောင့်သာပင် မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက်၌ ရှေ့မှ အသက်ဆံဖျား ပြေးလွှားလျက်ရှိသော ယုန်ငယ်ကို သူသည် မွတ်သိပ်စွာအသဲအမဲလိုက်ဖမ်းနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဗြဟ္မ၏နည်းတူ စပစ်ကလည်း ယုန်ငယ်ကို သဲသဲမဲမဲ လိုက်ဖမ်း လျက်ရှိ၏။ သို့သော် စပစ်ကပြေးယင်းလွှားယင်း တွက်ချက်၍ သွား၏။ ဗြဟ္မကဲ့သို့ အရမ်းထိုး၍ မလိုက်ဘဲ ဖြတ်လမ်းမှနေ၍ လိုက်ရန် ပိုင်းပြတ် ပြီးလျှင် အုပ်ထဲမှခွဲထွက်သွားလေသည်။ စပစ်သည် ယင်းသို့ အုပ်ထဲမှ

ခွဲထွက်သွားပြီးလျှင် ယုန်ကူးပြေးသော ချောင်းငယ်ကလေးကို တကွေ့ကြီး ကွေ့ပတ်၍မလိုက်ဘဲကျဉ်းမြောင်းသော ကျွန်းဆက်ကလေးတစ်ခုမှ ဖြတ်၍လိုက်လေသည်။ ဗြူကားဤအချက်ကို မသိလိုက်ချေ။ ဤကျွန်းဆက် ဖြတ်ကလေးကိုလည်း သူမသိ။ စပစ်ခွဲထွက်ကာ လိုက်သွားသည်ကိုလည်း သူမသိချေ။ ချောင်းကိုကွေ့ပတ်မိခဲ့သောအခါမှ သူ့ရှေ့တွင် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားလျက်ရှိသော ယုန်ငယ်နှင့်အတူ တဖက်မှဖြတ်၍ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသောစပစ်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ခဲ့ရလေတော့သည်။ ယုန်ငယ်လည်းစပစ်နှင့် ရင်ဆိုင်သွားတိုးသောအခါ လွတ်ကင်းအောင် လှည့်ပတ်၍ မပြေးနိုင်ခဲ့တော့ချေ။ စပစ်၏ဖွေးဖွေးဖြူသော အစွယ်နှင့်သွားများသည် သူ၏ခါးရိုးကို ဖြတ်၍ကိုက်ချလိုက်ရာ ယုန်ငယ်ကလေးသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီးလျှင် သံကုန်စူးရှစွာ ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။ လေထဲ၌ပင် ခါးကျိုးကာ သေပွဲဝင်သွားခဲ့ရသော ယုန်ကလေးကို မြင်သောအခါ ဗြူ၏နောက်တွင် ပါလာခဲ့ကြသော ခွေးအပေါင်းလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော် အူဟီန်းလိုက်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ဗြူကား မည်သည့်အသံကိုမျှ ထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ သူသည်မည်သို့မျှ အော်ဟစ်ခြင်းလည်း မပြုခဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်တုံ့ရပ်ခြင်းလည်း မပြုဘဲ စပစ်ထံသို့သာလျှင် အရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားခဲ့တော့လေသည်။ ထို့နောက်စပစ်အား တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်အုပ်လိုက်ရာ အရှိန်ပြင်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် မှန်းချက်ဖြစ်သော လည်မျိုကိုပင် လွဲချော်၍သွားခဲ့တော့လေ၏။ နှင်းမှုန်များ တထောင်းထောင်းထလျက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိမ့်၍လိမ့်၍ သွားခဲ့ကြလေသည်။ စပစ်သည် ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထလိုက်ပြီးလျှင် ဗြူ၏လက်ပြင်ကို ကိုက်ဖြို၍ ခုန်ထွက်တိမ်းရှောင်သွား၏။ သံမဏိ ထောင်ချောက်ကဲ့သို့ သန်စွမ်းမာကျောလှသော စပစ်၏ပါးစပ်သည် ဗြူအားနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကိုက်ခဲမိသွားလေသည်။

ဤသတ်ပွဲ၏ အခြေအနေကို ဗြူသည်လျှပ်တပြတ်အတွင်း သိသွားခဲ့လေ၏။ အချိန်ကား ဆိုက်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ ဤသတ်ပွဲသည် အဆုံးတိုင်အောင် တိုက်ခိုက်ရတော့မည့် သတ်ပွဲဖြစ်သည်။ တစ်ကောင်ကောင် သေမှ ဤသတ်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးချေမည်။ နှစ်ကောင်သားသည် တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ပတ်ချာလှည့်ရင်း အလစ်ကိုစောင့်စား ချောင်းမြောင်း၍

နေကြ၏။ နှစ်ကောင်စလုံးသည် နားရွက်များကို နောက်သို့ စွေ့ကနဲနေအောင် စွင့်ပစ်ထားကြလေသည်။ ဟိန်းဟဲမာန်ဖီသံ များလည်း နှစ်ကောင်စလုံးထံမှ တဟင်းဟင်း ထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေ၏။ ယခုလို တိုက်ကွင်းတိုက်ကွက်မျိုးသည် ပြုအဘို့မည်သို့မျှမထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေတော့၏။ ဤတိုက်ကွင်းတိုက်ကွက်မျိုးကို ပြုသည် ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေပုံရ၏။ နှင်းများဖွေးလျက်ရှိသော တောအုပ်နှင့် မြေပြင်သည်လည်းကောင်း၊ အေးမြသောလရောင်သည်လည်းကောင်း၊ တိုက်ပွဲကိုစွဲမက်အောင် ဖန်တီးထားသကဲ့သို့ ရှိကြလေသည်။ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိကြသော အရာဝတ္ထုများနှင့် အေးမြ လှသော ဤလိုညအခါမျိုးဝယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်နေလျက် ငြိမ်သက်ခြင်းမကလည်း ငြိမ်သက်၍နေလေသည်။ တိတ်ဆိတ်လိုက်သည်မှာ မည်သည့်တီးတိုးသံကလေးမျှပင် ထွက်ပေါ်ခြင်းမရှိခဲ့။ ငြိမ်သက်လိုက်သည်မှာလည်း မည်သည့်အရာဝတ္ထုမျှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိခဲ့။ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်တလေမျှပင် လူလွန်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ခွေးများ အသက်ရှူထုတ်လိုက်သဖြင့် ဖြည်းညှင်းစွာ လွင့်စင်သွားကုန်သော နှင်းလွှာနှင့်မှုန်ကလေးများကိုသာလျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤခွေးများသည် ယဉ်ကျေးအောင် ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ကာ ဆုံးမထားရသာဝံပုလွေများဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် စောစောကယုန်ကလေးတုန်းက ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်သလို ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဘာမှန်းပင် မသိလိုက်ခဲ့ကြ။ ယခုလည်း မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ဤသတ်ပွဲကြီးကို ဝိုင်းရံကာ ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြပြန်ပေပြီ။ သူတို့အားလုံးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏မျက်လုံးများကသာလျှင် အရောင်များတဝင်းဝင်း တောက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ဤမြင်ကွင်းသည်လည်း သူတို့အဖို့ ရှေးပဝေသဏီကတည်းကပင် ရိုး၍နေခဲ့ပြီဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။

စပစ်ကား အလေ့အကျင့်ရပြီးသားဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးကို ဆင်နွှဲခဲ့ဘူးသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့တွင်အလေ့အကျင့်များစွာ ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ စပစ်ဗာဂျင်မှ အာတိတ်ဒေသနှင့် ကနေဒါနိုင်ငံတို့ကို ဖြတ်၍ ဘဲရင်းစတ်ခွင်ပြုစင်အောင် လှည့်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဘူးသူ ဖြစ်သည့် ခွေးပေါင်းမျိုးစုံကိုလည်း သူသည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဘူးသည်။ တိုက်ခိုက်သည့်အခါတိုင်း သူကနိုင်ခဲ့သည်ချည်းလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် ပြင်းထန်လွန်ကဲ

သော အရိုန်အဟုန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ ဆင်ကန်းတောတိုးမလုပ်ခဲ့။ မည်သည့်အခါမျှလည်း အရူးအမူး မိုက်ကန်းစွာ တိုက်ခိုက်လေ့မရှိခဲ့။ သူ့တွင် တစ်ဖက်သားကို ချေမှုန်းလိုသောစိတ် ပြင်းထန်နေသကဲ့သို့ တစ်ဖက်သားတွင်လည်း သူ့ကိုချေမှုန်းလိုသောစိတ် ပြင်းထန်နေမည်ဆိုသည်ကို သူသည် အဘယ်အခါမျှ မေ့လျော့ခြင်းမရှိခဲ့။ ထိုအချက်ကို သူက အမြဲသတိထားသည်။ တစ်ဖက်သား၏ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံယူရန်အစီအမံ အကာအကွယ်များ မပြုလုပ်ရသေးမီ သူသည်လည်း တစ်ဖက်သားကို အဘယ်သောအခါမျှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခြင်းမရှိချေ။ သူ့တွင် အကာအကွယ် မရှိသေးသမျှ သူသည်တိုက်စစ်ကို အဘယ်သောအခါမျှ ပြုလုပ်လေ့မရှိချေ။

ဤသို့လျှင်ဖြူသည် ခွေးဖြူကြီးစမစ်၏ လည်မျိုကို ခဲမျိုရန် အတွက် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပါသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့သေးချေ။ သူ၏ အစွယ်များသည် စပစ်၏အသားပျော့နေရာများကို ခဲမိသည့်အခါ တိုင်း စမစ်၏အစွယ်များကလည်း သူ၏အသားပျော့နေရာများကို ပြန်လည်မိခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ နှစ်ကောင်သားသည် အစွယ်အစွယ်ချင်းလည်း ချိတ်မိခဲ့ကြ၏။ နှစ်ကောင်စလုံး၏ နှုတ်ခမ်းပါးစပ်များလည်း စုတ်ပြတ်ပဲ့ရွဲကာ သွေးများတသွင်သွင်စီးကျခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် ယခုထက်တိုင်အောင်ပင် ဖြူသည်စပစ်၏ အကာအကွယ်များကို ထိုးဖောက်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သေးပေ။ ထို့နောက်သူသည် စပစ်အား သွေးအတော်ကလေး ဆူပူသွားအောင် လှည့်ပတ်၍ အကြိမ်ကြိမ်ထိုးစစ်ဆင် လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့သော အကြိမ်တိုင်း သူသည်စပစ်၏ လည်မျိုဖွေးဖွေးကြီးကို ချိန်၍ချိန်၍ ဟပ်၏။ သို့သော် မဟပ်မိချေ။ အကြိမ်တိုင်း အကြိမ်တိုင်း၌ စပစ်ကသာလျှင် သူ့အားကိုက်ဖြိုကာ တိမ်းရှောင်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဤနည်းဖြင့်မရသည့်အခါ ဖြူသည် အခြားတစ်နည်းကို အသုံးပြုကြည့်ပြန်၏။ သူသည်စပစ်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွားပြီးလျှင် လည်မျိုကို ချိန်သလိုလိုဖြင့် ရုတ်တရက် လည်ပြန်လှည့်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ကိုယ်လုံးဖြင့် ဖိတွန်းကာ စပစ်အား ဘုံးဘုံးလဲအောင် ပြုလုပ်၏။ သို့သော် စပစ်ကား မလဲ။ သူသာလျှင် ပခုံး လက်ပြင်ဆီ၌ ဟက်တက်ကြီး ပြုပြင်သွားခဲ့ရလေသည်။

စပစ်ကားတစ်ချက်မျှ အထိမနာခဲ့သေးချေ။ ဗြိသိသလျှင်တစ်ကိုယ် လုံးသွေးများယိုစီးကျကာ အသက်ကိုလည်း ဟောဟဲဆိုက်အောင် ရှူရှိုက်၍ နေရလေသည်။ သက်ပွဲကား ပြန်ထန်သထက် ပြင်းထန်၍လာ၏။ ဝိုင်းအုံ ကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြကုန်သော ခွေးဝံပုလွေ များကလည်း လဲကျသွားမည့်ခွေးကို အပြီးသတ်ပေးနိုင်ရန် အလိုငှာ ငြိမ်သက်စွာစောင့်စားနေကြဆဲ ဖြစ်လေ သည်။ ဗြိပျော့ကျသွားသောအခါမှ စပစ်လည်း တိုက်စစ်ကိုစ၍ဆင်လေသည်။ ယင်းသို့စပစ်က တိုက်စစ်ဆင် လိုက်သည့်အခါတိုင်း ဗြိသည် ယိမ်းယိုင်၍ ယိမ်းယိုင်၍သွားရလေသည်။ တစ်ချီတွင်ဗြိသည် ဘုံးဘုံးလဲကျသွားရာ စောင့်ကြည့်နေကြသော ခွေး ခြောက်ဆယ်လည်း ဝုံးကနဲဖြစ်သွား လေ၏။ သို့သော်ဗြိသည် မျက်စိ တစ်မှိတ်အတွင်း ချက်ချင်းပြန်ထနိုင်ခဲ့ သောကြောင့် ဝုံးကနဲဖြစ်သွားသော ခွေးအုပ်ကြီးသည် ပြန်လည်ငြိမ်ကျသွားကာ စောင့်မျှော်မြဲ စောင့်မျှော်၍ နေခဲ့ကြပြန်လေသည်။

သို့သော် ဗြိသိသုမတူသော အရည်အချင်းတစ်ခုသည် ရှိ၏။ စိတ် ကူးညာဏ်ရင့်သန်ခြင်းပင်တည်း။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည်ထိုစိတ်ကူးညာဏ် ကိုသုံးကာ စပစ်အား အနိုင်တိုက်လေသည်။ သုံးနေကျဖြစ်သော ကိုယ်လုံး ဖြင့် ဖိတွန်းလှဲချနည်း၍ကို အသုံးပြုမလိုလိုဖြင့် သူသည်စပစ်ထံသို့ ပြေးဝင် သွားပြီးလျှင် စပစ်၏ ရှေ့ဘယ်ခြေထောက်ကို သွင်သွင်ကျိုးသွားအောင် ကိုက်ချိုးလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စပစ်၏ရှေ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ စေ့စေ့ညက်ညက်ကြေကာ သွင်သွင်ကျိုးသွားရပြီးလျှင် စပစ်သည် ခြေသုံး ချောင်းထဲဖြင့် ထောက်ကာ ဗြိအားရင်ဆိုင်ရတော့လေသည်။ ထိုအခါ ဗြိ လည်း သုံးကြိမ်တိတိ ကိုယ်လုံးဖြင့်ဖိတွန်းကာစပစ်အားလှဲချ၏။ ထို့နောက် စောစောကသုံးခဲ့သော ပရိယာယ်ကိုပင် ပြန်လည်အသုံးချကာ စပစ်၏ ရှေ့ညာဘက် ခြေထောက်ကို သွင်သွင်ကျိုးအောင် ကိုက်ချိုးလိုက် ပြန်လေ သည်။ခြေနှစ်ချောင်း စေ့စေ့ညက်ညက်ကျေကာ သွင်သွင်ကျိုးနေသည်ကိုမှ ပမာဏမပြုဘဲ စပစ်သည် မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် အရူးအမူး ရုန်းကန်ကြိုး စားလေသည်။ သူသည်ယင်းသို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေခိုက် သူ့အား မျက်လုံးတဝင်းဝင်းဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြကုန်သော ခွေးများကို သွေးပျက် စရာတွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုခွေးများသည် သူ့ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်

သထက်နီးကပ်လာကြ၏။ ဤအဖြစ်ဆိုးကို သူသည် မြင်ဘူးတွေ့ဘူးလှပြီ ဖြစ်၏။ သူတိုက်ခိုက် အနိုင်ယူခဲ့သော ခွေးမှန်သမျှသည် ဤအဖြစ်ဆိုး မျိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ယခုကား သူ့အလှည့်သို့ကြုံလေ ပြီ။ သူ့တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် ရှုံးခဲ့ရပေသေးသည်။ ဤတစ် ကြိမ် တစ်ခါသာလျှင် သူသည်ရှုံးသူဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

စပစ်အဘို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ချေ။ သနားညှာတာမှု ထောက် ထားကြင်နာမှုဟူသည် ဤနေရာ၌ ဗြဟ္မာဘို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူသည်နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ်ဖြင့် စပစ်ထံသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ ထိုအချိန် တွင် ပတ်ချာလှည့်နေသော ခွေးအုပ်ကြီးလည်း စက်ဝိုင်းကို ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းစေကာ ကပ်သထက်ကပ်လာကြလေပြီ။ သူတို့အသက် ရှူထုတ်လိုက် သောလေကိုပင် ဗြဟ္မာသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ခံစားမိခဲ့ လေသည်။ သူလှည့် ပတ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အားလုံးသော မျက်စိ များသည် စပစ်ထံသို့ စူးစိုက်၍ကြည့်နေကြသည်ကို သူမြင်ရ၏။ အချို့ လည်း ခုန်အုပ်ရန်အတွက် အသင့်ဝပ်တွားကာ အားယူထားကြ၏။ ထို့ နောက် ရုတ်တရက်အားလုံး ငြိမ်ကျသွား၏။ မည်သူမျှ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုခဲ့ ကြ။ တိရစ္ဆာန်တိုင်းသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားကြသည့်အလား တုတ် တုတ်မျှမလှုပ်ကြချေ။ သေမင်းကို ခုခံတိုက် ခိုက်နေရသော စပစ်တစ်ကောင်သာလျှင် အပြင်းအထန်ရုန်းကန် လှုပ်ရှား လျက်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဗြဟ္မာသည် စပစ်ထံသို့ ခုန်ဝင်ကာ အသေကိုက်သတ်လိုက်ပြီးနောက် ခွေးအုပ်ကြီးထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ခုန်ထွက် သွားလေ၏။ သူ့ခုန်ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းရံနေသော ခွေးအုပ်ကြီးသည်စပစ်ဆီသို့ ဝုံးကနဲခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။ လရောင် ဖြာသော နှင်းခင်းပြင်ကြီးပေါ်မှ စပစ် ပျောက်ကွယ်၍သွားသောအခါ အမဲစက်တစ်စက်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ အနိုင်ရခဲ့ပြီးဖြစ်သော ချန်ပီယံဗြဟ္မာသည် တစ်ခွင်တစ်ပြင်နှင့် အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရှု၍နေ လေသည်။ နိုင်လိုမင်းထက် သားရဲစိတ်သည် သူ့အား အနိုင်ရရှိစေခဲ့ပြီ ဖြစ်သတည်း။

[၄]

ရှေ့ဆောင်ဖြစ်လာသူ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဖရန်ဆွာသည် စပစ်ကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ မြဲတစ်ကောင်တည်းကိုသာ တွေ့ရ၏။ မြဲတစ်ကိုယ်လုံး၌ကား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြီးငယ်များစွာတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ သူ့အားဖရန်ဆွာက မီးရောင်ရှိရာသို့ ဆွဲယူကြည့်ရှုလိုက်ပြီးလျှင် “ကဲ ကျုပ်မပြောလား၊ ဒီ-မြဲဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလဲ သရဲနဘဲ မိစ္ဆာဆိုးကောင် တစ်ကောင်ပါပဲလို့ . . .” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဖရန်ဆွာ၏ ပြောစကားကို ပါရောက မြဲ၏ကိုယ်ပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ “အင်း-စပစ်ကြီးလည်း သေသာသွားရော အပြင်းအထန်တော့ ပြန်တွယ်ခုခံခဲ့တာဘဲဗျို့” ဟု ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ဗျာ . . . မြဲကလည်း အပြင်းအထန်ကိုတွယ်လိုက်တာပါပဲ၊ စပစ်သေသွားတာသာ ကြည့်တော့လေ၊ အေးဗျာ ရှေ့လျှောက် ကျုပ်တို့အဖို့ အားလုံးအဆင်ပြေပါပြီ။ ခရီးကောင်းကောင်း သွားနိုင်ကြပါပြီ။ စပစ်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဘာအနှောင့်အယှက်မှလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေချာပါတယ်ဗျာ” ဟု ဖရန်ဆွာကဆို၏။

ထို့နောက်ပါရောလည်း အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်သိမ်းဆည်း၍နေလေသည်။ ဖရန်ဆွာမူကား ခွေးများကို ကကြိုးတန်ဆာများ တပ်ဆင်ပေးနေ၏။ ယင်းသို့ကကြိုးတန်ဆာများကို တပ်ဆင်ပေးနေစဉ် မြဲသည်

စပစ်ဆွဲနေကျ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာသို့ လျှောက်ဝင်လာ၏။ သို့သော် ဤအကြောင်း သတိမမူခဲ့သော ဖရန်ဆွာက ဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာတွင် ဆိုးလက်အားသွင်းလိုက်လေသည်။ သူ့အဖို့ စပစ်မရှိသည့်နောက် ဦးစီးရှေ့ဆောင်ဖြစ်ထိုက်သူအရဖစ် ဆိုးလက်တစ်ကောင်တည်းကိုသာ မြင်မိခဲ့လေသည်။ ဗြာညည်ယင်းအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ဆိုးလက်အား ဗြုန်းစားကြီး ခုန်အုပ်ကိုက်သတ်ကာ နောက်ဘက်တနေရာ ဆီသို့ ထွက်ပြေးစေပြီး ယင်းဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာတွင် သူ့ဘာသာသူ ဝင်ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအဖြစ်ကို တွေ့မြင်သောအခါ ဖရန်ဆွာသည် သူ၏ပေါင်ကို သဘောကျစွာ ပုတ်လျက် “ဟား . . . ဟား . . . ကြည့်စမ်း . . . ဒီဗြုဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးဟာ စပစ်ကို ကိုက်သတ်ပြီး စပစ်ရဲ့ ဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာကို သူက ယူချင်ပေတာကိုး . . . ” ဟုဆို၏။

ထို့နောက် “ဟေ့ကောင်ကြီး... သွား... သွားထွက်သွားစမ်း” ဟု ဗြုအား အော်ဟစ်ငေါက်ငန်းလိုက်၏။ သို့သော်ဗြုက ထွက်မသွားချေ။

ထိုအခါဖရန်ဆွာသည် ခြိမ်းမဲမာန်ဖီလျက် ရှိသောဗြုအား လည်ဂုတ်မှကိုင်ကာ တစ်ဖက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီးလျှင် ဆိုးလက်အား ထိုနေရာသို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ခွေးအိုကြီးဆိုးလက်သည် ထိုနေရာသို့ ဝင်ပင်ဝင်ရသော်လည်း သဘောမကျလှချေ။ သူ့တွင်ဗြုအား ကြောက်ရွံ့သောအရိပ်အရောင်များသည် အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။ ဖရန်ဆွာ၏ စိတ်ကား တင်းမာလှ၏။ မပြောင်းလဲ။ ဆိုးလက်ကိုသာ ဦးစီး ရှေ့ဆောင်နေရာ၌ ထိုးသွင်းထား၏။ သို့သော် သူကျောခိုင်းသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင်ဗြုသည် ဆိုးလက်အား ထိုနေရာမှ တိမ်းရှောင်ပြေးထွက်သွားစေခဲ့ပြန်လေသည်။ ထို့နောက်ဖရန်ဆွာသည် ဆိုးလက်အား ထိုနေရာသို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်း၍ မရနိုင်ခဲ့တော့ချေ။ ခွေးအိုကြီးသည် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်၍ နေခဲ့တော့လေ၏။

ထိုအခါ ဖရန်ဆွာလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာ၏။ “ကဲကွာ . . . ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ” ဟု ဆိုကာလေးလံသော တင်းပုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို လက်မှကိုင်ဆွဲ၍ဗြုထံသို့လျှောက်သွားလေ၏။ တင်းပုတ်ကိုမြင်သောအခါ ဗြုသည်ဆွယ်တာနီအား ကောင်းကောင်းကြီး အမှတ်ရမိလေသည်။ ဆွယ်တာနီ၏လက်ချက်ကို သူက မမေ့သေးချေ။ ထို့ကြောင့်

နောက်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆုတ်သွား၏။ ဖရန်ဆွာက ဆိုးလက်အား ဦးစီး ရှေ့ဆောင်နေရာသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သောအခါတွင်လည်း သူသည် ဆိုးလက် အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ချေ။ သို့သော်သူသည် တင်းပုတ် နှင့် လွတ်ကင်းမည့် နေရာလောက်မှနေ၍ ကွေ့ကာပတ်ကာ ခြိမ်းမဲမာန်ဖီ လျက် ရှိနေလေသည်။ ယင်းသို့ ကွေ့ကာပတ်ကာ ခြိမ်းမဲမာန်ဖီ၍နေရင်း သူသည်တင်းပုတ်ကိုလည်း အမြဲသတိထားနေ၏။ အကယ်၍ဖရန်ဆွာက တင်းပုတ်ဖြင့်လှမ်း၍ ပစ်ခတ်လိုက်သော လွတ်ကင်းစွာ တိမ်းရှောင်နိုင်ရန် အတွက် သူကအကင်းပါးစွာ သတိထား စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် တင်းပုတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေခဲ့ပြီ မဟုတ် လော။

ဖရန်ဆွာလည်း ဆိုးလက်အား နေရာချထားပေးပြီးသောအခါ လုပ်ကိုင်စရာရှိသည်တို့ကို ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ဗြဟ္မား သူ၏နေရာဟောင်းသို့ ပြန်လာရန် ခေါ်ယူလိုက်၏။ ဗြဟ္မား နေရာဟောင်းမှာ ဒေဝရှေ့တွင်ရှိသော နေရာဖြစ်သည်။ သို့သော်ဗြဟ္မာ ရှေ့သို့တိုးမလာဘဲ နောက်သို့သာလျှင် ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွား၏။ သူ့အား ဖရန်ဆွာက ရှေ့သို့တိုး၍ လိုက်၏။ ယင်းသို့တိုး၍ကာမှာ ဗြဟ္မာနောက်သို့ ထပ်မံ၍ ဆုတ်သွားပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှေ့တိုးသူကတိုး၍ နောက်ဆုတ်သူကလည်း ဆုတ်၍ သွားနေရာ အတော်လေးကြာသွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဖရန်ဆွာသည် လက်ထဲမှတင်းပုတ်ကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်လေသည်။ အကြောင်းမှာ ဗြဟ္မာသည် တင်းပုတ်ဖြင့် အနှက်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေသည်ဟု သူက အထင်ရှိသောကြောင့်တည်း။

သို့သော်ဗြဟ္မာကား သူတွေးထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်မူဘဲ၊ ပြောင်တင်း စွာပုန်ကန်အာခံနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် တင်းပုတ်ဖြင့် အနှက်ခံရ မည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ နောက်ဆုတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဦးစီးရှေ့ဆောင်အဖြစ် ရယူလိုသောကြောင့် သူ့အား နေရာဟောင်းသို့ ပြန်ခေါ်လိုက်သောအခါ မလာဘဲနောက်ဆုတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အခွင့်အရေးအရဆိုသော် ဦးစီးရှေ့ ဆောင်နေရာမှာ သူ့နေရာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာအတွက် သူသည် အသက် ကိုပဓာနမထားဘဲ စပစ်အားကိုက်သတ်ပစ်ကာ ယှဉ်ပြိုင် ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်

သည်။ ထို့ကြောင့် ထို့ထက် နိမ့်ကျသော နေရာမျိုးကို သူသည် အဘယ် နည်းနှင့်မျှ ကျေနပ်လက်ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ခဏအကြာတွင် ဖရန်ဆွာအား ပါရော့ကပါ ဝင်ရောက်ကူညီရ တော့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗြဟ္မာ့အေးနေရာဟောင်းသို့ ပြန်လည်ဝင် ရောက်ရန် အချိန်တစ်နာရီကြာမျှ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ဗြဟ္မာ့ အေး တင်းပုတ်များဖြင့် လှမ်း၍ပစ်ခတ်ကြ၏။ သူတို့ပစ်ခတ်လိုက်သမျှကို ဗြဟ္မာ လျှင်မြန်စွာတိမ်းရှောင်ခဲ့၏။ ထို့နောက်သူတို့သည် ဗြဟ္မာ့ အေး ဆွေခနစ်ဆက် မျိုးခနစ်ဆက်တိုင်အောင် သိမ်းကြိုး၍န တစ်တစ်ခွခွ ဆဲဆိုရေရွတ်ကြ၏။ သူတို့၏ ဆဲဆိုရေရွတ်ခြင်းများကို ဗြဟ္မာမာန်တဖီဖီဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့၏။ သို့သော် အနားသို့ကား အကပ်မခံချေ။ အဝေးမှခွာ၍သာနေ၏။ သူသည် ထွက်၍လည်းမပြေးခဲ့။ စခန်းချရာနေရာတစ်ဝိုက်တွင်သာ လှည့်ပတ်၍ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ အမူအရာကား သူ့လိုဘဲ ပြည့်လျှင် ကောင်းမွန်စွာပြန်လာ၍ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်မည့် အကြောင်းကို အထင်းသား ရှင်းရှင်းကြီး ဖော်ပြလျက် ရှိနေလေသည်။

ဖရန်ဆွာလည်း ထိုင်ချလိုက်ရတော့ကာ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ကြီး ကုတ်ခြစ်နေမိလေ၏။ ပါရော့ကလည်း ...သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။ အချိန်ကားလျှင်မြန်စွာ လွင့်ပြေး နေ၏။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေသည် ခရီးတစ်ရနာရီစာလောက် ပင် ပေါက်မြောက်ကြရော့မည်။ ယခုကား ထိုသို့မဟုတ်မူဘဲ ခရီးတစ်နာရီ လောက် နောက်ကျနေခဲ့ကြလေပြီ။ ဖရန်ဆွာလည်း ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကြီး ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်ကာ ပါရော့အား သွားဖြဲ၍ရယ်ပြလိုက်၏။ ပါရော့က သူ့အား တို့တော့ရုံးပြီဟူသော အထိမ်း အမှတ်ဖြင့် ပခုံးကို တွန့်၍ပြလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖရန်ဆွာလည်း ဆိုးလက်၏နေရာသို့ ထသွားကာ ဗြဟ္မာ့အေးခေါ်ယူလိုက်လေသည်။ သို့သော် ဗြဟ္မာ့အေးတစ်ကောင်၏ ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် အနားသို့ကပ်မလာခဲ့ချေ။ ဖရန်ဆွာ သည် ဆိုးလက်၏ ကကြိုးတန်ဆာများကို ဖြုတ်လိုက်ကာ ဆိုးလက်အား သူ၏နေရာဟောင်းတွင် ပြန်လည်ထိုးသွင်းထားလိုက်၏။ အုပ်စုသည် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ လစ်ဟင်းသော နေရာလပ်ဟူ၍ မရှိခဲ့ တော့ချေ။ ဗြဟ္မာ့အေး ဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာမှတစ်ပါး အခြားတစ်နေရာမှ

မကျန်ခဲ့တော့။ ဖရန်ဆွာသည် ဗြဟ္မာ့အားနောက်တစ်ချိတ်ထပ်မံ၍ ခေါ်ယူလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ဗြဟ္မာလည်း နောက်တစ်ချိတ်ထပ်မံ၍ရယ်ကာ အဝေး၌ ပင်နေ နေလေသည်။ အနားသို့ ကပ်၍မလာခဲ့။

ထိုအခါ ပါရောက ဖရန်ဆွာအား “လက်ထဲကတင်းပုတ်ကို အောက်ပစ်ချလိုက်ပါဗျို့...” ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဖရန်ဆွာလည်း ပါရောပြောသည့်အတိုင်း လက်ထဲမှ တင်းပုတ်ကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ဗြဟ္မာလည်းအောင်မြင်စွာ ရယ်မော၍ လျှောက်လာကာ ဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာတွင် ဝင်ရပ်နေလိုက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ကကြီးတန်ဆာများကို တပ်ဆင်ပေးပြီးလျှင် မြစ်ကြောင်းလမ်းအတိုင်း ခရီးကိုအပြေးအလွှားနှင့်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဗြဟ္မာ့ဖရန်ဆွာ တင်ကြို၍ ခန့်မှန်းထားသည်ထက်ပင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှတော့၏။ လက်ဦးက ဖရန်ဆွာသည် ဗြဟ္မာ့ဦးစီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် အထင်မကြီးခဲ့ချေ။ ဗြဟ္မာ၏ အရည်အချင်းကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖရန်ဆွာသည် မူလပထမက သိပ်တန်ဖိုးမထားခဲ့ချေ။ သို့သော် တကယ်တန်းတွေ့လာရသောအခါတွင်မူကား ဗြဟ္မာ၏ အရည်အချင်းမှာ အံ့မခန်းဖြစ်နေလေသည်။ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူ၏ဝတ္တရားများကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ရာတွင် လိုအပ်သောအခါ၌ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ခြင်းလျှင်မြန်စွာတွေးတောနိုင်ခြင်း၊ လျင်မြန်စွာပြုလုပ်နိုင်ခြင်းများ၌ ဗြဟ္မာသည် စပစ်ထက်ပင် သာလွန်ကျွမ်းကျင်ကြောင်းကို ဖရန်ဆွာတွေ့လာရတော့၏။ ဤနေရာ၌ ဗြဟ္မာနှင့်တန်းတူခွေးမျိုး တကောင်တမြီးကိုမျှ ဖရန်ဆွာမတွေ့မမြင်မိခဲ့ချေ။ ဗြဟ္မာကား-မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဖွားသက်သက်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့ပြင် အခြားသော အံ့ဩစွာဝယ်တစ်ခုမှာလည်း ဗြဟ္မာသည် သူ့လက်အောက်ရှိ ရဲဘော်သင်း၏အပေါ်တွင် နိုင်နင်းစွာအုပ်ထိန်းနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဦးစီးရှေ့ဆောင်နေရာအပြောင်းအလဲကြောင့် ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့ကား မည်သို့မျှ ထူးခြားပြောင်းလဲခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သူတို့နှစ်ကောင်သည် သူတို့၏အလုပ်ဖြစ်သော ရုန်းကန်ဆွဲယူခြင်းကိုသာ အလေးအမြတ်အမှုထားခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ဦးစီးရှေ့ဆောင်ပြောင်းလဲခြင်းကို သူတို့နှစ်ကောင်က လားလားမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြချေ။ ယင်းအလုပ်မှာ သူတို့၏ အလုပ်

ဖြစ်သည်ဟု သူတို့က သဘောမထားခဲ့ကြချေ။ သူတို့၏အလုပ်မှာ ရုန်းကန် ဆွဲယူခြင်းသာဖြစ်၏။ ရုန်းကန်ဆွဲယူရန်ကိုသာသူတို့နားလည်ကြ၏။ ဦးစီး ရှေ့ဆောင် ပြောင်းလဲခြင်းအရာ၌ သူတို့သည် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိသည်နှင့်အမျှ မည်သို့မျှ ထူးခြားပြောင်းလဲခြင်းများလည်း မဖြစ်ခဲ့ကြ ချေ။ ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သူတို့သည် မည်သည့်အဖြစ်အပျက်ကိုမျှလည်း ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြချေ။ ကျန်အခြားသောခွေးများကား စပစ်၏ နောက်ပိတ်ဆုံး နေ့များက အုပ်မနိုင် ထိန်းမရအောင်ပင် သောင်းကျန်းဖိဆန်ခဲ့ကြကုန်၏။ သို့သော် သင်းတို့တစ်တွေသည် ယခုအခါတွင် ဦးစီးရှေ့ဆောင်သစ် ဗြူ၏ အဆုံးအမ အကွပ်အကဲကို အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြားပြားဝပ်မျှ နာခံကာ ကောင်းမွန်စွာ ခရီးသွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မူလက အခိုကပ်ကြီးခိုကပ်ခဲ့သော ခွေးသူခိုးပိုက်သည်ပင်လျှင် ယခုအခါ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မတူတော့ဘဲ ကြိုးစား၍ ရုန်းကန်ဆွဲယူလာ ၏။ ကနဦးအခါက ပိုက်သည်ဇက်ကြိုးတန်းထဲတွင် ပါဝင်ကာ ခရီးသွား ပင်သွားခဲ့သော်လည်း အားခွန်လေး တစ်စိတလေမျှ စိုက်ထုတ်၍ ဆွဲယူရုန်း ကန်သော ခွေးမဟုတ်ချေ။ သင်းသည်ရေသာခိုနိုင်သမျှခိုကာ အခြားခွေး များဆွဲရာသို့ လိုက်ပါခဲ့သည်ကများ၏။ ယခုများဆိုလျှင် ပိုက်သည် အစ ပထမနေ့ကပင် သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါဘူးမျှ သည်လောက်အားကြိုးမာန် တက် ရုန်းကန်ဆွဲယူလေ့ မရှိခဲ့ဘူးသော လုံ့လဝီရိယမျိုးဖြင့် ရုန်းကန်ဆွဲယူ ခြင်းပြုခဲ့ပေသည်။ ဗြူဦးစီးရှေ့ဆောင်ဖြစ်လာသည့် ပထမညှိပင် ဗြူသည် ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်လှသောဂျိုးအား တဲစခန်းချရာနေရာ ၌ ကောင်းကောင်းကြီးနှိပ်ကွပ် ဆုံးမခဲ့ပေသည်။ ဂျိုးကား ခွေးခေါင်းဆောင် စပစ်ပင်လျှင် ဆုံးမနှိပ်ကွပ်၍ မရခဲ့သောခွေးဖြစ်၏။ ယခုဗြူနှင့် တွေ့သော အခါမှပင် သင်းသည်မာန်လျော့ကာ ပြားဝပ်ခဲ့ရတော့၏။ ဗြူက သူ့အား ကိုလုံးဖြင့် တွန်းလှဲပြီးနောက် အပေါ်စီးမှနေ၍ ဖိကိုက်ရာ အောက်မှ ငယ်သံပါအောင် ဝပ်တွားတိုးလျှိုးသော အသံကိုကြားရသာ အခါမှပင် လွတ်ပေးလိုက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့တစ်တွေသည် ရှေးနည်းအတိုင်း အုပ်စုအရှိန်ကို ပြန်လည် ရရှိ ကောက်မိလာခဲ့ကြတော့သည်။ ဗြူဦးစီးရှေ့ဆောင်သော ရဲဘော်သင်း သည် တစ်လုံးတစ်ခဲတစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ရုန်းကန်ပြေးလွှားနေတော့၏။

မည်မျှ ညီညွတ်သနည်းဆိုမူ ခွေးအားလုံး ရုန်းကန်ဆွဲယူနေပုံမှာ ခွေးတစ်ကောင်တည်း ရုန်းကန်ပြေးလွှားနေသည့်အလား မှတ်ထင်ရပေသည်။ ရင့်ရေတံခွန် စခန်းသို့ရောက်ကြသောအခါ သူတို့၏အုပ်စုသို့ တိခနှင့်ကူးန အမည်များရှိသော စွပ်ဖါးဆွဲခွေးနှစ်ကောင်ကို ထပ်မံ၍ အားအင်ဖြည့်တင်းလိုက်ခဲ့၏။ သင်းတို့နှစ်ကောင်ကိုပါ ဗြူက ဦးစီးရှေ့ဆောင်၍ ကွပ်ကဲဆွဲယူသွားသောအခါ ဖရန်ဆွာ၏အဖို့ ရင်သပ်ရှုမောအံ့သြ၍ သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဒီဗြူလိုကောင်ကြီးမျိုးတော့ တစ်ခါမှတွေ့ မတွေ့ဘူးပေါင်ဗျာ တကယ်ပါပဲ၊ တခါမှ တွေ့မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဒေါ်လာ တစ်ထောင်တန်သဗျို့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန်တယ်၊ ပါရော့ရေဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ . . .”

ပါရော့က ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်၏။ သူ့အဖို့ ခရီးအတွင်ကျယ်ကြီးတွင်ကျယ်ကာ စံချိန်၏ရှေ့မှ သွက်သွက်ကြီးပြေးနေလေသည်။ စံချိန်သစ်တင်နိုင်ရန်အတွက် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့လည်း ခရီးပိုမိုတွင်ကျယ်လျက်ရှိလေသည်။ လမ်းကြောင်းမှာလည်း ကောင်းချင်တိုင်းကောင်းနေတော့၏။ နှင်းများသည် သိပ်သည်းမာကျောကာ အကောင်းဆုံးသော အခြေအနေတွင် ရှိနေလေသည်။ နောက်ထပ်၍ နှင်းသစ်များလည်း မကျခဲ့တော့ချေ။ အချိန်သည် သုံညအောက် ငါးဆယ်ဒီဂရီသို့လျော့ကျခဲ့ပြီးနောက် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး တစသမတ်တည်း တည်နေလေသည်။ ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာတို့သည် စွပ်ဖါးကို တက်စီး၍လည်းကောင်း၊ နောက်မှ ပြေးလိုက်၍လည်းကောင်း၊ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြ၏။ ခွေးများကား တစ်လျားပြီးတစ်လျား ပြေးခဲ့ကြ၏။ ရပ်နားခြင်းအမှုကိုပင် အကြိမ်များစွာ မပြုလုပ်ခဲ့ကြချေ။

ယခုအခါ မိုင်သုံးဆယ်မြစ်ကြီးသည် ရေခဲများဖြင့်အတိ ပြည့်နှက်ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိချေပြီ။ အလာတုန်းကမူ သူတို့တစ်တွေသည် ဤမိုင်သုံးဆယ်မြစ်ကြီးကို ဆယ်ရက်တိတိ ပင်ပန်းစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရ၏။ ယခုအပြန်တွင်ကား သူတို့သည် ဤမိုင်သုံးဆယ်မြစ်ကြီးကို တစ်ရက်တည်းဖြင့် ပေါက်မြောက်အောင် ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ တစ်ခါတွင် သူတို့တစ်တွေသည် လိပ်လီဘတ်အိုင်ခြေရင်းမှ မြင်းဖြူရေတံခွန်စခန်းထိ မိုင်ခြောက်ဆယ်တိတိရှိသော ခရီးရှည်ကြီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရပ်နားခြင်း

မပြုပဲနှင့် ဒုန်းစိုင်း၍ ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲကြလေသည်။ ထို့ပြင် မိုင်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်မျှ ရှည်လျားသော မတ်ရှု၊ တာဂစ်ရှ်နှင့် ဘင်းနက်အိုင်ကြီး သုံးအိုင်ကိုလည်း သူတို့တစ်တွေသည် လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြ၏။
ခွေးများဆွဲပြေးခဲ့သည်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၍ ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာတို့သည် စွပ်ဖါးနောက်မှ ကြိုးစကိုဆွဲ၍ပင် လိုက်ခဲ့ကြရလေသည်။ ခရီးစတင် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှ ဒုတိယအပတ်မြောက် နောက်ဆုံးညတွင် သူတို့ တစ်တွေသည် ဝှိုက်ပတ်၏ထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြကာ မီးများထိန်လင်း လျက်ရှိသော မြေတုရှို စကာရွေးမြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ထိုဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ သူတို့သည် သင်္ဘောစီး သွားရန်သာ ကျန်ရှိ တော့လေသည်။

ပါရော့သည် စံချိန်သစ်ကို ဝင်မိခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ဤခရီးသည် စံချိန်ခရီးပင်ဖြစ်တော့၏။ ခရီးသွားခဲ့သည့်ဆယ့်လေးရက်အတွင်း တစ်ရက် လျှင် ပျမ်းမျှကြေး မိုင်လေးဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်မြောက်ခဲ့ကြပေရာ ဤခရီး မှာ စံချိန်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာတို့သည် စကာရွေးမြို့ လမ်းများထဲတွင် သုံးရက်လုံးလုံး ရင်ကိုကော့ကာ မော်တပြုံးပြုံးဖြင့် ပျော်မ ဆုံးနိုင်အောင် ဝင့်ကြွားခဲ့ကြလေသည်။ စံချိန်ခရီးကို ဝင်ခဲ့ကြသော သူတို့ အား စကာရွေးရှိ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းက ကောင်းချီး ဩဘာများပေးကာ အရက်သောက်ဖိတ်ခြင်း၊ ကျွေးမွေးညှော်ခံခြင်းများဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ဂုဏ်ပြု ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့၏ ရဲဘော်သင်းခွေးများကိုလည်း ခွေးချစ်သူများနှင့် နှင်းပြင်တွင် ခွေးနှင့်အတူ ခရီးသွားဖူးသူများက ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ဂုဏ်ပြုလျက်ရှိကြ၏။ တစ်မြို့လုံးတွင် ဗြည့်စီးရှေ့ဆောင်သော ရဲဘော် သင်းသည် လူအများ၏ ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုရာ၊ ကောင်းချီးဩဘာပေးရာ အချက် အချာ ဖြစ်နေတော့လေသည်။ ထို့နောက် မြို့ထဲသို့ အနောက်တစ်ခွင် ပြဲပြဲ စင်အောင် ကျက်စားလေ့ရှိကြသော လူဆိုးလူမိုက်သုံးလေးဦးတို့ ဝင်ရောက် ရမ်းကားကြသဖြင့် လူအပေါင်း၏အာရုံမှာ ပါရော့၊ ဖရန်ဆွာနှင့် ဗြည့်စီး သော ရဲဘော်သင်းတို့ဆီမှ ပျံ့လွင့်ထွက်ခွာကာ အခြားသောနေရာများသို့ အသီးသီးပြောင်းလဲဝင်စားသွားကြကုန်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ရုံးမိန့် ကျရောက်လာတော့သည်။ ရုံးမိန့်ကျလာလျှင် ကျလာခြင်း ဖရန်ဆွာသည် ဗြည့်အားခေါ်ယူလိုက်ကာ သူ၏လက်များဖြင့် ဗြည့်၏လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်

ပွေ့ဖက်၍ ချူန်းချလျက် ငိုလေသည်။ ဤအချိန်သည်ပင် ဗြဟ္မာ့ဖို ဖရန်ဆွာ နှင့် ပါရော့တို့အား နောက်ဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဖရန်ဆွာနှင့် ပါရော့တို့ အဖို့တွင်လည်း ဤအချိန်သည် ဗြဟ္မာ့အား နောက်ဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ ယင်းသည့်နောက် ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာတို့သည် အခြားသော သူများနည်းတူပင် ဗြဟ္မာ့အားလက်လွှတ်ကာ စွန့်ခွာလာခဲ့ ကြပေသည်။

သို့သော်ဗြဟ္မာသည် ဤစက်ကွင်းလောင်းရိပ်ထဲက လွတ်ခဲ့သည် ကား မဟုတ်ချေ။ ပါရော့နှင့် ဖရန်ဆွာတို့၏ လက်မှလွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း သာဖြစ်သည်။ ထိုသို့လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် သူသည်စကော့ကပြား တစ်ဦး၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်ခဲ့ရပေ၏။ သူသာမဟုတ် သူ၏ရဲဘော်သင်းတစ်ခုလုံး ထိုစကော့ကပြား၏ လက်တွင်းသို့သက်ဆင်း ကျရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ရဲဘော်သင်းနှင့်အတူ အခြားသော ခွေးတစ်ဒါဇင်ခန့်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်၍ ယင်းစကော့ကပြားသည် သူတို့ တစ်တွေအား ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဒေါ်ဆင်သို့ ခရီးပြန်လည် ထွက်ခွာ စေခဲ့ လေ၏။ သို့သော် ဤတစ်ချိတွင်ကား ခရီးမှာ လွယ်ကူပေါ့ပါးခြင်း မရှိခဲ့တော့ပေ။ စံချိန်ခရီးလည်းမဟုတ်ပေ။ ရုန်းကန်ဆွဲယူကြရသောဝန်ထုပ် များမှာ လေးလံလှချေ၏။ သူတို့၏နောက်တွင်ရှိသော ဝန်စည်စလယ်များ မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လေးလံလှပေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ယခုသွားရ သောခရီးသည် စာပို့ခရီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ စုပေါင်း ပေးပို့လိုက်သော စာလွှာများကို သူတို့တစ်တွေသည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းတွင် ရွှေ့ရာဖွေနေသူများထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤအလုပ်ကို ဗြဟ္မာ့နှစ်မြို့ခြင်းမရှိချေ။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည်ဒေဝနှင့်ဆိုးလက်တို့ကဲ့သို့ သူ၏မာနကိုနှိမ်ချခြင်းမပြုဘဲ ထိုအလုပ် တွင် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး အာရုံစိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေသည်။ သူ၏ရဲဘော်များအားလုံး သည်လည်း သူ့လိုပင် ထိုအလုပ်ကို အသင့်အတင့်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရုန်းကန် နေကြသည်မှာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် ဘာမျှထူးခြားခြင်းမရှိခဲ့ကြချေ။ ဤယနေ့ လည်း သည်အတိုင်းပင် ဘာမျှပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့။ တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ အတူတူပင်ဖြစ်လေသည်။ နံနက်စောစောတိုင်း၌ ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်သူ များသည် မီးများဖိုကာ ချက်ပြုတ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် နံနက်စာကို စား

သောက်၍ ပြီးစီးကြသောအခါ စခန်းကို သိမ်းဆည်းသူက သိမ်းဆည်းကြ၍
ခွေးများကို ကကြိုးတန်ဆာများ တပ်ဆင်ပေးသူက ပေးကြလျက် အရုဏ်
မတက်မီ တစ်နာရီလောက်က ကြိုတင်၍ ခရီးကိုစထွက်လေ့ ရှိခဲ့ကြလေ
သည်။ တစ်ဖန် ညအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သော် တဲစခန်းများ ထိုးခဲ့ကြပြန်
၏။ အချို့လည်း ယင်ကောင်များကိုသုတ်သင်ကြ၏။ အချို့လည်း မီးထင်း
အလိုငှာ ရှာဖွေကြ၏။ အချို့လည်း အိပ်စက်ရန်အတွက် ထင်းရှူးပင်အကိုင်း
အခက်ရွက်လက်များကို သွားရောက်ခုတ်ယူခဲ့ကြ၏။ အချို့မူကား ချက်
ပြုတ်လုပ်ကိုင်သူများအတွက် ရေသို့မဟုတ် ရေခဲများကို သွားရောက် သယ်
ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။ ခွေးများကိုလည်း ဤအချိန်တွင် ကျွေးမွေးခဲ့
ကြလေသည်။ ဗြဟ္မာ့အဖို့ ငါးများကို စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ တစ်နာ
ရီ-တစ်နာရီသာသာခန့် အခြားခွေးများနှင့်အတူ လည်ပတ်ချိန် ရရှိခဲ့ပေ
သည်။ သူတို့နည်းတူ အခြားသောခွေးများမှာ စုစုပေါင်း ကောင်ရေတစ်ရာ
နှင့်တစ်ကောင်ရှိခဲ့၏။ ထိုအထဲတွင် မိုက်ကန်းကန်း အသေအကြေသတ်ပွဲ
ဆင်နွှဲနိုင်သော သတ္တိခဲရဲရဲတောက် ခွေးခေါင်းဆောင်အချို့လည်း ပါဝင်
လေသည်။ သို့သော် ဗြဟ္မာ့အဖို့ အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သောသတ်ပွဲသုံးပွဲကို ဆင်နွှဲ
ပြီးကတည်းက ထိုခွေးများ၏အလည်တွင် တင့်တယ်စွာ ဗိုလ်ကျနိုင်ခဲ့တော့
လေသည်။ နောက်နောင်အခါများ၌ သူသည် အမွေးများထောင်ကာ သွားဖြူ
ပြလိုက်ရုံမျှပြင် မည်သည့်ခွေးမျှ သူ့အားရန်မမူရဲ ကြတော့ပေ။

သို့သော် ရဗျအပျော်ဆုံးနှင့် အနှစ်သက်ဆုံးမှာကား မီးပုံနားတွင်
ဝပ်နေရခြင်းပင်ရဖစ်၏။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထုတ်ပြီးလျှင်
နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို ဗိုက်အောက်တွင် သွင်းထားကာ ဦးခေါင်းကို
မော့၍ မျက်လုံးပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် မီးလျှံမီးတောက်များကို မှိန်း၍
ကြည့်ရှုနေခဲ့ရသည်မှာ သူ့အဖို့အရသာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။
ယင်းသို့ မီးပုံနားတွင် ဝပ်၍နေရင်း တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် သူ၏သခင်
တရားသူကြီးမီးလာနှင့် နေရောင်ခသည့် ဆန်တာကလာရာဗယ်လီရှိအိမ်
ကြီးတို့ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့မိခဲ့လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အင်္ဂတေ
ရေကူးကန်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ တုစနှစ်ကောင် ယာစဗယ်တို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ပြန်လည်သတိရ အောက်မေ့မိခဲ့၏။ သို့သော်သူသည် ဆွယ်တာနီ
ဝတ်ထားသော သူ့ကိုလည်းကောင်း၊ ကာလီ၏ကြေကွဲဖွယ်ရာ သေပွဲဝင်

ပုံကိုလည်းကောင်း၊ စပစ်နှင့် သတ်ခဲ့ရသည့်ပွဲကြီး ပွဲကောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူစားသောက်ခဲ့ရသည့် အစားကောင်းအစားမွန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ပြန်ပြောင်းအောင့်မေ့ သတိရမိခဲ့လေသည်။ သို့ရာ တွင် သူသည်လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျနေခြင်းကား မဟုတ်ခဲ့ချေ။ သာယာဖွယ်ကောင်းသော နေခြည်ဒေသသည် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အဖို့စိတ်အာရုံတွင် မှုန်တဝါးဝါးသာလျှင် မြင်ယောင် ထင်ယောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လွမ်းဖျားလွမ်းနာ ကျနိုင်လောက်အောင်ကား အောက်မေ့ကြေကွဲ ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ချေ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူသည် မှေးကနဲဖြစ်သွားကာ ကြောက်မက်ဖွယ်သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်းသောအိပ်မက်များကို မက်နေခဲ့ရလေသည်။ သူသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေအခြောက်ခံရသည့်အလား အိပ်မက်ထဲတွင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ သားရဲကောင်ကြီးများကို တွေ့နေရခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွေးအမှင်များ ထောင်ထလာတော့ကာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ညည်းတွားဟောင်အူမိခဲ့လေရာ သူ့ဆရာ စကော့ကပြားကြီးက “ဟေ့ ဗြူ . . . ထတော့လေ . . .” ဟု နှိုးလိုက်သောအခါမှပင် နိုးကြားလာတော့ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် သွေးပျက်ဖွယ်အားလုံးလည်း သူ့စိတ်အာရုံထဲမှ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြတော့လေသည်။ ယင်းသို့ထမင်းလုံး တစ္ဆေခြောက်သည့်အလား အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေရသည့်ညများ၌ သူ့အိပ်မက်ထဲ၌ သူ့ဆရာ စကော့ကပြားကြီးသည် အမွေးအမှင်သိပ်သည်းထူထပ်၍ ကုန်းကွကွနိုင်လှသော ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်၏အဖြစ်သို့ ရုပ်ပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။ သူ့အိပ်မက်ထဲ၌ ထိုဘီလူးကြီးသည် လက်ထဲတွင်ကြီးမားသော တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။ ထိုတုတ်၏ ထိပ်ဖျား၌ ကား ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို တပ်ဆင်ထားပေသည်။ ထိုဘီလူးကြီးသည် လက်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော အသံဗလံများကိုပြုကာ အမိုက်မှောင်တိုက်ကို အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ဘိသည့်အလား အမှောင်ထဲသို့ အမြဲမပြတ်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှု၍ နေခဲ့လေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ကြွက်သားများသည် ဖုထစ်လိမ်ကျစ်၍နေကြ၏။ အမွေးအမှင်များကလည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းထား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း မည်သည့် အဝတ်အစားမျှမရှိဘဲ ဗလာကျင်းနေ၏။ တင်ပဆုံမှနေ၍ သူ့ကျော

တစ်ခုလုံးသည် ရှေ့သို့ညွတ်ကာ ကုန်းကွနေ၏။ ခြေထေအက်များကလည်း ခူးနေရာများတွင် ခွက်၍ဝင်နေလေသည်။

တစ်ခါတရံ ထိုဘီလူးကြီးသည် မီးပုံနားတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ခြေနှစ်ချောင်းကြားတွင် ခေါင်းကိုထားကာ အိပ်စက်တတ်လေသည်။ ထိုအခါများ၌ သူသည်တတောင်ဆစ်များကို ခူးပေါ်တွင်ထောက်ထားတတ်လျက် လက်နှစ်ဘက်ကိုယှက်၍ ခေါင်းပေါ်တွင်မိုးကာထအေးတတ်လေသည်။ ယင်းသို့သောအခါများတွင် ဗြဟ္မသည်သိ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ မီးပုံနှင့်အလှမ်းဝေးကွာသော အမိုက်မှောင်တိုက်ထဲတွင် လင်းကွင်းပမာဏမျှရှိသော မျက်လုံးနီနီရဲရဲကြီးများကို အကွင်းလိုက် အကွင်းလိုက် တွေ့မြင်မိခဲ့ပြန်လေသည်။ ခြံပုတ်များကို ထိုသားရဲကောင်များ လှုပ်ရှားတိုးဝှေ့သွားသဖြင့် တရဲရဲထွက်ပေါ်လာသော အသံဗလံများကိုလည်း ဗြဟ္မ ကြားမိခဲ့လေသည်။ ထိုခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအမှင်များ အားလုံးသည် မတ်မတ်ထောင်ထဲခွဲကြတော့ကာ သူ့ပါးစပ်မှလည်း တိုးတိုးသက်သာ ညည်းတွားဟောင်အူလိုက်သောအသံသည် လွတ်ထွက်သွားခဲ့ တော့လေ၏။

“ဟေ့ ဗြဟ္မ ထတော့လေ” ဟု သူ့ဆရာစကော့ကပြားကြီးက သူ့အားလှုပ်၍ နှိုးလိုက်သောအခါမှပင် ထိုအရာများအားလုံးသည် လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့ကြတော့ကာ သူသည် တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် ခြေလက်များကို အညောင်းဆန်လိုက်ခဲ့လေ၏။

လမ်းပန်းခက်ခဲသည့် အပေါ်တွင် သူတို့နောက်၌ ဝန်လေးကြီးကလည်း ကပ်၍ပါလာသေး၏။ စာပို့ခရီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူတို့သယ်ယူကြရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများမှာ များစွာလေးလံလှပေးသည်။ ထို့ပြင် သူတို့သည် ခရီးပြင်းကိုလည်း အတွင်သားနှင့်ခွဲကြရသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဆင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသောအခါ သူတို့တစ်တွေသည် ကိုယ်အလေးချိန်များပင် လျော့ကျနေခဲ့ကြတော့ကာ လွန်စွာဆင်းရဲပင်ပန်းလှသော အခြေအနေတွင် တည်ရှိနေကြတော့လေသည်။ သူတို့သည် အနည်းဆုံးဆယ်ရက်ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ဖြစ်စေ အနားရမှဖြစ်ကြတော့ပေမည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ သည် နှစ်ရက်မျှသာ နားနားနေနေ လိုက်ရပြီးနောက် ဘဲရက်မှတစ်ဆင့် ယူကွန်ကမ္ဘားဒေသဆီသို့ စာသဝဏ်လွှာများကို သယ်ယူကာ ထွက်လာခဲ့ကြပြန်လေသည်။ ခွေးများအားလုံးသည် ပင်ပန်း

နွမ်းချည်လျက် ရှိနေခဲ့ကြလေပြီ။ ဒရိုင်ဘာ (သို့မဟုတ်) ခွေးထိန်းလှည်း မောင်းသမားကြီးများလည်း ညည်းတွားလျက်ရှိကြ၏။ ဤခရီးတွင် ပိုမို၍ ဆိုးဝါးလာသည်မှာကား နေ့စဉ်နေ့တိုင်းနှင်းများ ကြွေကျခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးသွားရသည်မှာ ပိုမို၍ ခက်ခဲလာ၏။ လမ်းကြောင်း မကောင်းတော့ ပွတ်ဆွဲမှုအားကြီးလာ၏။ ပွတ်ဆွဲမှု အားကြီးလာသည်နှင့် အမျှ ရုန်းကန်ဆွဲယူရသော ခွေးများအဖို့မှာလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများသည် ပိုမို၍ လေးလံလာကြ၏။ ပိုမို၍အားစိုက်ခွန်စိုက် ရုန်းကန်ရခြင်းကြောင့် ပိုမို၍ ပင်ပန်းလာကြတော့လေသည်။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာ(သို့မဟုတ်) ခွေး ထိန်းကြီးများသည် ခွေးများအပေါ်တွင် များစွာသက်ညှာခဲ့ကြလေ သည်။ သက်ညှာရုံသာမကဘဲ သူတို့သည်ခွေးများအား များစွာလည်း ဂရုစိုက်ကြလေသေးသည်။ ခွေးများအတွက် သူတို့အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုယုယ ခဲ့ကြလေသည်။

စခန်းချသည့် ညစဉ်ညတိုင်း ခွေးများသည် ဗွေဆော်ဦး စား သောက်ကြရ၏။ ဗွေဆော်ဦး နားနေအိပ်စက်ကြရ၏။ လူများကား ခွေးများ ကို ကျွေးမွေးပြုစု၍ ပြီးကြသောအခါမှ စားသောက်ကြ၏။ အိပ်စက်နားနေ ကြ၏။ ဤမျှထိ ပြုစုယုယစောင့်ထိန်းပါသော်လည်း ခွေးများ၏ အား အင်မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆုတ်ယုတ်လို့သာ နေခဲ့တော့လေသည်။ ခွေးများသည် ပန်းသထက်ပန်းကာ နွမ်းသထက်နွမ်းပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း အားအင်များ ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခမ်းလျက် ရှိခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် ဆေးအင်းရာသီအစ ကနဦးကတည်းက ခရီးထွက်ခဲ့ကြရသည်မှာ ယခုအခါ မိုင်ပေါင်းထောင့်ရှစ်ရာမျှပင် ပေါက်မြောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ မိုင်ပေါင်း ထောင့် ရှစ်ရာဆိုသော ခရီးကားနှယ်နှယ်မဟုတ်ချေ။ ထိုမိုင်ပေါင်း ထောင့်ရှစ်ရာ တည်းဟူသော ခရီးကို လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးများ သယ်ယူကာ သွားရောက်ခဲ့ကြရသော ခွေးများသည်လည်း နှယ်နှယ်မဟုတ်ချေ။ အကြံ ခိုင်ဆုံးသော ခွေးများမှသာလျှင် သွားနိုင်သောခရီးပြင်းဖြစ်၏။ တော်ရုံ တန်ရုံ ကြံ့ခိုင်သောခွေးများအဖို့ ဘုံးဘုံးလဲ၍ သေပွဲဝင်ရန်သာရှိ၏။ ဤခရီး ကြမ်းသည် ဘဝ၏မှတ်ကျောက်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့သော် ဗြူကား ထိမထင်ခဲ့။ ကြံ့ကြံ့ခံကာ မားမားရပ်ပြနိုင်ခဲ့၏။ သူ့တွင်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှု မဖြစ်၍ကား မဟုတ်ချေ။ ဤခရီးရှည်ကြီးသည် သူ့အဖို့ပင်ပန်း နွမ်းနယ်

လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိခဲ့တော့။ သို့သော် သူက ထီမထင်လွင်လွင် ထီးထီးမားမားကြီး ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ သူသာမဟုတ် သူ၏ ရဲဘော် ရဲဘက်များသည်လည်း မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လဖြင့် ကြိုးစား၍ ကြံ့ကြံ့ ခံခဲ့ကြသည်။ ဘီလီသည် ညစဉ်ညတိုင်းအိပ်စက်သောအခါများတွင် သနား စဖွယ် မှန်မှန်ကြီး ညည်တွားခဲ့ရာ၏။ ဂျိုးသည်မည်သည့်အခါနှင့်မျှ မတူ တော့အောင် အထူးစိတ်ဆတ်မာန်ထ၍ နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဆိုးလက်မူကား သူ့အပါးသို့ မည်သည့်ဖက်ကမျှ အကပ်မခံခဲ့တော့ချေ။

သို့သော် ခရီးကြမ်း၏ဒဏ်ကို အပြင်းထန်ဆုံး ခံရသူမှာကား ဒေဝဖြစ်ပေသည်။ သူ့အဖို့ တစ်စုံတစ်ခုသည်ချွတ်ယွင်းခဲ့ရလေပြီ။ သူသည် ရှေးကထက်ပိုမို၍ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လာကာ စိတ်လည်း တိုသထက် တိုလာ၏။ ညအချိန်ရောက်၍ စခန်းချလျှင် ချလိုက်ခြင်း သူသည် အိပ်ရန် နေရာကို ရှာဖွေကာ တစ်ခါတည်း ခွေအိပ်လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ့အတွက် အစာရစာများကိုပင် သူ၏ခွေးထိန်းကြီးက သူ့ထံယူဆောင်လာကာ ကျွေး မွေးရ၏။ သူ့ကိုယ်တွင် တပ်ဆင်ထားသောကကြိုးတန်ဆာများကို ဖြုတ်ပြီး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် သူသည် အိပ်စက်ခဲ့ပေရာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ကကြိုးတန်ဆာများကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် အိပ်ရာမှထခဲ့တော့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စွပ်ဖါးကိုဆွဲနေရင်း ရုတ်တ ရက်ဆောင့်၍ ရပ်ပစ်လိုက် သောအခါ သူ၏ဇက်ကြိုးသည် တင်းသွားပြီး လျှင် သူသည်နာကျည်းစွာ ညည်းတွားဟစ်အော်တတ်လေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံလည်း စွပ်ဖါးကို စတင်ထွက်ခွာစေရန် အားစိုက်၍ရုန်းကန်ကြသော အခါ၌ သူသည်နာကျည်းစွာ ညည်းတွားအော်ဟစ်တတ်ပေသည်။ သူ၏ ခွေးထိန်းသည် သူ့အား အမျိုးမျိုး အနှံ့အပြားရှာဖွေစစ်ဆေး ကြည့်ရှုပါ သော်လည်း သူ့ကိုယ်တွင်မည်သည့်ဒဏ်ရာကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိစ္စတွင် ခွေးထိန်းများအားလုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ တော့ကာ အစာစားသောက်ချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြလေ သည်။ တစ်ညတွင် သူတို့တစ်တွေသည် ဒေဝ၏ပြဿနာကို ခေါင်းချင်း ရိုက်၍ပင် တိုင်ပင်နှီးနှောခဲ့ကြလေသည်။ ယင်းသို့တိုင်ပင်နှီးနှောကြပြီး နောက် ဒေဝအား သူ၏အိပ်စက်ရာနေရာမှ မီးပုံအနားသို့ သွားရောက်

ခေါ်ယူလာကာ ကိုယ်ပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးဖိနှိပ်စမ်းသပ်၍ ကြည့်ကြ၏။ သူတို့ တစ်တွေ၏ ဖိနှိပ်စမ်းသပ်မှုကြောင့် ဒေဝည်တအင်အင်နှင့် နာကျည်းစွာ ညည်းတွားဟစ်အော်ရှာလေသည်။ သူသည်အမှန်ပင်အတွင်းကြေကြေနေ ခဲ့လေပြီ။ သူ့ကိုယ်တွင်း၌ တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းလျက်ရှိချေပြီ။ သို့သော် ခွေးထိန်းများသည် ဒေဝ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်အရိုးမျှ ကျိုးအက်သည် ကို ရှာဖွေ၍မတွေ့ခဲ့ကြ။ အခြား မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကိုမှလည်း သူတို့သည် စမ်းသပ်၍မတွေ့ခဲ့ကြ။ သူတို့သည် ဒေဝဘာဖြစ်သည်ကို မသိ တတ်အောင်ပင် ရှိနေခဲ့ကြတော့လေ၏။

ကယ်စီယာဘားသို့ ရောက်ကြသောအခါ၌ ဒေဝသည် အားအင် အလွန်ဆုတ်ယုတ်လျက်ရှိချေပြီ။ သူသည်ဇက်ကြိုးတွင်း၌ မကြာခဏ လဲ၍ လဲ၍ကျ၏။ ထို့ကြောင့် စကော့ကပြားကြီးက ခရီးသွားနေခြင်းကို ခေတ္တ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့အားဇက်ကြိုးဖြုတ်ကာ ခွေးအုပ်အတွင်းမှ ထုတ်ဖယ် လိုက်လေသည်။ သူ့နောက်ရှိ ဆိုးလက်အား သူ့နေရာသို့ အစားထိုးကာ စွပ်ဖါးကို ဆွဲစေခဲ့၏။ ယင်းသို့ပြုမှုခဲ့ရာ၌ စကော့ကပြားကြီး၏ ရည်ရွယ် ချက်မှာ ဒေဝအား အနားပေးကာ စွပ်ဖါး၏နောက်မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြီးပြေး၍ လိုက်ပါနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေဝကား ဤအပြုအမူ ကို လုံးလုံးကြီးမနှစ်မြို့ခဲ့ချေ။ မည်မျှပင် ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းနေစေကာမူ သူသည် ဇက်ကြိုးဖြုတ်၍ ခွေးအုပ်အတွင်းမှ ဖယ်ထုတ်ခံရခြင်းကို အနည်းငယ် မှု မလိုလားခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဇက်ကြိုးနှင့် ကကြိုးတန်ဆာ များကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သောအခါ သူသည် မနှစ်မြို့မလိုလားသော အသံများ ကိုပြု၍ မာန်ဖိဟိန်းဟဲခဲ့၏။ ကြာရှည်ကြာမြဲ သူဆွဲလာခဲ့သော နေရာတွင် ဆိုးလက်အား အစားထိုးသွင်းလိုက်သည်ကို မြင်ရသောအခါ သူသည် ကြေ ကွဲစွာ ညည်းတွားခဲ့ရှာလေသည်။ သူ့တွင်ရှိခဲ့သော မာနတရားကြောင့် သေလုနီးနီးပင် ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း သူ့အလုပ်ကို အခြားသောခွေး တစ်ကောင်က ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေခြင်းကို သူသည်မရှုဆိမ့် မခံရပ်နိုင် ခဲ့ချေ။ ခရီးကိုပြန်လည်ထွက်ခွာ၍လာခဲ့ကြသောအခါသူသည် စွပ်ဖါးနောက် ရှိလမ်းကြောင်းအတွင်းမှ လိုက်ပါခြင်းမပြုဘဲ လမ်းကြောင်း၏နံဘေး နှင်းပွ များထဲမှ ဆိုးလက်နှင့်ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ပြေး၍လိုက်ပါလာလေသည်။ ထိုသို့လိုက်ပါလာရင်း သူသည်ဆိုးလက်အားဝင်ရောက်ကိုက်ဆွဲကာ အခြား

တစ်ဖက်ရှိ နှင်းပွများထဲတွန်းထိုးပစ်လျက် ဇက်ကြိုးအတွင်းသို့ ခုန်၍ဝင်
ကာ သူ့နေရာဟောင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်
သူသည် တစ်ချိန်လုံး ကြေကွဲသည့်စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာကျင်သည့်
စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဟစ်အော်ညည်းတွား၍ နေခဲ့ရသည်သာဖြစ်၏။
သူ၏အပြုအမူကို ထိုသို့တွေ့ရသောအခါ သူ့အား စကော့ကပြားကြီးက
လက်ထဲမှကြာပွတ်ကို လားလားမျှ မဖြိုခဲ့ချေ။ လုံးဝလည်း ဂရုမစိုက်ချေ။
စကော့ကပြားကြီးကလည်း သူ့အား ခြောက်လှန့်ရုံလောက်သာ ခြောက်
လှန့်ချင်၏။ နာကျင်လောက်အောင်ကား ရိုက်နှက်လိုစိတ် လုံးဝမရှိခဲ့ချေ။
ဤသို့ဖြင့် ဒေဝည် စွပ်ဖါး၏ နောက်လမ်းကြောင်းအတွင်းမှ ငြိမ်သက်စွာ
လိုက်ပါခြင်းမပြုဘဲ လမ်းကြောင်း၏ နံဘေး နှင်းပွများထဲမှသာ ခက်ခဲပင်ပန်း
စွာ လိုက်ပါလျက် ရှိနေလေသည်။ စွပ်ဖါး၏ နောက်လမ်းကြောင်းအတွင်းမှ
လိုက်ပါမည်ဆိုလျှင် သူ့အဖို့ များစွာသက်သာမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် လမ်း
ကြောင်း၏နံဘေး နှင်းပွများထဲမှ လိုက်ပါနေခြင်းကား သူ့အဖို့များစွာမှ
ပင်ပန်းလှပေသည်။ လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ နှင်းများမှာ သိပ်သည်းနေခြင်း
ကြောင့် သွားလာရသည်မှာ များစွာလွယ်ကူသက်သာ၏။ နှင်းပွများထဲ
တွင်ကား ပျော့ညံ့ပွယောင်းနေသော နှင်းများကြောင့် သွားလာရသည်မှာ
များစွာခက်ခဲပင်ပန်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပြေး
၍လိုက်ပါနေရင်း နှင်းပွများကြားတွင်လဲသွားခဲ့လေ၏။ လဲကျသွားသည့်
နေရာ၌ပင် သူသည် ပြန်မထတော့ဘဲ ဝပ်ခွေ၍နေခဲ့ကာ သူ့အား ဖြတ်ကျော်
၍ သွားခဲ့ကြသော ခွေးအုပ်ကြီးနှင့် စွပ်ဖါးများကို ငေးမျှော်ဟိန်းဟောက်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဒေဝသည် မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လဖြင့် ကျန်ရှိနေသမျှသော
သူ၏ အားကြွင်းအားကျန်လေးကို ဖျစ်ညစ်၍ထုတ်ကာ လဲခွေနေရာမှ ထရပ်လိုက်
ပြီးလျှင် ဝေးကွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော စွပ်ဖါးတန်းကြီး၏ နောက်သို့ တစ်
ကောက်ကောက် လိုက်ပါသွားရင်း စွပ်ဖါးတန်းကြီး နောက်တစ်ချိ ရပ်နား
လိုက်သောအခါတွင် သူသည်မီလာခဲ့တော့လေသည်။ ထိုအခါ သူသည်
စွပ်ဖါးများကို ကျော်ဖြတ်၍ လျှောက်သွားကာ သူ့နေရာဟောင်းတွင်
ဆိုးလက်နှင့်အတူ ယှဉ်၍ရပ်နေခဲ့လေ၏။ သူ၏ခွေးထိန်း လှည်းဆရာကြီး
လည်း နောက်ကလူတစ်ယောက်ထံမှ ဆေးတန်မီးညှိရန်အတွက် ခေတ္တမျှ

ဆိုင်းငံ့၍ နေခဲ့၏။ ထို့နောက်မှ ခရီးကိုပြန်လည်ထွက်ခွာစေခဲ့ရာ စွပ်ဖါးသည် ရွှေလျားခြင်းမရှိဘဲ တန်၍ရပ်နေလေတော့သည်။ သူတို့သည် အားစိုက်၍ ဆောင့်ဆွဲကာရုန်းကန်ခြင်းပြုခဲ့ပါသော်လည်း စွပ်ဖါးကား နေရာမှ ရွှေလျားခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ စွပ်ဖါးဆွဲခွေးများသည် အဆက်ဆက်ဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ခွေးထိန်းလှည်းဆရာကြီးလည်း အံ့အားသင့်နေတော့လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ရဲဘော်များကိုခေါ်ယူကာ အကြောင်းကိုရှာဖွေကြည့်စေ၏။ ထိုအခါတွင်မှ ဒေဝသည် ဆိုးလက်၏ဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းကိုက်ကာ စွပ်ဖါး၏ရှေ့ သူ၏နေရာမှန်တွင် တောင့်ခံနေည်ကို တွေ့ကြရလေတော့သည်။

သူသည် လာရောက်စစ်ဆေးကြည့်သူများအား အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အားထိုနေရာတွင် သွင်းထားရန်တောင်းပန်အသနားခံလေသည်။ သူ၏ခွေးထိန်းလှည်းဆရာကြီးသည် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေး၍သွားခဲ့တော့လေသည်။ သူသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိခဲ့တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ရဲဘော်အပေါင်းက သူ့အား သူတို့ကြုံဖူးတွေ့ဖူးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြကြရင်း ခွေးတစ်ကောင်သည် ယခုလို ဖယ်ထုတ်ခြင်းခံရသည့်အတွက် စိတ်နှလုံးကြွေကာ သေပွဲဝင်နိုင်ကြောင်းများကို ပြောဆိုကြလေသည်။ သူတို့တွေ့ကြုံဖူးခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များအနက် အိုမင်းမစွမ်းရှိလာ၍လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိ၍လည်းကောင်း၊ လမ်းကြောင်းအတွင်းမှ ဖယ်ထုတ်ကာ ကကြိုးတန်ဆာများ ဖြုတ်ချခြင်းခံရသော ခွေးများသည် စိတ်နှလုံးကြေကွဲခြင်းဖြင့် သေပွဲဝင်ခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်များလည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဒေဝအပေါ်တွင် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် ဒေဝအား သေစရာရှိကလည်း ဇက်ကြိုးအတွင်း၌ပင် ကကြိုးတန်ဆာများ အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်လျက်နှင့် စိတ်သက်သာရွှင်ပျစွာ သေစေတော့ဟု သဘောထားလိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဒေဝသည် အနှေးနှင့်အမြန် သေပွဲဝင်တော့မည်ဖြစ်ရာ သေခြင်းသေက သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သော ဇက်ကြိုးအတွင်း၌ ကကြိုးတန်ဆာ အပြည့်အစုံတပ်ဆင်လျက်နှင့် သေပွဲဝင်ပါစေဟု ဆုံးပြတ်လိုက်လျော့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေဝသည် ကကြိုးတန်ဆာများကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ခြင်း ခံရပြီးနောက် သူ့စိတ်ကြိုက်အတိုင်း

စွပ်ဖါးကို ပြန်လည်ရုန်းကန်ဆွဲယူခွင့် ရရှိခဲ့လေ၏။ သူသည် ရှေးယခင်က အတိုင်းပင် တက်တက်ကြွကြွ ဇွဲလုံလဖြင့် စွပ်ဖါးကို ရုန်းကန်ဆွဲယူခဲ့၏။ သို့သော် ကိုယ်တွင်းမှနာကျင်မှုကြောင့် သူသည် တစ်ကြိမ်ထက်မက သုံးလေးကြိမ်မျှပင်စူးစူးရှရှဟစ်အော်ခဲ့ရှာလေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ခရီး သွားနေရင်း၌ပင် အကြိမ်အနည်းငယ်ခန့်မျှ ပျော့ခွေ၍လဲကျကာ ဇက်ကြိုး အတွင်း၌ စွပ်ဖါးနှင့်အတူဒရွက်သီထိုးပွတ်ဆွဲ၍ပါသွားခဲ့ရှာလေသေးသည်။ တစ်ခါသော် ထိုသို့ပျော့ခွေလဲကျကာ ဒရွက်သီထိုးပါသွားရာ သူ့နောက်ရှိ စွပ်ဖါးက သူ့အားတက်ကြိတ်လိုက်သဖြင့် ထိုအခါမှစ၍သူသည် နောက်ခြေ တစ်ချောင်းထော့ကျိုးထော့ကျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ရှာလေတော့သည်။

သို့သော်ဒေဝသည် နောက်စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သည်အထိ ကြံ့ကြံ့ခံ၍ လိုက်ပါလာလေသည်။ စခန်းသို့ရောက်၍ နားနေအပန်းဖြေ ကြသောအခါ သူ့ခွေးထိန်းလှည်းဆရာသည် သူ့အတွက်အိပ်စက်ရန်နေရာ ကို မီးပုံ၏နံဘေးတွင် ခင်းကျင်းပြုလုပ်ပေး၏။ သို့ရာတွင် နံနက်မိုး သောက်၍ အလင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ သူသည်ခရီးသွားရန် အားအင် လွန်စွာဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိလေတော့သည်။ ကကြိုးတန်ဆာများ တပ်ဆင် ပေးချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် သူ၏လှည်းဆရာထံသို့ ဝပ်တွားကာ ကြိုးစား၍ သွားသည်။ ရောက်သောအခါ သူသည်ချည်ချည်နဲ့နဲ့ဖြင့် ထရပ် ရန်ကြိုးစားလိုက်ရာ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ ယိမ်းထိုးကာ လဲကျသွားလေ ၏။ ထို့နောက်သူသည် လဲကျနေရာမှ တွန့်ကာလိန်ကာဖြင့် ကကြိုးတန် ဆာများကို တပ်ဆင်နေကြသော သူ၏ရဲဘော်များထံသို့ ဖြည်းညင်းစွာသွား ၏။ ယင်းသို့ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ကာ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ် ၍ သွားခြင်းသည် တစ်ကြိမ်လျှင် လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ရွေ့လျားခဲ့ပေ သည်။ သူသည်အားပြတ်ခဲ့ချေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့အားလဲကျနေသောနေရာ ၌ပင် ချန်ထားခကြကာ သူ၏ရဲဘော်အပေါင်းသည် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြ လေသည်။ သူသည် သူ့အား ချန်ထားပစ်ခဲ့ကြသော ရဲဘော်များကို ငေးမော ၍ ညည်းညည်းညူညူ တမ်းတလိုက်၏။ ထို့နောက် . . . ပါးစပ်ဖြူကာ အသက်ရှူကြပ်နေလေသည်။ သူ၏ ညည်းတွားဟောင်အူသံနှင့် အသက်ငင် နေသော သူ့အား သူ၏ ရဲဘော်များသည် နားတစ်ဆုံးမျက်စိတစ်ဆုံး ကြား မြင်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ခုသော မြစ်ကွေး၏ တောတန်းကလေးသို့ ရောက်သော

အခါမှပင် သူနှင့်တစ်ကွ သူ့အသံပါသူတို့၏မျက်စိအာရုံ၊ နားအရုံအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့တော့လေသည်။

မြစ်အကွေးတောတန်းကလေးသို့ ရောက်ကြသောအခါ သူတို့သည် ခရီးသွားနေခြင်းကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ စကော့ကပြားကြီးသည် သူတို့ညကစခန်းချခဲ့သောနေရာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ အားလုံးသောသူများသည် စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြရာမှ ဆိတ်ငြိမ်၍သွားလေသည်။ ထို့နောက် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာ၏။ စကော့ကပြားကြီးလည်း မြစ်ကွေ့တောတန်းကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာလေသည်။ ထို့နောက် ကြာပွတ်သံများ တဖြန်းဖြန်းမြည်ကာ ချူသံများ တချွင်ချွင်ညံလျက် စွပ်ဖါးများလည်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းသွားလေ၏။ သို့သော် . . . မြစ်အကွေ့တောတန်းကလေး၏ ဟိုနောက်ဘက်ဆီတွင် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုကား ဗြူကောင်းစွာသိ လေသည်။ ခွေးတိုင်းခွေးတိုင်းလည်း ကောင်းစွာသိပေသည်။

[၅]

သေသေကျေကျေ

ဒေါ်ဆင်မှ ထွက်ခွာလာ၍ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ ကြာညောင်း ခဲ့သည့်နေ့တစ်နေ့တွင် ရေငန်စာပို့သည့် စာကာဂွေးသို့ ဆိုက်ရောလာ လေသည်။ စာပို့၏ရှေ့ဆုံးမှ ဗြဲနှင့် သူ၏ရဲဘော်သင်းက ဆွဲယူ၍လာ၏။ သူတို့ တတွေသည် လွန်စွာပင်ပန်းနွမ်းချည့်လျက်ရှိကြ၏။ အင်အားများ ပြတ်လပ်ဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိကြ၏။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်တရာလေး ဆယ်မျှရှိသော ဗြဲသည်ပင်လျှင် ယခုအခါတွင် ပေါင်တစ်ရာနှင့် တစ်ဆယ့် ငါးပေါင်မျှသာ ကျန်တော့၏။ ကျန်သောအခြားခွေးများကား သူ့ထက်ပင် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ပါးကျဆင်းခဲ့ကြပေသေးသည်။ အခါတိုင်းတွင် မာယာအမျိုးမျိုးဖြင့် ခိုကပ်လေ့ရှိခဲ့သော ခွေးသူခိုးပိုက်သည် ယခုအခါ၌ မူယာမာယာမများနိုင် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ တကယ်တမ်းပင်ပန်း နာကျင်နေတော့ကာ ခြေထောင့်ထောင့်ဖြစ်နေလေသည်။ ရှေးအခါက ခြေနာဟန်ဆောင်ကာ တာဝန်ကိုခိုကပ်ခြင်း ပြုခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ၌ သူသည်တကယ်တမ်း ခြေနာကာ ထောင့်ထောင့် ဖြစ်နေရှာလေသည်။ ခွေးအိုကြီးဆိုးလက်သည်လည်း ပိုက်၏နည်းတူ ခြေထောင့်ထောင့် ဖြစ်နေ ရှာ၏။ ဒဗ္ဗမူကား ညှပ်ရိုးထပ်ကာ လွဲသွားသောကြောင့် ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရလေသည်။

အားလုံးသောခွေးများသည် လွန်မင်းစွာ ခြေနာလျက် ရှိခဲ့ကြ လေပြီ။ သူတို့၏ခြေထောက်များမှာ ဆောင့်ကန်အားမရှိတော့ဘဲ အကြော

သေသလိုဖြစ်ကာ လေးကန်ဆိုင်းတွဲ၍ နေခဲ့ကြ၏။ လမ်းကြောင်းအတွင်း၌ ခြေထောက်များသည် အကြောသေကာ သူ့အလိုအလျောက် လေးကန်စွာ လျှောက်သွားလျက် ရှိကြပြီးလျှင် သူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာများကို အနိုင်နိုင်သယ် သွားနေကြရလေသည်။ သူတို့သည် အခြားသော မည်သည့်ရောဂါဝေဒနာ များမှ စွဲကပ်ခြင်းမရှိကြချေ။ သို့သော် အသက်ထွက်လုမတတ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍နေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမျိုးမှာလည်း တစ်ဒဂံဟန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမျိုးမဟုတ်။ ခဏတစ်ဖြုတ်အမောဖြေလိုက်ရ ရုံမျှဖြင့် လန်းဆန်းပြေပျောက်သွားနိုင်သော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ လပေါင်းများစွာ ခရီးဆက်တိုက်သွားရခြင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အားအင်ကုန်ခန်း ယိုယွင်းကာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော ပင်ပန်းနွမ်းနယ် မှုမျိုးဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့တွင် အားအင်ဆို၍ တစ်ရွေးသားမျှ မကျန်ရှိခဲ့ ကြတော့ချေ။ ရှိသမျှသော အားအင်တို့မှာ အသုံးပြုပြီး၍ ကုန်ခန်း သွားခဲ့ကြ လေပြီ။ နောက်ဆုံးအကြောမျှင်လေးတစ်မျှင်အထိ ရှိသမျှသော အားအင် တို့မှာ ကုန်ခမ်း၍ သွားခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့၏ကိုယ်တွင်ရှိသော ကြွက်သွား တိုင်း၊ အကြောတိုင်းနှင့် ဆဲလ်ကလပ်စည်းတိုင်းတို့သည် ဆိုင်းတွဲ၍ သေ သလိုဖြစ်ကာ အပန်းကြီးပန်း အနွမ်းကြီးနွမ်းလျက် ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ဤအထိ ဖြစ်ရလောက်အောင်လည်း သူတို့တစ်တွေသည် ခရီးပြင်းသွားခဲ့ ကြ၏။ ငါးလမျှမပြည့်သော အချိန်ပိုင်းအတွင်း သူတို့တစ်တွေသည် ခရီး မိုင်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာမျှ သွားခဲ့ကြရပေသည်။ ထိုအထဲတွင် နောက်ဆုံး ခရီးမိုင် ထောင်ရှစ်ရာကို သွားကြရာ၌ စုစုပေါင်းငါးရက်မျှ သွားခဲ့ကြရပေ သည်။ ထိုအထဲတွင် နောက်ဆုံးခရီးမိုင်ထောင်ရှစ်ရာကို သွားကြရာ၌ စုစု ပေါင်းငါးရက်မျှသာ အနားယူအပန်းဖြေခဲ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် စကားဂွေး သို့ ရောက်လာပြန်ကြသောအခါ သူတို့တစ်တွေသည် ခြေထောက်များကို ပင် အနိုင်နိုင်သယ်၍ လှမ်းခဲ့ကြရပေတော့သည်။ ကုန်းဆင်းများ၌ နောက်မှ ကပ်၍ပါလာသော စွပ်ဖားက သူတို့အားတက်မကြိတ်မိစေရန်ကိုပင် မနည်း ကြိုးစား၍ တိမ်းရှောင်ကြရလေသည်။

စကားဂွေးမင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်၍ဝင်လာကြစဉ်သူတို့ ၏လှည်းဆရာက သူတို့အား “ကဲ..... ခြေနာကုန်ကြတဲ့ ဖေ့သားကြီးများတို့

ဒီတစ်ချိတော့ နောက်ဆုံးပါဘဲကွာ.....။ ဒါပြီးရင် မင်းတို့တစ်တွေ အနားကြီးနားကြရတာမှာပါ ဟုတ်လား”ဟု အားပေးစလား ပြောကြားလိုက်လေသည်။

လှည်းဆရာများအားလုံး ကိုယ်တိုင်ပင်လည်း အနားကြီးနားကြရတော့မည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့ကြ၏။ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း သူတို့တစ်တွေသည် အနားကြီးနားကာ အမောပန်းဖြေ၍ လည်ပတ်ဂျပိုးထိုးရန်အတွက် စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြကုန်လေသည်။ သူတို့လည်း ခရီးမိုင်ပေါင်းထောင့်နှစ်ရာကို နှစ်ရက်တည်း နားခွင့်ရကာ အပြင်းသွားခဲ့ကြရသူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လောကဓမ္မတာအတိုင်း ပန်းသမျှကို စခန်းချသည့်အခါတွင်မှ အတိုးချ၍ အမောပြေအပန်းပြေ လည်ပတ်ဂျပိုးထိုးရန် အားခွဲထားကြလေသည်။ သို့သော် အခြေအနေက သူတို့တစ်တွေမျှော်လင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မဖန်တီးခဲ့ချေ။ ကလောင်းဒိုက်သို့ ရွှေရှာထွက်ခဲ့ကြသူများမှ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်းများပြားလှစွာ၏။ ယင်းကဲ့သို့များပြားခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူတို့နောက်တွင် သားမယား ရည်းစားသယ်များနှင့်ဆွေမျိုးညာတိတို့ အများအပြား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စာပို့လုပ်ငန်းမှာ အထူးအလုပ်ရှုပ်အမှုပေလျက် ရှိနေခဲ့ တော့လေသည်။ ထို့ပြင် အဆိုးရအမိန့်ပြန်တမ်းများလည်း ထွက်၍လာ၏။ ယင်းအမိန့်ပြန်တမ်းများအရ ဆက်လက်၍ ခရီးသွားခြင်းငှာ မစွမ်းတော့သောခွေးများ၏နေရာတွင် ဟဒ်ဆင်ဘေးအမျိုးအစားခွေးသစ်များကို အစားထိုးသွင်းကြရတော့ပေမည်။ ဆက်လက်၍ ခရီးမသွားနိုင်ကြတော့သဖြင့် အသုံးမဝင်တော့သော ခွေးများကိုကား ထုံးစံအတိုင်း ပြန်လည်ရောင်းချကြလိမ့်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့လျှင် သုံးရက်မျှလွန်သွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ဗြဲနှင့်သူ၏ ရဲဘော်များသည် အပန်းကြီးပန်းကာ အနွမ်းကြီးနွမ်းလျက် ရှိကြလေပြီ။ သို့သော် လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ စိတိတ်မှလူနှစ်ယောက်ရောက်လာကာ သူတို့အားကကြိုးတန်ဆာများနှင့်တကွ အပြည့်အစုံ ဝယ်ယူလိုက်၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယော် “ဟား’နှင့် ‘ချား’ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကြ၏။ ချားသည် အရွယ်လတ်ပိုင်းမှ လူတဦးဖြစ်၍ အသားရောင်ပျော့တော့၏။ မျက်လုံးများလည်း မှေးမှိန်အားနည်း၍ မျက်ရည်များ အမြဲရိဝေလျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကျင်စွယ်ကို အပေါ်သို့ဆွဲကာ လိမ်ကျစ်

ထားလေသည်။ ဟားဆိုသူကား အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆယ့်ကိုးနှစ် နှစ်ဆယ်မျှလောက်သာ ရှိသေးသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကြီးမားသော ဘို့ခြောက်လုံးပြူးကြီးတစ်လက်နှင့် မုဆိုးကိုင်ဓားတစ်ချောင်းတို့ကို ခါးတွင် ပတ်ထားသော ခါးပတ်ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ကျည်ဆံများကို လည်း ခါးပတ်ပေါ်တွင် စီ၍ထိုးထားရာ တောက်တောက်ပပ ဖြစ်နေလေ သည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဤခါးပတ်သည် အထင်ရှားဆုံးသော အဓိကအရာ ဖြစ်ပေတော့သည်။ သူ၏အတွေ့အကြုံနည်းပါးမှုကို ဤခါး ပတ်ကြီးက ကြော်ငြာပေးသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဗြဲနှင့်သူရဲဘော်များသည် ပိုင်ရှင်သစ်များ၏စခန်းသို့ ရောက်ရှိ သွားခဲ့ကြသောအခါ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ လျော့ရဲရဲနိုင်လှသော အခြေအနေများ ကို တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။ တဲစခန်းမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာလျှင် ဆောက်လုပ်ထား၏။ စားသောက်ပြီးသား အိုးခွက်ပန်းကန်များမှာလည်း လုံးဝဆေးကြောထားခြင်းမရှိချေ။ အရာအားလုံးသည် ဖရိုဖရဲရှိနေကြလေ သည်။ ဗြဲသည် ထိုတဲစခန်း၌ မာစီးဒီးအမည်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လည်း တွေ့ရသေး၏။ မာစီးဒီးမှာ ချား၏မိန်းမဖြစ်၍ ဟား၏နှမတော် ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်တွေ ပစ္စည်းပစ္စယများသိမ်းဆည်းနေကြသည်ကို ဗြဲက စောင့်စား၍ ကြည့်ရှုနေလေသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် အားခွန်စိုက်ကာ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသော်လည်း မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ဖြစ်နေကြ၏။ စနစ် တကျမရှိဘဲ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေကြ၏။ ဆောက်လုပ်ထားသော ရွက်ဖျင်တဲကိုဖျက်ကို ခေါက်သိမ်းကြရာတွင် ကရော်ကမယ်နိုင်လှသဖြင့် ရွက်ဖျင်ထိပ်ကြီးမှာ နဂိုမူလထက် သုံးဆမျှပိုမို၍ကြီးထွားကာ ပွယောင်း ယောင်းဖြစ်နေလေသည်။ ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်းမပြုရသေးသော သံဖြူ အိုးခွက်ပန်းကန်များကိုလည်း ညစ်ပတ်ပေကျံလျက်ရှိသည့်အတိုင်း ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။ မာစီးဒီးသည် စကားကိုအမျှင်မပြတ်တတွတ် တွတ်ပြောလျက် အမိန့်ဩဇာများ ပေးလျက်ရှိနေ၏။ အဝတ်ထုပ်ကြီးကို စွပ်ဖါး၏ရှေ့တွင် တင်လိုက်ကြသောအခါ သူက . . စွပ်ဖါး၏ နောက်ဖက် တွင်ထားရန်အမိန့်ပေး၏။ တစ်ဖန် အဝတ်ထုပ်ကြီးကို စွပ်ဖါး၏ နောက်ဖက် တွင် တင်ထားပြီးခဲ့ကြသောအခါ မာစီးဒီးသည် အခြားတိုလီမိုလီများကို

ရှာဖွေတွေ့ရှိလာကပြန်လျက် ယင်းအဝတ်ထုပ်ကြီးထဲသို့ ပြတ်သိပ်ထည့် သွင်းရန် ဩဇာပေးပြန်သောကြောင့် ထုပ်ပိုးပြီးသား အဝတ်ထုပ်ကြီးကို ပြန် လည်ဖြေကြရပြန်လေသည်။

အနီးအပါးရှိတဲ့မှ လူသုံးယောက် ထွက်လာကာ သူတို့တစ်တွေ လုပ်ကိုင်နေကြပုံကိုကြည့်ရှုပြီး သွားဖြူရယ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စိမှိတ်ပြကာ သရော်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က “ခင်ဗျားတို့ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပုံ တယ်ကောင်းဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အလုပ်မှာ ဝင်စွက်ရတာ ကျုပ်အလုပ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေ မဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်လိုတော့ရွက်ဖျင်တဲလိပ်ကြီး ယူမ သွားဘူးဗျို့”

ထိုခါ မာစီးဒီးက “မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ယူမသွားဘို့ အိပ်မက် တောင်မမက်ဘူး။ ဒီရွက်ဖျင်တဲ တစ်လုံးမှမရှိရင် ဒီလောကကြီးထဲ ဘယ်လို သွားနေရမတုန်း။ ရှင်နှယ်ရှင် မဖြစ်နိုင်တာ”

“နွေဦးပေါက်နေပါပြီဗျ။ ရှေ့လျောက် မအေးတော့ပါဘူး . . .”

သို့သော် မာစီးဒီးက ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်လှန်၍ ပြောဆို ရင်း ခေါင်းကိုရမ်း၍ ဇွတ်တင်းခံလေသည်။ ထို့နောက် ချားနှင့်ဟားတို့ လည်း တောင်လိုမောက်နေသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများပေါ်သို့ နောက်ဆုံးတင် ဆောင်ရန်ကျန်ရှိနေသည့် တိုလီမိုလီများကို ထပ်ဆင့်တင်ထားလိုက်ကြ လေ၏။

လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောလူက “ဒီစွပ်ဖါး ရွှေအုံးမယ်များ ထင်သလားဗျာတို့့” ဟု လှမ်းမေးရာ ချားက “ဘာလို့ မရွှေ့ရမှာလဲဗျ။ ပြေးတောင်ပြေးလိမ့်အုံး . . .” ဟု တိုတောင်း ပြတ်သားစွာ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါထိုလူက “အော် အော် ... ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကောင်း ပါလေ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ရွှေမှရွှေပါ့မလားရယ်လို့ သွားတွေ့မိလို့သာ ပါဗျာ။ ကောင်းပါလေ့။ အပေါ်ပိုင်းကများ သိပ်လေးနေမလား ထင်မိလို့ ပါဗျာ . . .” ဟု အလျင်တဆော ပြန်လည်တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်ချားလည်း ထိုလူကို ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အခြားတစ်ယောက်သော လူကလည်း . . . “အေးဗျာ မြင့်မားတဲ့

ဒီတောင်ပူစာကြီးအရိပ်အောက်မှာ ခွေးတွေလည်း တစ်နေ့လုံး အပူဘေးက ခိုလှုံ ခွင့်ရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟားက “အစစ်ပေါ့ဗျာ”ဟု အေးစက်ဆက် ပြန်လည်၍ ပြောကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဟားသည်လက်တစ်ဖက်တွင်ကြာပွတ်ကို ကိုင်မြှောက် ၍ ခွေးများကို စတင်ခရီးထွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်တော့လေ၏။

အမိန့်ပေးသံကိုကြားရသောအခါ ခွေးများလည်း ရင်ကြိုးတင်ကြိုး များတင်းသွားအောင် ထခုန်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အချိန်အနည်းငယ်မျှ အပြင်းအထန် အားစိုက်၍ ရုန်းကန်ကြပြီးလျှင် မာန်လျော့ကာ ပျော့ သွားခဲ့ ကြလေသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် စွပ်ဖါးကို ရွှေ့လျားဘို့ ရုန်းကန်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြချေ။

ထိုအခါ ဟားသည် “ခွေးလေ ခွေးပျင်းတွေ၊ ငါ့အကြောင်း သင်း တို့သိစေ့မယ်”ဟု ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးကာ ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်နှက်ရန်ပြင် လေ၏။ သို့သော် မာစီးဒီးက ဟား၏လက်ထဲမှကြာပွတ်ကို လှမ်းဆွဲကာ လုယူလိုက်ရင်း “အမလေး - ဟားရယ် မရိုက်ပါနဲ့။ သနားစရာ သတ္တဝါတွေ ပါကွယ်။ ကဲကဲ - သင်းတို့အပေါ်မှာ ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက်လုံး မရက်စက် ပါဘူးလို့ ကတိပြုပါကွယ်။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ခြေတစ်လှမ်းမှ မသွားတော့ ဘူးဟေ့”ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါသူ၏မောင်၊ ဟားက သူ့အား “ခင်ဗျားက နားလည်နေ လိုက်တာ၊ ခွေးအကြောင်းခင်ဗျားက အားကြီးသိအားကြီးသိ၊ အသာနေ စမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ လုပ်စမ်းပါရစေ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ခွေးပျင်း တွေဗျ၊ အင်မတန်ပျင်းရိကြတယ်။ ဒီတော့ သင်းတို့ကို ကြာပွတ်နဲ့ နာနာ ဆော်ပေးမှသိလား။ ဒါမှရမယ်၊ သင်းတို့ဟာ ဒီလိုချည်းပဲ။ မယုံမေးကြည့် ပါလား။ အဲဟို လူတစ်ယောက်ကို မေးစမ်းကြည့်လေ”

ဟား၏ပြောဆိုချက်အတိုင်း မာစီးဒီးက စူးစမ်းလိုသောစိတ်ဖြင့် ထိုလူများထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသိချင်လို့ ဂြေပရမှာဖြင့် သူတို့တစ်တွေဟာ ပန်းလိုနွမ်း နေကြပြီ၊ အားခွန်ခြောက်ခန်းလို့ နေခဲ့ကြပြီ၊ သူတို့မှာ အဖန်းဖြေနားနေ ဖို့ အများကြီးလိုနေတယ်”ဟု တစ်ယောက်သော လူကမာစီးဒီးအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ အပန်းဖြေနားနေဘို့လဲ မနားရဘူး၊ အပန်းမဖြေရဘူး”
ဟု ဟားကဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်ပြောသဖြင့် မာစီဒီး၏နှုတ်မှ “အို” ဟု
နာကျဉ်းဆွေးမြေ့စွာ လွတ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော် မာစီဒီးသည် မရောရာသောဟာမကလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့်
သူ့မောင်ထံသို့ တစ်ခါတည်းပြေးသွားကာ သူ့မောင်ဘက်မှ အကာအကွယ်
ပြု၍ “ဟိုလူပြောတာ အရေးမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒို့ခွေးတွေကို မောင်းတာ
က မင်းပါ။ ဒီတော့ မင်းကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ ကြည့်လုပ်ပေါ့ကွယ်”
ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဟား၏လက်ထဲမှ ကြာပွတ်သည် တဖြန်းဖြန်းမြည်
ကာ ခွေးများ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားတော့လေသည်။ ခွေးများ
လည်း ရင်ကြိုးတင်ကြိုးများတင်းသည်အထိ ဆောင့်ကန်၍ ရုန်းကာဆွဲယူ
ကြပြန်လေသည်။ သို့သော် စွပ်ဖါးကား ကျောက်စွဲထားဘိသည့်အလား
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ . . .။ ခွေးများသည် နေကတ်တစ်ကြော့ထပ်မံ၍
ကြိုးစားကာ ရုန်းကန်ဆွဲယူကြပြန်၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူး
ခဲ့ နှစ်ကြိမ်တိတိ အားစိုက်ခွန်စိုက် ကြိုးစားရုန်းကန်ပြီးသည့်နောက်တွင်
ခွေးများအားလုံးသည် ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက်ဖြင့် ဟောဟဲဆိုက်၍ နေခဲ့ကြတော့
လေ၏။ သို့သော် ဟား၏လက်ထဲမှကြာပွတ်ကား ၎င်းတို့၏အပေါ်သို့ပြင်း
ထန်ရိုင်းပြော ကျရောက်လာရန်လေသည်။ သည်တခါတွင်လည်း မာစီဒီး
က ဝင်ရောက်ဟန့်တားလိုက်ပြန်ကာ ဗြူ၏ရှေ့တွင် ခူးထောက်၍ ထိုင်ချ
လိုက်ပြီးနောက် မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဗြူ၏လည်ပင်းကိုသိုင်း၍ ပွေ့ဖက်
လိုက်၏။

“အို သနားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ သားကြီးရယ်။ မင်းတို့
တစ်တွေ ဘာလို့ ကြိုးစားပမ်းစား ရုန်းကန်ဆွဲယူကြသလဲကွယ်။ မင်းတို့
သာကြိုးစားပြီး အစွမ်းကုန်ဆွဲမယ်ဆိုရင် ခုလိုအရိုက်အနှက်ခံရမှာ မဟုတ်
ပါဘူးကွယ်” ဟု မာစီဒီးက ငိုယိုကာ ကြင်နာယုယစွာပြော၏။ ဗြူသည်
မာစီဒီးကို သဘောမကျလှချေ။ သို့သော်သူ့တွင် မာစီဒီးအား ခုခံတော်လှန်
နိုင်လောက်အောင် တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်များ မကျန်ရှိခဲ့တော့ချေ။ ထိုနေ့
တစ်နေ့လုံးသူသည် စိတ်ဓါတ်များ ကျဆင်းလျက်ရှိနေလေသည်။ သူတို့
တစ်တွေအား စောင့်၍ကြည့်နေသော လူများအနက်မှ တစ်ယောက်သော

လူသည် သူတို့၏လုပ်ပုံကို မြင်ရသောအခါ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လျက်စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုခြင်းမပြုမိရန်အတွက် အံကိုတင်း တင်းကြိတ်ကာ မျိုသိပ်ထားရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်လာ တော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့တွေ အော်ရ-ငေါက်ရလွန်းလို့ လည်ချောင်းကွဲပြီး သေကုန်မှာစိုးလို့ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခွေးတွေရဲ့ အဖြစ် ကိုမြင်ရရပီး ခွေးတွေကို သနားလို့ ကျုပ်ပြောပြချင်တာကတော့ ဒီအတိုင်း သာဆိုရင် ဒီစွပ်ဖါးဟာ ဘယ်တော့မှရွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။။ စွပ်ဖါးရဲ့ လျှော လမ်းတွေဟာ ရေခဲတွေနဲ့ မာခဲ့ပြီးကပ်နေတယ်။ အဲဒီရေခဲတွေကို ဖြိုချပြီး ဆွဲခိုင်းမှ ဒီစွပ်ဖါးရွေ့မှပဲ။ ဟေ့ . . . ဆရာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်လုံးနဲ့စွပ်ဖါးကို ဖိတွင်းပြီးတော့ ဘယ်ညာလှုပ်ရမ်းပေးပါ။ ခဲကပ်နေတဲ့ ရေခဲတွေ ကွဲကြေပြီး ကြွေကျသွားလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့်ဟားလည်း တတိယအကြိမ်မြောက် ကြိုးစားကြည့် ပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ထိုလူ၏အကြံပေးချက်အတိုင်း စွပ်ဖါး ၏လျှောလမ်းများတွင် ခဲကပ်နေသော ရေခဲများကို ကွဲကြေကျသွားအောင် ပြုလုပ်ပြီးမှ ခွေးများကို ဆွဲယူခိုင်းသဖြင့် ဝန်နှင့်အားမျှတခြင်းမရှိအောင် တင်ဆောင်ထားသော စွပ်ဖါးသည် ရှေ့သို့ရွေ့လျား၍ သွားခဲရလေတော့ သည်။ ဗြဟ္မာတို့တစ်တွေကား မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ ၎င်းတို့၏ကိုယ်ပေါ်သို့ သက်ဆင်းကျရောက်လျက် ရှိသော ကြာပွတ်၏အောက်တွင် ခြေကန်၍ ရုန်းကန်ဆွဲယူလျက်ရှိကြလေသည်။ သူတို့၏ ရှေ့ကိုက်တစ်ရာခန့်လောက် တွင် လမ်းကြောင်းသည် ကွေ့ဆင်းသွားလျက် လမ်းမကြီးဆီသို့ မတ် စောက်စွာ ဆင်ခြေလျော ထိုးဆင်းသွားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ တင်ဆောင် ထားသော အပေါ်ဝန်များ လေးလံလှသည့် စွပ်ဖါးတစ်စင်းအဖို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးဖြစ်ရန်မှာ အတွေ့အကြုံများလှသော လှည်းမောင်းသမားမှ တတ်နိုင်၏။ ဟားကား-ထိုသို့သော လှည်းမောင်းသမားမျိုးမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည်ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ကွေ့သို့ရောက်၍ ကွေ့လိုက်သော အခါ စွပ်ဖါးသည် တိမ်းမှောက်၍သွားတော့ကာ တင်ဆောင်ထားသော ဝန်စည်စလယ်များအနက် ထက်ဝက်ခန့်တို့သည် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများပြတ်ထွက်ကုန်လျက် လွင့်စင်ဖိတ်ကျကုန်လေ၏။ သို့သော် ဆွဲပြေး

နေသောခွေးများကား ရပ်နားခြင်းမရှိကြဘဲ ဆွဲပြေးမြဲဆွဲပြေးလျက်ပင်ရှိကြ၏။ သူတို့၏နောက်တွင် ဝန်ပေါ့၍သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော စွပ်ဖါးသည်ဘေးတိုက်ကြီးပါသွားလေသည်။ ခွေးများသည် သူတို့အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းနှင့် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့စွာ တင်ဆောင်ထားသော ဝန်လေးကြီးကို ဆွဲယူခိုင်းခြင်းများကြောင့် အထူးစိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြစ်နေကြလေသည်။ ဗြဟ္မကား ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း တွက်၍နေလေရာ ရှေ့မှနေ၍ အားကုန်ဆွဲပြေးတော့သဖြင့် သူ့နောက်မှခွေးများလည်း သူ့အတိုင်းဆွဲပြေးခဲ့ကြတော့လေသည်။ ဟားက . . . “ဟိုး ဟိုး” ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ရပ်တန့်ရပ်အမိန့်ပေးသော်လည်း သူတို့ကလုံးဝဂရုမစိုက်ခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် လှည်းမောင်းသူဟားမှာ အောက်ခြေလွတ်သွားတော့ကာ ဂျမ်းပြန်ကျသွားတော့လေ၏။ သူ့နောက်မှ စွပ်ဖါးလည်း သူ့အားတက်ကြိတ်သွားလေတော့သည်။ ခွေးများသည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တဟုန်ထိုးဆွဲပြေးသွားခဲ့ကြလေရာ စကားကွားမြို့၏ အချက်အချာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲဖြစ်သော လမ်းမကြီးပေါ်ဝယ် စွပ်ဖါးတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ပစ္စည်းမစ္စယများသည် ပြန်ကျဲ၍သွားခဲ့တော့လေ၏။

ကြင်နာသလားမှုရှိကြသော မြို့သူမြို့သားများလည်း ပြေးလွှားနေသေးသော ခွေးများကို ဖမ်းဆီးရပ်တန့်၍ပေးကြ၏။ ပြန်ကျဲနေသော ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း ကောက်ယူစုဆောင်း၍ပေးကြ၏။ ထို့ပြင် ကောင်းသော အကြံဉာဏ်များကိုလည်း ပေးလိုက်ကြသေး၏။ သူတို့ပေးလိုက်ခဲ့သော အကြံဉာဏ်မှာ ဒေါ်ဆင်သို့ရောက်လိုက ယခုဝန်၏ ထက်ဝက်ခန့်သာ ရှိသော ဝန်ကိုစွပ်ဖါးတွင် တင်ဆောင်၍ ယခုခွေးများ၏ နှစ်ဆမျှဖြစ်သော ခွေးအရေအတွက်ဖြင့် တိုးတက်၍ ရုန်းကန်ဆွဲယူခိုင်းရမည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြံဉာဏ်ကို ချား၊ ဟားနှင့် မာစီဒီးတို့သည် သဘောတူညီခြင်း မရှိခဲ့ကြဘဲ ရွက်ဖျင်တဲကိုထိုးကာ ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး ခဲ့ကြလေသည်။ ယင်းသို့ ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးနေကြရာတွင် အထုပ်အပိုးများထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော စည်သွပ်ဘူးစားသောက်ဖွယ်များကို မြင်ရသောအခါ စောင့်ကြည့်နေကြသော လူများသည် တသေသော ရယ်မောခဲ့ကြလေ၏။ အကြောင်းမှာ ဤသို့ခရီးရှည်သွားခြင်း၌ စည်သွပ်ဘူးများကို ယူဆောင်သွားရန်မှာ အိမ်မက်ထဲတွင်သာ မြင်နိုင်သောကြောင့်တည်း။ တစ်ယောက်

သောသူက ရယ်မောကာ သူတို့အားကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း “ဟိုတယ်ကြီးမှာ သွားတည်းခိုမယ့်ဥစ္စာ၊ ကိုယ်နဲ့အတူ စောင်တွေယူသွားတာ ပိုနေတာပေါ့ဗျာ ...” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူကပင် ဆက်လက်၍ “ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ဆိုရင်တောင် များလှပြီဗျာ၊ ချန်သာပစ်ခဲ့ပါဗျာ၊ ဒီရွက်ဖျင်တဲကြီးကိုလည်း ပစ်ထားခစေမ်းပါ၊ ပြီးတော့ အဲဟို ...အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကိုရော ထားသာပစ်ခဲ့၊ လမ်းမှာဒါတွေကို ဘယ်သူကလာပြီး တော့ဆေးကြောနေနိုင်မှာလဲဗျာ၊ ကျားသားမိုးကြိုးဗျာ လား လား၊ ခင်ဗျားတို့က ပူးလမင်းဇိမ်ခံရထားပေါ်မှာ လိုက်ပါစီးနင်းနေတယ်များ အောက်မေ့နေကြသလား ဟုတ်လား . . .” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင်သူတို့တစ်တွေသည် ပိုနေသောဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ထုပ်ပယ်လျော့ပစ်ကြရလေ၏။ မာစီဒီးကား အော်ယင်းဟစ်ယင်းငိုယိုယင်းဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတော့သည်။ သူသည်ပစ္စည်းများချန်ထားပစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်နှလုံးကြေကွဲ၍ နေလေသည်။ ဤသို့ပစ္စည်းများကို ထက်ဝက်ခန့်လျော့ပစ်လိုက်သည်တိုင်အောင်ပင် သူတို့၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးမှာ အဆမတန်ကြီးလွန်း၍ နေပေသေးသည်။ ညနေစောင်းတွင် ချားနှင့်ဟားလည်း အပြင်သို့ထွက်သွားကြကာ ပြင်ပခွေး ခြောက်ကောင်ကို ဝယ်ယူလာ၏။ ရှိရင်းစွဲခြောက်ကောင်နှင့် ယင်းပြင်ပခြောက်ကောင်ကို ပေါင်းထားလိုက်၏။ ထို့နောက် စံချိန်ခရီးကိုတင်ခဲ့ကြသည့်အခါက ရင့်ရေတံခွန်စခန်းတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော တိခနှင့်ကူးန အမည်ရှိသော ခွေးနှစ်ကောင်ကိုပါ အင်အားထပ်မံ၍ ဖြည့်တင်းလိုက်ရာ အစုံစုံခွေးပေါင်း ဆယ့်လေးကောင်ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ နောက်ရရှိလာသော ပြင်ပခွေးခြောက်ကောင်သည် အနည်းအကျဉ်းလောက်သာလျှင် အသုံးချ၍ရခဲ့ပေသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ဤဒေသသို့ရောက်စကတည်းကပင် စိတ်ဓါတ်ရောကိုယ်ကာယပါ ကျဆင်းပြိုကွဲလျက် ရှိခဲ့ဟန်တူသည်။ သုံးကောင်မှာ အမွေးတိုမျိုးဖြစ်၍ တစ်ကောင်မှာ နယူဖေါင်လန်မျိုးဖြစ်ပြီးလျှင် အခြားနှစ်ကောင်မှာ အလယ်အလတ်တန်းစား တော်သင့်ရုံကောင်း သော ခွေးမျိုးများ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် ဤဒေသဝန်းကျင်နှင့် အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို ဘာမျှသိရှိနားလည်ထားကြဟန် မူချေ။ သင်းတို့တစ်တွေကို ဖြုနှင့်သူ၏ ရဲဘော်များသည် မလိုစိတ်ဖြင့် မျိုသိပ်၍ ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက်

မြုက သင်းတို့အား နေသားတကျရှိအောင် သွန်သင်ပေးသည်။ မပြုအပ်မပြု သင့်သည်များကို ပြသပေးသည်။ သင်းတို့ကလည်း လိုက်နာကာ တတ်သိ သွားကြသည်။ သို့သော် ပြုအပ်ပြုသင့်သည်များကို ပြုလုပ်ရန် သွန်သင် ပြသပေးသောအချိန်တွင်ကား သင်းတို့သည် မြုကိုလိုက်နာခြင်း မရှိခဲ့ကြ ချေ။ ထိုအချက်တွင် မြုသည် သင်းတို့တစ်တွေအား ဘယ်လိုသွန်သင် ပြသ ချေမှမရခဲ့ချေ။ လက်လျှော့ရလေ၏။ သင်းတို့တစ်တွေသည် ကြမ်းတမ်း သော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများနှင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အနိုင်အထက် ပြုကျင့်မှုဒဏ်များကို ခံရလွန်း၍ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားပျက်ပြားကာ ရှူးရှူး ရှားရှား ဖြစ်နေကြရှာလေသည်။

ဤသို့လျှင် နောက်ထပ် ရောက်ရှိလာသော ခွေးသစ်များသည် လည်း မျှော်လင့်ချက်မင်းမဲ့စွာ အသုံးချ၍ မရသောအခြေအနေတွင်ရှိ လျက် ရှိပြီးသားခွေးဟောင်းများမှာလည်း မိုင်ပေါင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာမျှကို မနားတမ်းဆက်လက်သွားခဲ့ခြင်းများကြောင့် သူတို့၏ ရှေ့အလားအလာမှာ ကောင်းမွန်ခြင်းမှလွဲ၍ အခြားအကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်နိုင်သည့် အခြေ အနေတွင် တည်ရှိနေတော့လေသည်။ သို့သော် ချားနှင့် ဟားသမီးယောက်ဖ နှစ်ယောက်တို့မှာကား ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက်သာ ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးရုံလောက်သာမကသေးဘဲ သူတို့ကိုသူတို့ လွန် မင်းစွာ အသားယူကာ ဘဝင်မြင့်လျက်လည်း ရှိနေကြလေသည်။ စွပ်ဖား တစ်စင်းတည်းကို ဆယ့်လေးကောင်တည်းဟူသော ခွေးများဖြင့် က,ကာ ခရီးသွားရသည့်အဖြစ်ကို သူတို့သည်များစွာ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိနေကြသည်။ လမ်းခုလတ်တွင် ဒေါ်ဆင်မှလည်းကောင်း၊ ဒေါ်ဆင်သို့လည်းကောင်း၊ သွားလာဝင်ထွက်လျက် ရှိကြကုန်သော သူတို့နည်းတူ ခရီးသည်များ၌ သူတို့ကို ခွေးဆယ့်လေးကောင်ကသော စွပ်ဖားမျိုး တစ်စင်းတစ်လေမျှမတွေ့ မြင်ရသည့်အတွက် သူတို့သည် ဟန်ပါပါနှင့် များစွာအသားယူလျက် ရှိနေ ကြလေသည်။ သို့သော် ဤအာတိတ်ရေခဲပြင်ခရီး၏ သဘာဝတရားမှာ စွပ်ဖားတစ်စင်းကို ခွေးဆယ့်လေးကောင်မကရချေ။ မက,ရသည့် အကြောင်းလည်း ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ စွပ်ဖားတစ်စင်းတွင် ခွေးဆယ့် လေးကောင်အတွက် စား၊ ရေ ရိက္ခာ တင်ဆောင်ခြင်းမပြုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဤကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်တုံတရားကို ချားနှင့်ဟားတို့သည် လုံးဝ သိနားလည်ခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ မည်သည့်ကျိုးကြောင်း မည်သို့သော အခြေ အနေများကိုမှ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းမပြုပဲ သူတို့သည် ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် ဂဲဩမေထရီ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကိုတွက်ချက်သလို အလွယ်တကူပင် ကြူ-အီးဒီ- လိုက်ကာ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြသည်။ မာစီဒီးကိုကား စကားထဲထည့်သွင်း ပြော စရာပင် မလိုချေ။ ယောက်ျားနှစ်ယောက် တွက်ချက်နေကြသည်ကို ပခုံးများ ပေါ်မှ ကျော်လွှား၍ကြည့်ပြီးလျှင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သဘောကျ နေခဲ့၏။ သူ့အဖို့လည်း ဤခရီးသွားပုစ္ဆာသည် ခလေးအတွက် တွက်သလို လွယ်ကူလှချေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဗြဲလည်းခွေးများကို ဦးစီးဦးရွက်ပြုကာ ခရီးကို စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ထွက်ခွာပင် ထွက်ခွာလာခဲ့ရ သော်ငြားလည်း စိတ်၏ လန်းဆန်းခြင်းကား မရှိခဲ့ချေ။ ဗြဲနှင့်တကွ သူ၏ ရဲဘော်များအားလုံးသည် အသက်သေလုမတတ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်သာ ရှိနေကြ၏။ ရေငန်နှင့် ဒေါ်ဆင်အကြား ဤခရီးကိုဗြဲသည် လေးကြိမ်တိတိ သွားခဲ့ဘူးလေပြီ။ ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ သွားရပြန်လေရာ ဗြဲသည်ဤခရီး ကို အမုန်းကြီးမုန်းကာ စိတ်နာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဤခရီးတွင် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့တော့ချေ။ သူသာမဟုတ် အခြားသောခွေးများအား လုံးလည်း သူ့နည်းတူပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ နောက်ထပ် ဖြည့်တင်းခဲ့သော ပြင်ပမှ တစ်ဖမ်းတရံဆာ ခွေးသစ်များကား အထိတ်တလန့် ရှိနေခဲ့ကြကုန်၏။ အရည်ဝနေခဲ့ပြီဖြစ်သော ခွေးဟောင်းများမှာမူ သူတို့၏ အရှင်သခင်များ အပေါ်တွင် ယုံကြည်ကိုးစားမှု လုံးဝမရှိခဲ့ကြချေ။

ဗြဲသည် ဤယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ အပေါ်တွင် အားကိုးအားထားပြုစရာ မျှော်လင့်ချက်မရှိကြောင်းကို ရိုးတိုး ရိပ်တိတ်သိမြင်ခဲ့ပေသည်။ သူတို့သည် အရာရာအစစ မည်သို့လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရမည်များကို လုံးဝသိနားလည်ခြင်းမရှိခဲ့ကြပေ။ ခရီးသွား ခဲ့သည့်ရက်များ ရင့်ညောင်းကုန်ဆုံး၍ လာခဲ့ပါသော်လည်း သူတို့ကား ဘာမျှတတ်သိမှတ်မိခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ နဂိုမူလအတိုင်း နလပိန်းတုံးအခြေ အနေတွင်သာ တည်ရှိခဲ့ကြသည်။ နေရာရာတွင်လည်း လျော့ရဲရဲဖြင့် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ စည်းပျက်ကမ်းပျက်ဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။ စခန်းချတဲထိုးသည့်

အမှု၌ပင် ရွက်ဖျင်တဲတစ်လုံးကို ညထက်ဝက်ကျိုးသည့်တိုင်အောင် ထိုးနေ ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ဖန်နံနက်မိုးသောက်၍ ခရီးထွက်ရန် တဲကိုဖျက်သိမ်း ကြသောအခါ၌လည်း နေထက်ဝက်ကျိုးအောင် ဖျက်သိမ်းကြပြန်၏။

ထို့နောက် အခြား ပစ္စည်းများကိုလည်း အချိန်ကြာညောင်းစွာ သိမ်းဆည်းထုတ်ပိုးခဲ့ကြပြန်သည်။ ခရီးထွက်ခွာကြသည့် အခါတွင်လည်း လမ်း၌ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို မကြာခဏ ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး ချည်နှောင်ကြပြန် လေသည်။ ဤသို့သာလျှင် သူတို့သည် အချို့သောနေ့များ၌ ဆယ်မိုင်ပြည့် အောင်ပင် ခရီးပေါက်မြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ သည် တစ်နေ့လုံးပင် ခရီးမထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြတော့။ ဤခရီးကို သွားရိုးသွား နေကျ ခရီးသည်များ၏ ထက်ဝက်နှုန်းထားမျှပင် ပေါက်မြောက်သော နေ့ဟူ၍ သူတို့တွင် မရှိခဲ့ကြချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့အဖို့ ခရီးမဆုံးမီပင် ခွေးစာပြတ်လပ်ရန် သေချာ နေတော့လေသည်။ ပို၍သေချာအောင် ပြုမူလိုက်ပုံမှာကား ခွေးများကို ကျွေးနေကျထက် ပိုမို၍ ကျွေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤအတွက် ခွေးများသည် ရှေ့မကြာမီတွင်ပင် စားရနေကျထက် လျော့နည်းကာ စားသောက်ကြရတော့ မည်ဖြစ်သည်။ ခွေးများအားအင်ချည့်နဲ့ကာ ထင်ရသလောက် ရုန်းကန် ဆွဲယူခြင်းမပြုနိုင်ကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွေးနေကျအစာ၏ အချိုး သည် နည်းပါးလှချေ၏ဟု ဟားက ထင်မှတ်ယူဆကာ ကျွေးနေကျအချိုး၏ နှစ်ဆမျှ ကျွေးမွေးခဲ့၏။ ထိုထက်ဆိုးဝါးသည်မှာကား ဤမျှပိုမို၍ ကျွေး သည်ကိုပင် နည်းသေးသည်ဟု ယူဆသော မာစီဒီးက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ခွေးများ၏အပေါ်တွင် စေတနာလွန်ကဲကာ ခွေးစာငါးခြောက်များကို တိတ် တဆိတ်ခိုးယူ၍ ခွေးများကိုကျွေးမွေးခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့သော် ဗြဟ္မာနှင့် သူ၏ရဲဘော်များအဖို့ လိုအပ်နေသည်မှာ အစာမဟုတ်ချေ။ နားနေ ပန်းဖြေမှုသာလျှင်တည်း။ ခရီးပြင်းသွားခဲ့ရ၍ အနွမ်းကြီးနွမ်းကာ အပန်း ကြီးပန်းနေခဲ့ရသည့်အထဲ မမျှတသော ဝန်လေးကြီးကို ရုန်းကန်ဆွဲယူနေ ကြခြင်းကြောင့် သင်းတို့၏ အားအင်များမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကုန်ခန်း ဆုတ်ယုတ်လျက်သာ ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီပင် စားရနေကျအချိုးထက် လျော့၍စားရသော အခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဟားသည် သူ၏ခွေးစာ

များအနက် ထက်ဝက်သာကျန်တော့သည့်အဖြစ်ကို မျက်သလဲဆန်ပြာ
တွေ့ရလေ၏။ ခရီးကား လေးပုံတစ်ပုံခန့်သာ ပေါက်မြောက်ခဲ့သေး၏။
ဤခရီး၌ ပိုက်ဆံမည်မျှပေးပေး မေတ္တာတရား မည်မျှရှေ့ထားထား အစာ
ရေစာကို မရရှိနိုင်ပေ။ အစာရေစာကို ဤခရီးတစ်လျှောက်တွင် ရွှေပေး၍
လည်းမရ။ မေတ္တာရှေ့ထားကာ တောင်းခံ၍လည်း မရနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်
နောက်ဆုံးတွင် ဟားသည် ကျွေးမွေးနေကျ အချိုးထက်လျော့၍ ကျွေးမွေး
ခဲ့ရပြီးလျှင် တစ်နေ့တာခရီးကိုလည်း ပိုမို၍ပေါက်မြောက်လာစေရန် ကြိုး
ပမ်းတော့လေသည်။ သူ၏အစ်မနှင့် ယောက်ဖတို့က သူ့အား ထောက်ခံ
ကူညီခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ခွေးများကို အစာလျော့၍ ကျွေးမွေးရသည်မှာ
လွယ်ကူသလောက် ခရီးပိုမိုတွင်ကျယ်အောင် ရုန်းကန်စေသည်မှာ ခဲယဉ်း
လှချေသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် နံနက်စောစောကို ခရီးစတင်
ထွက်ခွာခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် အချိန်များများ ခရီးမသွားနိုင်
သော် အဘယ်မှာပင် ခရီးပိုမိုတွင်ကျယ်စွာ ပေါက်မြောက်နိုင်တော့
မည်နည်း။ သူတို့သည် ခွေးများကိုသာလျှင် မအုပ်ချုပ် မစီမံတတ်သည်
သာမက သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း မအုပ်ချုပ် မစီမံတတ်ကြချေ။

ဗွေဆော်ဦးကပ်သင့်သူကား ဒဗ္ဗပင်ဖြစ်သည်။ သနားစရာဒဗ္ဗများ
မှာ ခိုးစားတိုင်း လူမိခဲ့သည်နှင့်အမျှ ရိုက်နှက်ဒဏ်ခတ်ခြင်းများကိုလည်း
ပြင်းထန်စွာခံခဲ့ရရှာ၏။ ဤသို့ငတ်ပြတ်သော အခြေအနေတွင် သူ့အဖို့
ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။ ကောင်းမွန်စွာ အားစိုက်ခွန်စိုက်လည်း ရုန်းကန်
ဆွဲယူခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့တော့ချေ။ သူ၏ ပခုံးလက်ပြင်ရိုးဆီမှ ဝေဒနာမှာလည်း
တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားသထက်သာလျှင် ဆိုးရွား၍လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့အဖို့ ဆေးဝါးကုသပေးခြင်းလည်း မခံခဲ့ရ။ အနားယူ
အပန်းဖြေခြင်းလည်း မပြုခဲ့ရချေ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူ့ကိုဟားက
သူ၏ဘို့ခြောက်လုံးပြုဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်ခဲ့လေသည်။ စွပ်ဖားဆွဲခွေးမျိုး
မဟုတ်သော နောက်ထပ် ဖြည့်တင်းခဲ့သည့် ပြင်ပခွေးခြောက်ကောင်မှာ
စွပ်ဖားဆွဲခွေးများ စားသောက်သော အစာရေစာကို စားသောက်ခြင်းမပြုဘဲ
သူတို့၏ အသက်ကိုသာလျှင် အသေခံ၍ သွားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုခွေး
ခြောက်ကောင်စလုံးသည် မကြာမီပင် တစ်ကောင်ပြီး ... တစ်ကောင်
သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ယခုအခါတွင်ကား တောင်ပိုင်းသား လူသုံးဦးအဖို့ ရှေ့ကကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မနွဲ့စွာ နေထိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြတော့ချေ။ သူတို့သည် စိတ်ကူးကလေး တယဉ်ယဉ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာလည်း မနေနိုင်ခဲ့ကြတော့ချေ။ အာတိတ်ဒေသတွင် ခရီးသွားရသည့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ကြလေပြီ။ အာတိတ်ခရီးသည် သူတို့ထင်သလို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ သက် သက်သာသာမရှိလှဘဲ သူတို့အဖို့ အမှန်တကယ် ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းသော ကန္တရခရီးဖြစ်သည်ကိုလည်း သူတို့တွေ့မြင်သိရှိလာလေသည်။ မာစီဒီး အဖို့မှာကား ဆိုဘွယ်ရာပင်မရှိတော့။ သူသည် သူ့အတွက် သူငိုရခြင်း၊ လင်ဖြစ်သူ မောင်ဖြစ်သူတို့နှင့် စကားများရန်ဖြစ်ရခြင်းများကြောင့် ခွေးများ အတွက် ငိုယိုရှိုက်ငင်ခြင်းပင် မပြုနိုင်ခဲ့တော့ချေ။ သုံးဦးသုံးဖလှယ်စကား များ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြသည်မှာကား နေ့တိုင်းတစေပင်ဖြစ်သည်။ မမောနိုင် မပန်းနိုင်လောက်အောင်ပင် ရန်ဖြစ်စကားများကြသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး၍တိုး၍သာ ရန်ဖြစ်လာကြလေသည်။ ခရီး လမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် သည်းခံခြင်း ကြိုးစားရုန်းကန်ခြင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချိုသာပြေပြစ်စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြင်နာ ယုယခြင်းများသည် ဤလူသုံးယောက်အဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ဤလမ်းခရီးစဉ်များကို သူတို့သည် မကျင့်သုံး မလိုက်နာနိုင်ခဲ့ကြတော့ပြီ။ သူတို့သည် ကိုယ်လက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ စိတ်နှလုံး နာကျဉ်းဆွေး မြည့်ခြင်းများကြောင့် သူတို့၏ စကားအသုံးအနှုန်းများမှာလည်း ကြမ်းတမ်း ခက်ထော်၍လာခဲ့တော့၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်စောစောနှင့် ညအခါများတိုင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုပြစ်တင်ကြသည်။ နာကျဉ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။

ချားနှင့်ဟား သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက်မှာလည်း မာစီဒီးကဆွ ပေးလိုက်တိုင်းလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားများရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူကအလုပ်ပို၍ လုပ်ရသည်။ ငါကအလုပ်ပို၍ လုပ်ရသည်မှအစ တွက်ကပ်၍ လာခဲ့ကြတော့လေသည်။ တစ်ခါတရံ မာစီဒီးသည် လင်ဖက်ကနေ၍ တစ်ခါတရံလည်း မောင်ဘက်ကနေလေ သည်။ သို့သော် သူတို့အဖို့ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည့် အမြတ်မှာကား အတောမသတ် နိုင်သော မိသားစုရန်ပွဲပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ သူတို့၏ ရန်ပွဲအတွင်းသို့

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်မှ ဘိုးဘွားမိဘ ဆွေမျိုးများကိုလည်း ဆွဲသွင်းခဲ့ကြကုန်၏။ သွေလွန်ပြီးသော လူကြီးသူမများပင် အေးဆေးစွာ မနေကြရဘဲ သူတို့၏ ရန်ပွဲထဲသို့ ပါဝင်ခဲ့ကြရ၏။ သို့သော် ဤသို့မဆုံးနိုင်မစနိုင် စကားစစ် ထိုးကာ ရန်ပွဲခင်းနေကြရသည့် အတောအတွင်း၌ လုပ်ကိုင်စရာရှိသည့် အလုပ်များမှာ ဘာမျှလုပ်ကိုင်ပြီးစီးခြင်းမရှိခဲ့ကြချေ။ မီးပုံလည်း မဖိုရသေး။ တဲလည်း တစ်ဝက်တပြက်သာလျှင် ထိုး၍ပြီးသေး၏။ ခွေးများကိုလည်း အစာမကျွေးကြရသေးပေ။

ဤနေရာတွင် မာစီးဒီးကာ အားနွဲ့သော လင်ကိုအကြောင်းပြု၍ ပိုမို၍ဆိုလေသည်။ ပိုမို၍ ကပ်ဖဲလုပ်လေသည်။ ကျွန်မမှာ မိန်းမသားဟူ သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သူကပိုမို၍ အခွင့်အရေးယူ၏။ ရှေးအခါက ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန် ပြောင်းအောက်မေ့ကာ အခွင့်အရေးများ လွန်ကဲစွာ ရယူလာလေသည်။ ယောက်ျားများအား မည်သို့သောအကူအညီကိုမျှ ပေးခြင်းမပြုဘဲ လက်ပိုက် ၍ ကြည့်နေခဲ့၏။ ယင်းအဖြစ်ကို ယောက်ျားသားများက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြစ်တင်ပြောဆိုကြ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူတို့သုံးဦး၏ ရန်ပွဲမှာ အတော မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပွားခဲ့လေတော့သည်။ ခရီးထွက်စအခါက ခွေးများ အပေါ်တွင် သနားကြင်နာစွာ ဖက်လှဲတကင်း ချစ်တင်းယုယခွဲသော်လည်း ယခုအခါတွင် မာစီးဒီးအဖို့ ထိုအကြောင်းကို စိတ်ကူးထဲပင်ထည့်သွင်း၍ မစဉ်းစားခဲ့တော့ဘဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းများကို အကြောင်းပြု၍ ခွေးများ ဆွဲယူရသော စွပ်ဖားပေါ်တွင် လိုက်ပါစီးနင်းခြင်းပင်ပြုခဲ့လေသည်။ သူသည် နုနယ်ချောလှသော မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် နုနယ် ချောလှရုံသာမဟုတ် ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် တစ်ရာနှစ်ဆယ်မျှရှိသော မိန်းမ သားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသေးသည်။ အားအင်ဆို၍ မျှင်မျှင်တဲတဲ ကလေးသာ ကျန်ရှိတော့သော ခွေးငတ်များအဖို့ ဝန်တင်ထားသော စွပ်ဖား အပြင် ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကိုပါ အပိုဆောင်း၍ ရုန်းကန်ဆွဲယူကြရသည် မှာ ရင်ပွင့်မထွက်ရုံတမယ်သာလျှင် ကျန်ရှိတော့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မာစီးဒီးသည် စွပ်ဖားကို ရက်အတန်ကြာကြာ လိုက်ပါစီးနင်းခဲ့သည်။ ခွေး များဆွဲယူခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ လဲခွေ၍ကျသွားခဲ့သည့်အခါမှပင် မာစီးဒီး လည်း စွပ်ဖားပေါ်မှဆင်းလေသည်။ သို့သော် လမ်းလျှောက်၍ လိုက်ပါ

ခြင်းကားမပြုချေ။ ချားနှင့်ရှားတို့က သူ့အား စွပ်ဖားကိုစီးနင်း၍ မလိုက်ပါရန်နှင့် လမ်းလျှောက်၍လိုက်ပါရန် ချောမော့ဖျောင်းဖျ၍ ပြောဆိုသော အခါ သူသည် ငိုကြီးချက်မနှင့် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ကြမ်းတမ်းယုတ်မာစွာ ဆဲဆိုရေရွတ်နေတော့လေသည်။

တစ်ခါတွင် သူ့အား ယောက်ျားသားနှစ်ဦးက စွပ်ဖားပေါ်မှ အတင်း အကြပ်ပွေ့ချခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထိုအမှုမျိုးကို သူတို့သည် နောက်ထပ်၍ မည်သည့်အခါမျှ မလုပ်ခဲ့ကြတော့ချေ။ အကြောင်းမှာ မာစီးဒီးသည် အောက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ခလေးဆိုးခလေးမိုက်တစ်ဦးကဲ့သို့ စွပ်ဖား လမ်းကြောင်းထဲ၌ ခြေဆင်း၍တိုင်နေရစ်သောကြောင့်တည်း။ ယောက်ျား သားနှစ်ဦးက စွပ်ဖားကို ဆက်လက်မောင်းနှင်၍ သွားခဲ့ကြသော်လည်း မာစီးဒီးကမူ ... တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ခဲ့ချေ။ လမ်းကြောင်းထဲ၌ ထိုင်မြဲသာ ထိုင်နေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ယောက်ျားသားနှစ်ဦးသည် သုံးမိုင်မျှ ခရီးပေါက် မြောက်ခဲ့ကြသောအခါတွင် စွပ်ဖားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို တစ်နေရာတွင် ခေတ္တချထား၍ သူ့ထံသို့စွပ်ဖားကို ပြန်လှည့်၍ မောင်းနှင်ပြီးရောက်သော အခါ သူ့အားစွပ်ဖားပေါ်သို့ အတင်းအကြပ်ပွေ့တင်ကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြ ရလေသည်။

လက်ငါးချောင်းစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ခွေးစာလုံးဝပြတ်သွား တော့၏။ ထိုနေရာတွင် စကောအင်ဒီယန်းအဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ ရာ မာခဲနေသော မြင်းသားရေပေါင်ချိန် အနည်းငယ်ကို ဟား၏ခါးမှ ထိုခြောက်လုံးပြူးနှင့် အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟား၏ခါးတွင် မုဆိုးကိုင်ဒါးတစ်လက်သာလျှင် ကျန်ခဲ့တော့၏။ လဲလှယ် ၍ရသော မြင်းသားရေကား ခွေးစာပင်ဖြစ်သတည်း။ သို့သော် ဤအစာကို ခွေးများအဖို့ စားသုံးရန် လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပေ။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့သော မြင်းတစ် ကောင်၏ကိုယ်မှ ခွာဆုတ်ထားသည့် သားရေဖြစ်လျက် ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ယခုလို မာခဲနေသောအခါ သားရေသည် သားရေ နှင့်မတူပဲ သွပ်ပြစ်ချပ်နှင့်သာ တူနေတော့လေသည်။ ဤအစာကို ခွေးများ သည် ကိုက်ဖဲ့၍ဝါးစားပြီးကြသောအခါ ဝမ်းခေါင်းထဲ၌ မအီမလယ် နေမထိ

ထိုင်မထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရကုန်၏။ ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သောအခါတွင် အမျှင် အမျှင် ဖြစ်ကာ အထွေးအထုံးဖွဲ့လျက် ကျေညက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ဗြဟ္မလည်း ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံနေရသည့်အလား ခွေးအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှ တစ်လမ်းလုံး ဒယ်ဒယ်လျှောက်သွားကဲ့လေသည်။ သူသည် စွပ်ဖားကို ဆွဲယူနိုင်သည့်အခါ ဆွဲယူခြင်းပြု၍ ဆွဲယူခြင်း မပြုနိုင်တော့သည့်အခါများ တွင်လည်း လဲခွေ၍ကျသွားခဲ့ရရှာလေရာ သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကြာပွတ် တဖြန်းဖြန်းကျလာသောအခါမှပင် ပြန်လည်၍ ထရပ်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ အမွှေးအမှင်များအားလုံးသည် စုတ်ပြတ်ကြေမွကာ သွေးစေးများ ဖြင့် ကပ်ငြိခြောက်သွေ့၍နေကုန်၏။ ယခင်က အမြောင်းလိုက် အမြောင်း လိုက် လှပစွာတည်ရှိခဲ့သော ကြွက်သားကြီးများမှာလည်း ယခုအခါတွင် အမြင်ရဆိုးသော အဖုအကြိတ်ကြီးများဖြစ်လျက် ရှိခဲ့ကြလေပြီ။ ယခင်က ပြည့်ဖြိုးစိုပြည်ခဲ့သော အသားအရေများမှာလည်း ယခုအခါတွင် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားကုန်ကြလေပြီ။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေတော့လေသည်။ အရေပြားကြီးများမှာလည်း ကိုယ်ပေါ်တွင် တွန့်လိမ်၍နေကြ၏။ ဤအဖြစ် သည် အသည်းကွဲကြေလုဖွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဗြဟ္မ၏ အသည်းကား မကွဲ မကြေ ခိုင်မြဲလျက်သာရှိလေသည်။ ဤအကြောင်းကို ဆွယ်တာနီသည် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်ဘူးခဲ့လေပြီ။

သူ၏ရဲဘော်များအားလုံးသည် ဗြဟ္မ၏နည်းတူပင် ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မ အပါအဝင် သင်းတို့တတွေအားလုံးသည် စုစုပေါင်း ခုနှစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ခုနှစ်ကောင်စလုံးသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် ရှိနေကြလေသည်။ ကြာသော် သင်းတို့သည် အတွေ့အထိကိုပင် မသိတော့လောက်အောင် အာရုံကြောများ ထုံပြင်း၍လာခဲ့ကြ၏။ ကြာပွတ်ဒဏ် တင်းပုတ်ဒဏ်များ ကို သင်းတို့သည် ထုံပျင်း၍လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ နာကျင်ရမှန်းပင် မသိခဲ့ကြ တော့ချေ။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် သင်းတို့၏ မျက်စိများသည်လည်း အမြင် မသန်ကြတော့ပဲ မွဲ၍လာသည်။ နားများသည်လည်း ပင်း၍ထိုင်း၍လာ သည်။ သိတော့သိ၏။ မြင်တော့မြင်၏။ ကြားတော့ ကြား၏။ သို့သော် မနာမကျင်တော့။ မသဲကွဲတော့။ မပြတ်မသားတော့။ မီးစာကုန်ဆီခန်း ဘဝသို့ ရောက်လျက်ရှိသော ဆီမီးခွက်ကလေး၏အလား သင်းတို့၏

အသက်ဝိညာဉ်လေးများမှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် မျက်တောင် ခတ်နေကြလေသည်။ သင်းတို့၏အသက်မီးသည် အချိန်မရွေး ငြိမ်းသေ သွားနိုင်သော အခြေအနေတွင် တည်ရှိနေလေသည်။ ခေတ္တရပ်တန့်လိုက် သည့်အခိုက်တွင် သင်းတို့သည် အသေကောင်များအလား လှဲခွေ၍နေခဲ့ ကြကုန်၏။ ထိုအခါများတွင် သင်းတို့၏ အသက်မီးသည် ငြိမ်းလှငြိမ်းခင် လေးရှိနေခဲ့၏။ ကြာပွတ် (သို့မဟုတ်) တင်းပုတ်တို့ဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက် သောအခါပင် သင်းတို့၏အသက်မီးသည် တဖျပ်ဖျပ်မျက်တောင်ခတ်၍ လာပြန်ကာ သင်းတို့သည် ခြေဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ကြပြန် လေသည်။

တစ်နေ့တွင် စိတ်ရင်းကောင်းရှိရှာသော ဘီလီခများသည် လဲခွေ၍ ကျသွားခဲ့ရာ ပြန်မထနိုင်ခဲ့ရှာတော့ချေ။ ထိုအခါ ဟားသည် သူ့တွင်ကျန် ရှိသေးသော ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ဇက်ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် လဲခွေ၍နေသောဘီလီ ၏ဦးခေါင်းကို ပေါက်သတ်ကာ ဘီလီကိုယ်ပေါ်မှ ကကြိုးတန်ဆာများကို ဖြုတ်လျက် ဘီလီအား နံဘေးသို့ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ခဲ့လေသည်။ ဤအဖြစ် ဆိုးကိုမြင်တွေ့ကြရသောအခါ ဗြဟ္မာတို့သည် ငါတို့လည်း ဤအဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရဘို့ နီးလေပြီဟု အောက်မေ့မိခဲ့ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ကူးနေ သည် ဘီလီ၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုး၊ ပိုက်၊ ဆိုးလက်၊ တိခနှင့် ဗြဟ္မာတို့ကောင်သာလျှင် ကျန်ရှိခဲ့ပေတော့သည်။ သို့သော် ငါးကောင်စလုံးမှာလည်း ချိုကျိုးနားရွက်ပွဲများချင်းဖြစ်သည်။ စွပ်ဖားကိုတစ်ကောင်မှ ကောင်းမွန်စွာ ဆွဲယူခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ကြတော့ပြီ။

တရွေ့ရွေ့သွားမည့်သာ သွားနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နွေဦးပင် ပေါက်ခဲ့လေပြီ။ သို့သော် လှပသောခါနွေဆန်းကို ရွေး များရောလူများပါ မည်သူမည်ဝါမျှ သတိမပြုမိခဲ့ကြချေ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေသည် အထွက်စော၍ နောက်ကျစွာဝင်ခဲ့သည်။ နံနက်သုံးနာရီဆိုလျှင်ပင် အရုံတက်နေပြီဖြစ်လျက် ဆည်းဆာရောင်သည် ညကိုးနာရီတိုင်အောင် မှုန်မွှားမွှားနှင့် လင်း၍နေပေသေးသည်။ နေရောင်ခြည်သည် တစ်နေ့လုံး ထွန်းလင်းတောက်ပစွာ တည်ရှိနေခဲ့၏။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ကာ အေးချင် တိုင်းအေးခဲ့သော ဆောင်းရာသီသည် လှုပ်ရှားနိုးကြွ၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်သော နွေဦးရာသီကို ကြိုဆိုလက်ကမ်းခဲ့ရလေပြီ။ ရေမြေတောတောင်တစ်ခုလုံး

သည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် တင့်တယ်နိုးကြွ၍လာခဲ့ပြီဖြစ်သော နွေဦးရာသီကို ကြိုဆိုလက်ကမ်းခဲ့ရလေပြီ။ ရေမြေတောတောင်တစ်ခုလုံးသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် တင့်တယ်နိုးကြွ၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်သော ဆောင်းအခါကမူ အရာခပ်သိမ်းသည် သက်မဲ့များအလား လှုပ်ရှားနိုးကြွခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ နှင်းခဲဒဏ် နှင်းခါးဒဏ်များကို ခံစားခဲ့ကြရသဖြင့် ခပ်သိမ်းသော အရာဝတ္ထုနှင့် သစ်ပင်တိရစ္ဆာန်များမှာ သက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့စွာ တည်ရှိခဲ့ကြကုန်လေသည်။ ယခုသော် ရေမြေတောတောင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အသံဗလံများ ကြည်နူးဖွယ်ရာ အသစ်အဆန်းများ မြူးထူးဖွယ်ရာ လှုပ်ရှားခုန်ပျံမှုများဖြင့် နိုးကြွလျက် ရှိခဲ့ကြလေပြီ။ ထင်းရှူးပင်များဝယ် သစ်ရည်များပြန်လျက်ရှိကြ၏။ မိုးမခင်ပင်များမှာလည်း အကိုက်အညောက် အဖူးအကင်းများဖြင့် ဝေဆာလျက်ရှိကြ၏။ ချုံပင်နွယ်ပင်များမှာလည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ လာခဲ့ကြပြန်လေသည်။ ညအချိန်များတွင်လည်း ပုရစ်ကောင်ကလေးများသည် ဆူညံစွာ တေးသီကြွေးကြော်ခဲ့ကြကုန်၏။ နေ့အခါများတွင်မူ တွားသွားသတ္တဝါမှန်သမျှတို့သည် တောက်ပသော နေရောင်ခြည်၏အောက်သို့ အလှအယက်တိုးဝေ့ကာ ဝင်ရောက် ခိုလှုံလေသည်။ စုံတောမြိုင်ဝယ် ကြက်တူရွေးများနှင့် သစ်တောက်ငှက်များလည်း တကြော်ကြော်အော်ဟစ်ပျံ၍နေကြ၏။ ရှဉ့်ငှက်ကလေးများနှင့် အခြားသော ငှက်ပေါင်းစုံတို့သည်လည်း သာယာစွာတေးသီ မြူးတူးလျက်ရှိကြ၏။ တောကြက်တစ်ကောင်သည် တောင်ဖက်ဆီမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ပြန်လာခဲ့ရာ သူ၏ တောင်ပံနှက်သံသည် ရေမြေတောတောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံ၍သွားတော့လေ၏။

တောင်ဆင်ခြေလျှောတိုင်းဝယ် ချောင်းငယ်များသည် အလျှိုလျှိုပေါ်ပေါက်၍ လာကြသည်။ မမြင်ရသော စမ်းပေါက်များဆီမှ သာယာသော ရေဆင်းသံကိုလည်း တသွင်သွင်ကြားနေရ၏။ အရာခပ်သိမ်းသည် အရည်ပျော်ဆင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ယူကွန်ဒေသကြီး တစ်ခုလုံးဝယ် ဆောင်းအခါက သိပ်သည်းထူထပ်စွာ ကျဆင်းထားသော နှင်းများနှင့် မာခဲလျက် ရှိကြကုန်သော ရေခဲများသည် ယခုအခါ အရည်ပျော်ကာစတင်စီးဆင်းလျက် ရှိကြလေပြီဖြစ်သည်။ ရေခဲပြင်များသည် ကွဲကြေပျက်စီးရမည့် အချိန်ကို ငံ့လင့်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။ ရေခဲပြင်များ ကွဲကြေပျက်စီးရာ၌ အောက်ထဲ

တွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေသည် ရေခဲပြင်ကို အောက်ခြေမှ တိုက်စားကြ၏။ တစ်ဖန်နေပူရှိန်က ၎င်းတို့ကို အပေါ်ယံမှ ထိပါးအရည်ပျော်စေပြန်လေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ရေခဲပြင်ကြီးများဝယ် လေပေါက်များ ဖြစ်ပေါ်လာကာ တစ်စစ အက်ကွဲဟအာ၍လာ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေခဲပြင်အပိုင်းအစများအဖြစ် ပြတ်ထွက်ကွဲကြေ၍သွားလေသည်။ ယင်းသို့ ကြေပျက်အက်ကွဲ၍သွားသောအခါတွင် ရေခဲပြင်၏ပါးလွှာသော အစိတ်အပိုင်းများသည် မြစ်ထဲသို့ ကျကျခဲကြကုန်လေသည်။ ဤသို့ ဤသို့သော လှုပ်ရှားနိုးကြွလျက်ရှိနေသည့် အခြေအနေတွင် ထွန်းလင်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်နှင့် ညင်းညံ့လေပြည်တို့၏အောက်ဝယ်၊ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် စွပ်ဖားဆွဲခွေးများသည် မရဏခရီးစဉ်ကို နှင်နေကြဘိသည့်အလား ဒယိမ်းဒယိုင်လျှောက်သွားနေခဲ့ကြလေ၏။

ခွေးများသည် ခဏခဏလဲခွေ၍ ကျခဲ့ကြ၏။ မာစီးဒီးသည် ငိုယိုမြည်တမ်းကာ စွပ်ဖားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလျက်ပင်ရှိ၏။ ဟားမူကား ရေရွတ် ကျိန်ဆဲလျက်ရှိ၍ ချား၏မျက်လုံးများမှာမူ ရေကြည်များဖြင့်ပြည့်နှက် ယိုစီးလျက်ရှိနေလေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့်ပင် ဆက်လက်၍သွားနေခဲ့ကြရာ ဤသို့ဖြင့်ပင် မြစ်ဖြူမြစ်၏ အဝန်းတွင်ရှိသော ဂျန်သော်တန်၏စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ချားသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် သစ်လုံးတစ်လုံးပေါ်သို့ ဖြေးညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကိုင်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ တောင့်တင်းကိုက်ခဲ၍နေလေသည်။ ပေါက်ဆိန်ရိုးတစ်ချောင်းကို အပြီးသတ်အချောကိုင်နေသော ဂျန်သော်တန်အား ဟားကစတင်၍စကားဆိုသည်။ ဂျန်သော်တန်သည် ပေါက်ဆိန်ရိုးကို အချောသတ်ရင်း ဟားပြောဆိုသည်ကို နားထောင်နေ၏။ ဟားက သူ့အားမေးမြန်းသောအခါနှင့် အကြံဉာဏ်များ တောင်းခံသောအခါများတွင် မပွင့်တပွင့်တီးတိုးပြန်ဖြေတတ်၏။ ပြတ်တောင်းသောစကားဖြင့် တောင်းခံသော အကြံဉာဏ်ကိုပေးဆို၏။ ယင်းသို့ တီးတိုးပြတ်တောင်းစွာ ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်မှာ ဟားလိုလူစားမျိုး၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာအကဲခတ်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဟားသည် သူပြောဆို အကြံဉာဏ်ပေးသည်များကို လိုက်နာလေးစားမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း သူက ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိခဲ့ပေသည်။ သော်တန်က အရည်ပျော်စပြုခဲ့ပြီဖြစ်

သော ရေခဲပြင်ခရီးကို ရှေ့ဆက်မသွားရန် သတိပေးပြောဆိုသောအခါ ဟားက “သူများတွေကလည်း ကျုပ်တို့လမ်းမှာ ဒီအတိုင်းပြောကြတာပဲ ခုနေခါမှာ အကောင်းဆုံးကတော့ ... ရှေ့ဆက်ပြီး မသွားဘို့ပဲတဲ့ဗျ၊ သွားရင် ကျုပ်တို့ မြစ်ဖြူမြစ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရောက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး တဲ့ဗျ။ ဟဲဟဲ ... ခုတော့ ရောက်ခဲ့ပြီလေဗျာ။ မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဒီနေရာ ကို ခုတော့ ကျုပ်တို့တတွေ ရောက်ခဲ့ကြပါပကော ... ဟဲဟဲ” ဟု သရော် တော်တော် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဂျွန်သော်တန်က “သူတို့ပြောတာဟာ အမှန်ပေပဲ ကိုယ့် ဆရာ၊ ရေခဲပြင်ဟာ အချိန်မရွေး ကျွံကျကွဲကြေဖို့ရှိနေတယ်။ ဒီလို အခြေ အနေမျိုးမှာ ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းတတ်တဲ့ အရူးများသာရှေ့ဆက်ပြီး ခရီး သွားလို့ ဒီကိုရောက်လာကြတာ၊ ကျုပ်ကတော့ ခုနေအခါမှာ ကျုပ်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို အလာစကာမှာရှိတဲ့ ရွှေအားလုံးနဲ့တောင်မှ မလဲနိုင် ဘူးဗျို့ ...။ ဒီလိုရေခဲပြင်မျိုးမှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်စွန့်ပြီး မသွားသေးဘူးဘဲ၊ အဲဒါမြဲမြဲသာမှတ်ပေတော့” ဟု ပြော၏။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ အရူးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရတော့ မှာလားဗျာ ... နော်၊ ကဲကဲ ... ရှိပါစေတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကျုပ်တို့ကတော့ ဒေါ်ဆင်ကို အရောက်ဆက်သွားကြမှာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်ကာ ဟားသည် လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ကို ဆန့်ဖြေလိုက်ပြီးလျှင် “ဟေ့ ဗြူ ခွေးကောင်ကြီး ထလေ ... ထ။ ထတော့ ... သွား ... ရှေ့ဆက်သွားတော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သော်တန်မူကား သူ၏ပေါက်ဆိန်ရိုးကို အချောသတ်လို့သာနေ လေသည်။ အရူးတစ်ယောက်ကို ဖျောင်းဖျပြောဆို၍မရမှန်း သူကကောင်း စွာသိ၏။

သို့သော် ခွေးများသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ဟားသည် ကြာပွတ်နှင့် တအားလွဲ၍လွဲ၍ ရိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂျွန်သော် တန်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကြီး ကိုက်ထားမိခဲ့လေ၏။ ပြင်းထန်သော ကြာပွတ်၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြတော့သည့်အဆုံးတွင် ဆိုးလက်က ဗွေဆော် ဦးထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိခက ထရပ်၏။ ထို့နောက် ဂျိုးသည် နာကျင်စွာညည်းတွားကာ ထရပ်သည်။ ပိုက်ကလည်း အနိုင်နိုင်ထရပ်ရှာ

ရာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လဲခွေ၍ ကျခဲ့ရှာသည်။ တတိယအကြိမ်မြောက် ကြိုးစား၍ ရပ်လိုက်သောအခါမှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ရှာလေ သည်။ ထိုအချိန်ထိ ဗြူကားတုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့သေးချေ။ သူသည်လဲခွေ နေသည့်နေရာတွင်ပင် နေမြဲနေနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဟား၏လက်ထဲမှ ကြာပွတ်သည် သူ၏အသားထဲသို့ တစ်ချက်ခြင်း နှစ်၍နှစ်၍ ဝင်သွားခဲ့လေ သည်။ သို့သော် သူသည် အော်ဟစ်ညည်းတွားခြင်းလည်းမပြု၊ ရုန်းကန်ခြင်း လည်း မပြုခဲ့ချေ။ သော်တန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချလိုက်တော့မည်ဟန် ဖြင့် ပါးစပ်ကိုတရွှေပြင်၏။ သို့သော် ယင်းသို့ပြင်လိုက်သည့်အခါတိုင်း သူ၏စိတ်ကို ပြောင်းလွှဲ၍ချည်း ပစ်လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအိမ် ၌ကား အရည်ကြည်များရစ်ဝဲ၍နေလေသည်။ ကြာပွတ်သည် ဗြူ၏ကိုယ်ပေါ် သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်၍သာနေ၏။ သော်တန်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်း လျှောက်၍နေလေသည်။

ဟားသည် ကြာပွတ်ဖြင့် လွှဲ၍လွှဲ၍နှက်နေရာမှ ကြာပွတ်ကို ပစ်ချ လိုက်ပြီးလျှင် တင်းပုတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လေးလံ လှသော တင်းပုတ်သည် ဗြူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တဘုံးဘုံးကျရောက် လာလေ သည်။ သို့သော် ဗြူသည် မိုးပေါက်ဆိန်အလား တဘုံးဘုံးကျရောက်လျက် ရှိသော တင်းပုတ်၏အောက်ဝယ် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။ နေမြဲနေ၏။ သူသည်လည်း သူ၏ရဲဘော်များနည်းတူပင် လဲခွေနေရာမှ ထရပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကား သူ၏ရဲဘော်များ၏ စိတ်နှင့် လားလားမျှ မတူပေ။ သူ့အားမည်သို့လျှင် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ရိုက်နှက် လဲခွေနေရာမှ မထဟု သူ့စိတ်ကို သူပိုင်းဖြတ်ထားပြီးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤဖြစ်ကမ်းနား တစ်လျှောက်ကို ဝင်ရောက်မိခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူသည် ထိုသို့စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးသူသည် လမ်းလျှောက်၍ သွားရင်း သူ့ခြေထောက်များသည် အရည်ပျော်စပြုနေသော ပါးလွှာသည့် ရေခဲပြင်များကို ထိတွေ့ခံစားမိခဲ့လေသည်။ ထိုအထိအတွေ့ကြောင့် ဤသို့ သာဆက်သွားနေလျှင် မကြာခင်ပင် သူသည် အဆုံးစွန်သော ဘဝသို့ ရောက်ရတော့မည်ကို သူကကောင်းစွာသတိပြုသိရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယခုလို သူ့အရှင်ဟားက လက်နက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ သူ့အား ခရီးဆက်

ရန် ကြိုးပမ်းနေသောအခါတွင် သူသည် တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်ဖြင့် လဲခွဲနေရာမှ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ရိုက်နှက်သည့်ဒဏ်ကို သူသည် ပြင်းထန်စွာခံစား ရ၏။ ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် သူ့အဖို့ အလွန်အမင်းနာကျင် ခြင်းများပင် မဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထုံပြင်းလျက် ရှိခဲ့လေပြီ။ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လျက်ရှိသော တင်းပုတ်ဒဏ် ကြောင့် သူ့ကိုယ်တွင်းမှ အသက်မီးသည် လွန်စွာအားဖြောင့်တော့လျက် ရှိကာ ငြိမ်းလှငြိမ်းခင် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ငါဟာ အရိုက် အနှက်ခံနေရပါ ကလားဟူသော အသိသည်ပင်လျှင် သူ့အဖို့ ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည်နာကျင်ခြင်းပင် မဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တင်းပုတ်တဘုံးဘုံး ကျရောက်နေသည်ကိုသာ နာကျင်ရမှန်း မသိသော အသိဖြင့် သိရှိနေခဲ့တော့လေ၏။

ရုတ်တရက်သော် ကျားတစ်ကောင် ခုန်အုပ်လိုက်သည်ဟုသာ မှတ်ထင်ရ၏။ ဂျွန်သော်တန်သည် လျှင်မြန်ပြင်းထန်လှသော အရှိန်ဖြင့် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ကာ တင်းပုတ်လွှဲလျက်ရှိသော ဟား၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက်ခုန်အုပ်လိုက်လေရာ ဟားသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြင့် ကိုင်၍အရိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရကာ လွင့်စင်ထွက်သွားလေ၏။ မာစီးဒီးကမူ စူးစူးပင် အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။ ချားသည် မျက်ရည်ကြည် များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော သူ၏မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ကြည့်ရှု လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲတောင့်တင်းလျက် ရှိခြင်းကြောင့် ထိုင်ရာမှ မထဘဲ နေမြဲနေနေခဲ့လေသည်။

ဂျွန်သော်တန်သည် ဗြူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ မိုး၍ရပ်နေကာ သူ့ကိုယ်သူ မနည်းထိန်းချုပ်ထားနေရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေ လျက် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြော၍မထွက်အောင် ဖြစ်နေတော့လေသည်။ ထို့နောက် အတော်ကလေးကြာသောအခါမှပင် “မင်း ဒီခွေးကြီးကို နောက် ထပ်ရိုက်ရင် မင်းကိုငါသတ်မယ် ... ဒါဘဲ ...” ဟု လုံးထွေးဆိုနိုင်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဟားက သူ၏ပါးစပ်မှ ယိုစီးကျလာသော သွေးများကို သုတ်ပစ်ယင်း အနားသို့ပြန်ကပ်လာကာ ... “ဒါ ကျုပ်ခွေးဗျ၊ ခင်ဗျား

ဖယ်ပေးပါ။ မဖယ်ရင် ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဆော်ပေးရလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ဒေါ်ဆင် ကိုသွားမလို့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ သော်တန်သည် ဗြူနှင့် ဟားတို့၏အကြားတွင် မားမားကြီး ဝင်ရပ်လိုက်လေသည်။ သူသည် ဗြူ၏အပါးမှ ထွက်ခွာခြင်းမပြုတော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားဟန် ရှိနေလေ သည်။ ဟားက ဖယ်ရှားခိုင်းသည်ကို သူကလားလားမျှ သိပုံမရချေ။ ထို့ကြောင့် ဟားသည် သူ၏ မုဆိုးကိုင်ဒါးကြီးကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။ ယင်းအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ မာစီးဒီးသည် စိတ်ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သံကုန်ဟစ်အော်ငိုယိုကာ ရယ်မောလေ၏။ သော်တန်သည် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုပဲ သူ့လက်ထဲမှ ပေါက်ဆိန်ရိုးဖြင့် ဒါးကိုင်ထားသော ဟား၏လက်ခေါက်ရိုးကို ရိုက်ချလိုက်ရာ ဟားလက်ထဲမှဒါးသည် မြေပေါ် သို့ လွင့်စင်၍ကျသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဟားသည် စင်ထွက်သွားသော ဒါးကိုပြန်၍ ကောက်ယူရန် ကြိုးစားလိုက်သောအခါတွင်လည်း သော်တန် သည် ဟား၏လက်ခေါက်ရိုက်ကို ပေါက်ဆိန်ရိုးဖြင့် ထပ်မံ၍ရိုက်နှက် လိုက်ပြီးလျှင် ဒါးကိုသူကိုယ်တိုင် ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ ထိုဒါး ဖြင့် ဗြူ၏ကိုယ်တွင် တပ်ဆင်ထားသောဇက်ကြိုးကို နှစ်ချက်တိတိ ပိုင်း ဖြတ်ပေးလိုက်ခဲ့လေသည်။

ဟားသည် ရန်မမူရဲတော့ချေ။ လက်ပိုက်၍သာ ကြည်နေရလေ သည်။ မာစီးဒီးကိုလည်း တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ထားလေ၏။ ဗြူမှာမူ ရှေ့တွင် စွပ်ဖားကို ဆက်လက်ကသာ ဆွဲယူခိုင်းက သေဖွယ်ရာအခြေအနေတွင် ရှိနေ လေသည်။ သူသည်သေလုမြောပါး ဖြစ်နေ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ သွား သောအခါ ဟားတို့တတွေလည်း အခြားခွေးများဖြင့် စွပ်ဖားကိုမောင်းနှင် ကာ ကမ်းစပ်မှနေ၍ မြစ်ထဲသို့ ဆင်းသက်ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။ သူတို့ထွက်ခွာသွားကြသံကို ကြားသောအခါ ဗြူက ခေါင်းထောင်၍ကြည့်ရှု လိုက်၏။ ပိုက်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ရုန်းကန်ဆွဲယူနေလျက် ဆိုးလက်က နောက် ဆုံးမှဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ကောင်၏ အကြားတွင် ဂျိုးနှင့် တိခတို့ဖြစ်သည်။ သင်းတို့လေးကောင်စလုံးသည် စွပ်ဖားကို ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်ဖြင့် ဆွဲယူလျက် ရှိနေကြ၏။ မာစီးဒီးမူကား စွပ်ဖားပေါ်၌ပင် လိုက်ပါစီးနင်းလျက်ရှိသည်။ ဟားက ရှေ့မှနေ၍ လမ်းညွှန်သွားကာ ချားက နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလျက် ရှိလေသည်။ ထိုသို့ဗြူက စောင့်၍ကြည့်ရှုနေစဉ်တွင် သော်တန်သည်

သူ၏နံဘေးတွင် နူးထောက်၍ထိုင်ချလိုက်ကာ ကြမ်းတမ်းသော သူ၏ လက်ကြီးများဖြင့် ဗြူ၏ ကိုယ်နေရာအနံ့အပြားသို့ အရိုးများကျိုးမကျိုးကို ယုယကြင်နာစွာ ရှာဖွေစမ်းသပ်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သို့သော် မည်သည့် အရိုးမျှ ကျိုးသည်ကိုမတွေ့ရဘဲ ပွန်းပဲ့ဖူးရောင်သောဒဏ်ရာများနှင့် သေ ကောင်ပေါင်းလဲငတ်ပြတ်နေခဲ့သော ဝေဒနာတို့ကိုသာလျှင် သူတွေ့ခဲ့ရလေ သည်။ ဤသို့ သော်တန် စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍ ပြီးစီးသည့်အချိန်တွင် ဟားတို့တစ်တွေသည် ခရီးမိုင်တစ်စိတ်ခန့် အကွာအဝေးသို့ပင် ရောက်ရှိ သွားခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့အား သော်တန်သည် ဗြူနှင့်အတူ စောင့်ရှုကြည့် နေမိခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုနေခိုက် စွပ်ဖါး၏နောက်မြီးသည် ရုတ်တရက် နစ်ကျံကျဆင်းသွားကာ ရှေ့မှလမ်းပြနေသော ဟားသည် စွပ်ဖါးကို ကုပ်တွယ်ထားရင်း စွပ်ဖါးဦးပိုင်းနှင့်အတူ လေထဲသို့ မြောက်ပါသွားသည် ကိုတွေ့မြင်လိုက်ကြရလေ၏။ မာစီးဒီး၏ ဟစ်အော်သံသည် သူတို့၏နား ထဲသို့တိုးဝင်လာ၏။ ချားသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ခြေတလှမ်းမျှ ပြေးနိုင် လိုက်လေသည်ကိုလည်း သူတို့တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ရေခဲပြင်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် ပြိုကွဲနစ်ကျံ၍ ကျဆင်းသွားတော့ကာ စွပ်ဖါးနှင့်တကွ ခွေးများလူများအားလုံးသည် စုံးစုံးမြုပ်၍ ပျောက်ကွယ် သွားကြလေသတည်း။ ထိုနေရာတွင် ကြီးမားသောတွင်းကြီးတစ်တွင်းကို သာလျှင် မြင်တွေ့ကြရတော့လေသည်။ မြစ်ပေါ်မှ ရေခဲပြင်လမ်းကြောင်း သည် ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့လေသည်။

ရွန်သော်တန်နှင့် ဗြူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ရှုလိုက်မိ ကြ၏။

ရွန်သော်တန်က “သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ အဖေ့သားကြီး ရယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဗြူက သူ့လက်ကိုလျှာဖြင့် လျက်လိုက် လေသည်။

[၆]

မေတ္တာအရင်းခံ

ကုန်ဆုံးခဲ့သည့် ဒီဇင်ဘာလထဲက ဂျန်သော်တန်သည် ခြေထောက်တွင် သွေးခဲသောဝေဒနာကြောင့် ဤနေရာတွင် နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အဖော်များသည် သူ့အား နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလေအောင် စီမံလုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ကြပြီးနောက် ဒေါ်ဆင်သို့ သစ်ဖောင်မျှောချနိုင်ရန်အတွက် သစ်များစုဆောင်းရန် မြစ်ညာသို့ ဆက်လက်၍ ခရီးထွက် သွားခဲ့ကြ၏။ ဗြဟ္မာအားတို့၏ လက်တွင်းမှကယ်တင်လိုက်ခဲ့သည့်အချိန်၌ ဂျန်သော်တန်၏ ခြေထောက်သွေးခဲသော ဝေဒနာမှာ အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ကျန်ရှိတော့လေသည်။ သူ့ဝေဒနာမှာ လုံးဝပျောက်သလောက်ပင် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ထိုအထဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်စထက်တစ်စ ပူနွေးလာသော ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့် ဗြဟ္မာအားကယ်တင်ပြီး၍ မကြာမီရက်များအတောအတွင်း၌ပင် သူ၏ဝေဒနာမှာ လုံးလုံးကြီးပျောက်ကင်း၍ သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နေစဉ်နေ့တိုင်း မြစ်စပ်ကမ္ဘားတွင် လဲလျောင်း၍ ပူနွေးသောနွေဦးရာသီ၏ အတွေ့အထိများကို ခံစားကာ ကောင်းကောင်းစားကောင်းကောင်းအိပ်ရင်းဖြင့် နားနေအပန်းဖြေခဲ့ရသော ဗြဟ္မာသည်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း အားအင်များပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာခဲ့တော့လေသည်။ သူ့နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ရေကို ကြည့်၍လည်း ကောင်း၊ တကြော်ကြော်တေးဆိုလျက်ရှိသော ငှက်ငယ်လေးများ၏ အသံ

များကို နားထောင်၍လည်းကောင်း၊ လောကသဘာဝကြီး၏ ညည်းသံများကို အာရုံခံ၍လည်းကောင်း အချိန်ကိုကုန်ဆုံးလေခဲ့လေသည်။

အပန်းဖြေလိုက်ရခြင်းသည် မိုင်သုံးထောင်မျှ ခရီးသွားခဲ့ပြီးသူ တစ်ဦးအဖို့ အလွန်ကောင်းမွန်သော ဆေးတစ်ပါးပင်ဖြစ်တော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဗြဟ္မာဒဏ်ရာအနာတရများ နာကျင်ခံစားရမှုများလည်း အားလုံးပျောက်ကင်းသွားခဲ့ရတော့ကာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာလည်း ရှေးယခင်ကအတိုင်း ကြွက်သားများ အသားအရေများဖြင့် လှပကြီးခိုင်စွာ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုး၍ လာလေသည်။ အပြိုင်းပြိုင်း အကိုင်းကိုင်းပေါ်ထင်၍နေသော အရိုးများသည်လည်း ပြည့်ဖြိုး၍တက်လာသော အသားအရေများ၏အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် သူတို့တစ်တွေသည် လှည့်လည်သွားလာရင်း သစ်ဖောင်ဆိုက်ရောက်တော့မည်ကိုသာ စောင့်မျှော်၍နေကြ၏။ သူတို့တစ်တွေဟု ဆိုခဲ့ရာ၌ သော်တန်နှင့်ဗြဟ္မာတို့အပြင် စင်္ကြံနှင့် နှစ်အမည်ရှိသော ခွေးနှစ်ကောင်လည်း ပါဝင်သေးသည်။ စင်္ကြံမှာ အငယ်စားအိုင်းရစ်ခွေးမလေးဖြစ်သည်။ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေရှာသောဗြဟ္မာကို သူကဗွေဆော်ဦးစတင်၍ မိတ်ဖွဲ့ခဲ့၏။ ဝေဒနာကို ခံစားနေရှာသော ဗြဟ္မာမှာ ထိုအခါက သူ့အားအတုံ့အပြန် မပြုနိုင်ခဲ့ရှာချေ။ သို့သော်စင်္ကြံသည် ဗြဟ္မာအား ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏အလား သူတတ်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် ပြုစုယုယခဲ့၏။ ကြောင်မကြီးက ကြောင်သားကလေးများကို ဆေးကြောသုတ်သင်၍ ပေးသကဲ့သို့လည်း ဗြဟ္မာဒဏ်ရာအနာတရများကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောသုတ်သင်၍ ပေးခဲ့ရှာလေသည်။ နေ့စဉ် ဗြဟ္မာနံနက်စာ စားသောက်ပြီးစီးသည့်အခါတိုင်း စင်္ကြံသည် တာဝန်ကြီး တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဗြဟ္မာအား ပြုစုယုယခဲ့ရှာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗြဟ္မာသည် သူ၏ အပြုအမူများကို တုံ့ပြန်လေးစား၍ လာရတော့၏။ နှစ်မှာလည့် စိတ်သဘောကောင်းရှိသော ခွေးကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ စင်္ကြံကဲ့သို့ပင် ဖော်ရွေသော်လည်း စင်္ကြံလောက် ပြုစုယုယမှုများ မလုပ်တတ်ရှာချေ။ သူသည် ဘလတ်ဟောင်းနှင့် ဒီယားဟောင်းခေါ် ခွေးသမင်တို့ စပ်၍ကျသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက အမြဲရယ်လျက် စိတ်သဘောထား အလွန်ကောင်းသော ခွေးကြီးဖြစ်လေသည်။

ဗြူအံ့ဩမိသည်ကား ဤခွေးနှစ်ကောင်သည် သူ့အပေါ်တွင် မနာ လိုဝန်တိုခြင်း အလျဉ်းမရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂျွန်သော်တန်ကဲ့သို့ပင် သူတို့နှစ်ကောင်ကလည်း ဗြူအပေါ်တွင် ကြင်နာသနားခဲ့ကြ၏။ တစ်စ တစ်စဖြင့် ဗြူကျန်းမာသန်စွမ်း၍ လာသောအခါတွင် သူတို့သည် ဗြူအား ကစားနည်း အဖုံဖုံတို့ကို ကစားပြကာ ဗြူကို ဆွဲဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂျွန်သော်တန်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူတို့တစ်တွေနှင့်အတူ ပါဝင်မကစားပဲ မနေနိုင်ခဲ့ချေ။ ဤသို့ ရင်းနှီးစွာ စားသောက်ကစား၍ နေထိုင်ခဲ့ရင်းဖြင့် ဗြူသည် ဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်ရှိနေထိုင်မိခဲ့တော့လေသည်။ ထိုဘဝ သစ်ကား မေတ္တာအရင်းခံသော ဘဝသစ်ပင်ဖြစ်သည်။ စစ်မှန်သော မေတ္တာ တရား၏အရသာကို ဗြူသည် ယခုအခါမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားမိခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့တွင် မေတ္တာတရား ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရသည်မှာ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။ နေခြည်ဝင်းပသော စန်တာကလာရာဗယ်လီရှိ တရားသူကြီးမီးလား၏ စံအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင် ခဲ့ရသည့်အခါကမူ ဤသို့သော မေတ္တာတရား၏ အရသာကို တစ်ခါမျှ သူမခံစားခဲ့ရဘူးရှာချေ။

ထိုအခါက မေတ္တာတရားဆိုသည်မှာ ဘာမှန်းလည်း သူမသိခဲ့ချေ။ တရားသူကြီး၏ သားများနှင့်အတူ အမဲလိုက်ခြင်း၊ တောလည်ကစားခြင်း များ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း မေတ္တာကိုအရင်းမခံခဲ့။ အတူလုပ်ကိုင်သော ဒိုးတူ ဘောင်ဘက်များအဖြစ်သာ သဘောထားခဲ့၏။ တရားသူကြီး၏ မြေးငယ် များနှင့်အတူ ဆောကစားသွားလာခဲ့ဘူးပါသော်လည်း မေတ္တာသည် အရင်း ခံမဟုတ်ခဲ့။ ခလေးငယ်များ၏ အပေါ်တွင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည့် ဝတ္တရားအရသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

တရားသူကြီး မီးလား ကိုယ်တိုင်နှင့်အတူနေထိုင် သွားလာခဲ့ သည်မှာပင် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း တစ်ဦး၏အလား အသိအမှတ်ပြုထား ကာ သွားလာနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယခု ဂျွန်သော်တန်နှင့် တွေ့ခဲ့ သောအခါမှပင် မေတ္တာတရား၏ ကြီးမားသော အရှိန်အဝါကို နှလုံးသား ဝယ်ကြာမြင့်စွာ ခန်းခြောက်၍နေခဲ့ရသော မေတ္တာတရားသည် ဂျွန်သော် တန်နှင့် တွေ့ဆုံသောအခါကျမှပင် ပြင်းထန်စွာပေါက်ဖွား ရှင်သန်၍ လာခဲ့ရပေသည်။ ဂျွန်သော်တန်နှင့် ဗြူတို့၏ ဆက်ဆံမှုမှာ မေတ္တာအရင်း

ခံသော ဆက်ဆံမှုပင်ဖြစ်သတည်း။ ဂျွန်သော်တန်သည် သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုမျှမကသေး၊ ဂျွန်သော်တန်သည် သခင်မွန် သခင်စစ်လည်း ဖြစ်ပေးသေးသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်သည်သာမက တကယ့် သခင်မွန်သခင်စစ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ အခြားတစ်ပါးသောသူများသည် ခွေးများအပေါ်တွင် ဝတ္တရားအရ အလုပ်အကိုင်အရ အပြန်အလှန်ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သောတန်မူကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ ခွေးများ၏အပေါ်တွင် သူ၏ ခလေးငယ်များအလား သဘောထားမှတ်လိုက်ကာ ယုယစောင့်ရှောက်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှမကသေး ... သော်တန်သည် ခွေးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ပြေပြစ်ချေငံစွာ ဆက်ဆံသောသူလည်းဖြစ်သည်။ ချိုသာနှစ်လိုဖွယ်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာထိုင်၍ ခွေးများနှင့် စကားပြောရမည်ဆိုလျှင် များစွာ ပျော်ရွှင်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဗြိတိသျှတစ်တွေကလည်း ထိုသို့ သော်တန်နှင့် ကြာမြင့်စွာ စကားပြောဆိုနေရသောအခါများတွင် လွန်မင်းစွာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးမိခဲ့ကြလေသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲကိုင်၍ယူကာ သူ့ခေါင်းကို ဗြိတိသျှဦးခေါင်းပေါ်တွင် မှီချထားလိုက်ပြီးလျှင် ရှေ့ထိုးနောက်ငင် လှုပ်ရမ်းကာ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်၍ ပြောဆိုခေါ်ငင်တတ်၏။ သူ့ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ခေါ်ငင်လိုက်သော အခွန်းတိုင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှ ချိုသာချစ်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့သောအခါများတွင် ဗြိတိသျှ အမြူးကြီးမြူးကာ ထူးကဲလိုက်လှဲစွာ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသောကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုမတတ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ရရှာလေသည်။ သော်တန်က သူ့အား လွတ်ပေးလိုက်သောအခါတွင် သူသည် ခုန်ပေါက်၍ထလိုက်ပြီးလျှင် နှစ်ခြိုက်စွာရယ်မောလျက် မျက်လုံးများက အတည်တကြည်ကြည်လည်လည်ကာ လည်ချောင်းအတွင်းဝယ် လိုက်သံများ လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်၍ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ သော်တန်အား ငေးကြည့်နေတတ်ခြင်းကြောင့် “မင်းကြီးဟာလေ စကားမပြောတတ်တာ တမယ်ပါဘဲလားကွယ် ...” ဟုပင် သော်တန်က အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိခဲ့ရလေသည်။

သော်တန်၏ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ရာ၌ ဗြဟ္မာတွင် ပရိယာယ်လေးရှိ၏။ သူ၏ ပရိယာယ်ကြောင့် မေတ္တာတုံ့ပြန်ခြင်းခံရရာသူမှာ သိပ်မသက်သာ လှပေ။ အတော်လေး နာကျင်ရလေသည်။ မကြာခဏဆိုသလို သူသည် သော်တန်၏လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဖမ်းကိုက်တတ်၏။ သူ၏သွား ရာအချို့ကလေးများသည် သော်တန်၏လက်ပေါ်တွင် အချိန်တော်တော် ကြာတိုင်အောင်ပင် ထင်ကျန်ရစ်လေသည်။ ဤအပြုအမူမှာ ဗြဟ္မာ၏ မေတ္တာ တုန်ပြန်မှုပင် ဖြစ်တော့သည်။ သော်တန်က ချစ်စနိုးဖြင့် ကျိန်ဆဲရေရွတ်ကာ အခါများတွင် ဗြဟ္မာသည် ကောင်းစွာနားလည်မှုရှိသကဲ့သို့ ဗြဟ္မာ ခတ်ဆတ် ဆတ်ကလေး လက်ကိုကိုက်လိုက်သည့်အခါများတွင်လည်း ဗြဟ္မာ၏ တုံ့ပြန်မှုကို သော်တန်သည် ကောင်းစွာ နားလည်မှုရရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် များသောအားဖြင့်ကား ဗြဟ္မာသည် သူ၏ မေတ္တာတရားကို ဤနည်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုပဲ သော်တန်အား ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် မမှိတ် မသုန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့လေသည်။ သော်တန်က သူ့အား ပွတ်သပ်ပုတ်ခတ်လိုက်၍သော်လည်းကောင်း၊ စကားပြော၍သော် လည်းကောင်း၊ သူသည် ဝမ်းအမြူးကြီးမြူးကာ ထူးကဲစွာ ပျော်ရွှင်လာသော အခါများတွင် သော်တန်အား အဝေးမှနေ၍ တစ်မိမိစိုက်ကြည့်ကာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်၍ နေခဲ့လေသည်။ စကားသည် သော်တန်၏လက်ကို နှာဖျားဖြင့် ထိုးကာ ထိုးကာ ကလူလေ့ရှိ၏။ သော်တန်က သူ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်၍ ချော့မြူတုံ့ပြန်ခြင်း မပြုမခြင်း သူသည် သော်တန်၏လက်ကို နှာဖျားဖြင့် တထိုးထဲထိုး နေလေ့ရှိ၏။ ဗြဟ္မာကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ ဤအပြုအမူမျိုးကို သူသည် အဘယ်အခါမျှ ပြုလုပ်လေ့မရှိခဲ့။ နစ်သည် သူ၏ကြီးမားသော ဦးခေါင်းကြီးကို သော်တန်၏ဒူးပေါ်တွင် လာရောက်၍ မှေးတင်ထားကာ ချော့မြူလေ့ရှိ၏။ ဤအပြုအမူမျိုးကုလည်း ဗြဟ္မာသည် အဘယ်အခါမျှပြုလုပ် လေ့မရှိခဲ့ချေ။ သူ့အဖို့ သော်တန်အား အဝေးမှနေ၍ ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် မမှိတ်သမုန် တစ်မိမိစိုက်ကြည့်နေရလျှင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်လှပြီဖြစ်လေသည်။ သော်တန်၏ ခြေရင်းတွင်ဝပ်ကာ သော်တန်၏မျက်နှာကို တစ်မိမိစိုက်ကြည့် နေရလျှင် မည်မျှကြာကြာ သူသည် မောပန်းခြင်း၊ ညောင်းညာခြင်း ဝလင် ခြင်းများ မဖြစ်ခဲ့ချေ။ တဖျတ်ဖျတ်ပြောင်းလဲနေသော သော်တန်၏ မျက်နှာ ရိပ် မျက်နှာကဲကို အချိန်ကြာညောင်းစွာ လေ့လာအကဲခတ်နေရလျှင်

သူသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်၍နေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခါသင့် အခွင့်
သာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေကာ သော်တန်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် လှုပ်ရှားသွား
လာမှုများကိုလည်း သူသည် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်၍နေလေ့ရှိခဲ့၏။ ထို့ပြင်
သူတို့နှစ်ဦးသည် ရံဖန်ရံခါပင် မျက်လုံးချင်းစိုက်ကြည့်ကာ မေတ္တာဓာတ်
များ ကူးလွတ်ခဲ့ကြသေးသည်။ မြူက သော်တန်ကို စိုက်၍ကြည့်နေခဲ့သော
အခါများတွင် သော်တန်သည် ပြန်၍စိုက်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သကဲ့သို့ သော်
တန်က မြူကို စိုက်၍ကြည့်နေခဲ့သောအခါများတွင်လည်း မြူသည် ပြန်၍
စိုက်မကြည့်ပဲ မနေနိုင်ခဲ့ရှာချေ။ ထိုသို့သောအခါများတွင် သူတို့နှစ်ဦး
စလုံး၏ မျက်လုံးများဝယ် မေတ္တာရောင်များ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်
ရွန်းလဲ့၍ နေခဲ့ပေသည်။

သူ့အား သော်တန်က ကယ်တင်ပြီးခဲ့သည့်နောက်တွင် အချိန်
ကြာမြင့်စွာကပင် မြူသည် သော်တန်အား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ
နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိခဲ့လေသည်။ ရွက်ဖျင်တဲငယ်လေး၏ အတွင်းသို့
သော်တန်ဝင်လျှင် ဝင်ခြင်း၊ တဲအတွင်းမှ သော်တန်ထွက်လျှင် ထွက်ခြင်း၊
ဖဝါးခြေထပ်ကပ်၍သာ လိုက်ပါနေခဲ့လေသည်။ ဤမြောက်ဘက်ဒေသ
တစ်ခွင်တစ်ပြင်သို့ သူရောက်လာခဲ့ရသည့် အချိန်ကစ၍ သူ့တွင် အတည်
တကျ အရှင်သခင်များနှင့်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့်
ယခုအခါတွင် သော်တန်ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို မြူသည် အစိုးရိမ်ကြီး
စိုးရိမ်ကာ နေမိခဲ့၏။ သော်တန်အား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်
လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေခဲ့ရှာ၏။ ဤဒေသ၌ တည်မြဲသော အရှင်သခင်
မရှိနိုင်ပါကလားဟူသော အစွဲအလန်းသည် သူ့အား ခြောက်လှန့်၍နေလေ
သည်။ ထိုအစွဲအလန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အား အိပ်မက်ထဲသို့ပင်လိုက်၍
ခြောက်လှန့်တတ်လေသည်။ ထိုသို့သောအခါများတွင် အိပ်ရာမှ ကမန်း
ကတမ်းထကာ ချမ်းချမ်းစီးစီးဖြင့် သော်တန်အိပ်နေရာသို့ ပြေးလျက်
သော်တန်၏ အသက်ရှူသံကို ရပ်တန့်နားထောင်လေ့ရှိ၏။

ဤသို့ ဂျန်သော်တန်နှင့် ဆက်ဆံမိခါမှ သူ့တွင်နူးညံ့သော မေတ္တာ
တရား ပေါက်ဖွား၍လာခဲ့ရသော်လည်း ဤမြောက်ဘက် တစ်လွှားဒေသသို့
ရောက်ခဲ့ရသည့်အချိန်မှစ၍ နိုးကြားရှင်သန်လာခဲ့သော သူ၏အရိုင်းစိတ်
များသည် ပျောက်ကွယ်၍မသွားခဲ့ချေ။ တစ်ရှိန်ရှိန် ရှင်သန်မြဲ ရှင်သန်လျက်

သာရှိခဲ့လေသည်။ ဂျွန်သော်တန်၏အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော ကြီးမားသည့် သူ၏မေတ္တာအဟုန်ကြောင့် သူသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုအရိပ်အာဝါသ၏ အောက်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံမိခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ဤမြောက်ဘက်ဒေသို့ ရောက်လာခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ပေါက်ဖွားရှင် သန်လာခဲ့ရသော သူ၏အရိုင်းစိတ်များသည် ဆက်လက်၍ ရှင်သန်မြဲ ရှင်သန်လျက်သာ ရှိနေခဲ့လေသည်။ သစ္စာစောင့်သိခြင်း၊ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ မိပုံနှင့် အမိုးအကာကအကွယ်တို့ကို နှစ်သက်ခြင်းများဖြင့် သူ့တွင် ပြည့်စုံခဲ့သည်နှင့်အမျှ အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ အလေ့အမူအရာတို့ကိုလည်း သူသည် လွန်စွာ မြတ်နိုးခင်တွယ်လျက်သာ ရှိခဲ့လေသည်။ သူသည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှစ၍ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ယဉ်ကျေးမှုအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်ကာ စိတ်ဓာတ်များ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့ကုန်သော အခြားတောင်ပိုင်းသား ခွေးများကဲ့သို့ မဟုတ်မူဘဲ အရိုင်းအစိုင်းအသိုင်းအဝိုင်းမှလာရောက်ကာ ဂျွန်သော်တန်၏ ခြေရင်းရှိ မီးပုံဘေးတွင် ဝပ်၍နေသော အရိုင်းကောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့လေသည်။ ကြီးမားသော သူ၏မေတ္တာအဟုန်ကြောင့် ဂျွန်သော်တန်ထံမှ သူသည် အဘယ်အရာဝတ္ထုများကိုမျှ ခိုးယူခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အခြားသော မည်သည့်တောစခန်းတွင်ဖြစ်စေ အခြားသော မည်သည့်လူများထံမှဖြစ်စေ သူသည်ခိုးယူရန်အတွက် အနည်းငယ်မျှ ဦးလေးနေမည်မဟုတ်။ အနည်းငယ်မျှ ဖင်နွဲ့နေမည်မဟုတ်။ မုချဆောလျှင်စွာ ခိုးယူမိပေလိမ့်မည်။

သူ့မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့အပြားတို့တွင် အခြားတစ်ပါးသောခွေးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဒဏ်ရာအမာရွတ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိခဲ့၏။ တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ အစဉ်အလာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စက်နှင့် နစ်တို့မှာကား သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရလောက်အောင် စိတ်သဘောထား ဆိုးဝါးကြသူများ မဟုတ်ချေ။ စိတ်သဘောထား လွန်စွာကောင်းမြတ်သောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း သူတို့နှစ်ကောင်သည် သော်တန်၏ ခွေးများ မဟုတ်တန်လော။ ထို့ကြောင့် သူသည် စက်နှင့် နစ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်သွင်းမိခဲ့ချေ။ သို့သော် အခြားတစ်ပါးသော ခွေးစိမ်းတစ်ကောင်၏ အဖို့မှာကား မည်မျှပင် မျိုးရိုးကောင်းစေကာမူ

မည်မျှပင် သတ္တိရှိစေကာမူ ဗြု၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပြားပြားဝပ်ရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ပြားပြားဝပ် အညံ့မခံလိုလျှင် လည်း အဆုံးစွန်သောဘဝသို့ ရောက်သွားရမည်မှာသေချာပေသည်။ သနား ညှာတာခြင်းဟူသည် ဗြုအဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိခဲ့ချေ။ သနားညှာတာခြင်းကို ဗြုသည် အလျဉ်းနားမလည်ခဲ့ချေ။ သူ့တွင် သနားညှာတာမှုဟူသည် ကင်းမဲ့ ဘိချေ၏။ တင်းပုတ်လေးလေး စွယ်ဖွေးဖွေး၏ စကားပုံကို ကောင်းစွာတတ် သိလာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဗြုသည် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် စတင်ခဲ့ သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ရန်သူဖြစ်သူကို အသေသတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြား မည်သည့် ညှာတာသနားမှုမျိုးကိုမှ စိတ်ကူးထဲမထည့်သွင်းမိခဲ့ချေ။ စပစ်နှင့် အခြားသော တိုက်ပွဲဝင်ခွေးများထံမှလည်း သူသည် သင်ခန်းစာ အမြောက် အများကို ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသင်ခန်းစာများအရ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတွင် မဇ္ဈိမပဋိပဒါဟူသည် မရှိခဲ့။ အဆုံးစွန်သို့သွားရန် တစ်ချက်တည်းသာရှိ သည်။ သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီး လမ်းစဉ်တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ သူ့ကို ကိုယ်က သတ်နိုင်လျှင်သတ်၊ သို့မဟုတ် သူကကိုယ့်ကို သတ်လိမ့်မည်။ သူ့ကို ကိုယ်က စားလျှင်စား၊ သို့မဟုတ် သူကကိုယ့်ကို စားလိမ့်မည်။ သတ်သူနှင့် အသတ်ခံရသူ၊ စားသူနှင့် အစားခံရသူ ဤနှစ်မျိုးသာလျှင် ရှိပေ သည်။ ဆင်နွဲ့ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများတွင် ဤလမ်းနှစ်သွယ်မှတစ်ပါး အခြား မည်သည့် အလယ်အလတ် လမ်းစဉ်မျိုးမှမရှိခဲ့ချေ။ သနားညှာတာမှုဆို သည်မှာ ပျော့ညံ့မှုပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဒေသ၌ သနားညှာတာမှု ဆိုသည်မှာ အနည်းငယ်မျှ အသုံးမဝင်။ ရန်သူကို ညှာတာ သနားမိလျှင် ရန်သူကကိုယ့်ကို သတ်သွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဤထုံးကို နှလုံးမူခဲ့ပေသော ဗြုသည် ... အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို ဆက်သွယ်မိသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ အတိတ်ကာလ၏ အမှုအလေ့များ အားလုံးသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝယ် သူ့နောက်တွင် တရိပ်ရိပ်လိုက်ပါလျက် ရှိ၏။ အတိတ်ကာလ၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို သူသည် အမြဲသတိရ စဉ်းစားနေမိသူ ဖြစ်လေသည်။ သော်တန်၏ ခြေရင်းရှိ မီးပုံဘေးတွင်ဝပ်ရင်း သူ့စိတ်သန္တာန်ဝယ် အတိတ်၏အရိပ်များသည် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ် လျက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စွပ်ဖားဆွဲခွေးဆိုလည်းဟုတ်၏။ ဝံပုလွေစပ်ခွေးဆိုလည်း မှန်၏။ ဝံပုလွေအရိုင်းကောင်ကြီးဆိုလည်း မမှား

ချေ။ သူ့နောက်တွင် ထိုသန္တာန် အသီးသီးတို့သည် အလှိုလှို ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသန္တာန်တို့၏ စေ့ဆော် တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ... သူ၏အမူအလေ့တို့မှာတစ်နေ့တစ်ခြား လျှင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲနေခဲ့ရလေသည်။ ယင်းသို့ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ သူသည် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းများနှင့်လည်း တစ်စစကင်းကွာ၍ လာခဲ့တော့လေသည်။ ထိုအထဲတောကြီးမျက်မဲ၏ အလယ်မှ တကြော်ကြော်ခေါ်နေသော အရိုင်းသံကလည်း ထွက်ပေါ်လျက် ရှိခဲ့ရာ ထိုခေါ်သံကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း သူသည် မီးပုံဘေးမှထကာ တောထဲသို့ ပြေးဝင်ချင်သည့်စိတ်များ ပေါက်လာခဲ့ရှာလေသည်။ သို့သော် အဘယ့်ကြောင့် အဘယ်နေရာမှ ဤမျှတကြော်ကြော် ခေါ်နေသည်ကို သိရအောင်လည်း သူသည်တောတွင်းသို့ ပြေးမဝင်နိုင်ခဲ့ရှာချေ။ တောစပ်၏ မြေပျော့ပျော့နှင့် အုပ်ဆိုင်းသောသစ်ပင်တို့၏ အရိပ်အောက်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည့်အခါတိုင်း ဂျန်သော်တန်၏အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော သူ၏မေတ္တာတရား၏ဆွဲငင်မှုကြောင့် ထိုနေရာမှ မူလမီးပုံရှိရာနေရာသို့ ပြန်လှည့်မိခဲ့သည်ချည်းဖြစ်လေသည်။

သော်တန်တစ်ဦးတည်းကသာလျှင် သူ့အား ဆွဲငင်နှောင်ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။ သော်တန်မှအပ အခြားမည်သည့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကိုမှ သူက အမူမထားခဲ့ချေ။ အခါသင့်အခွင့်သာ၍ ခရီးသွားများနှင့် တွေ့ဆုံမိခဲ့က သူ့အား မြှောက်စားခြင်း၊ မွေးစားခြင်းများ ပြုကောင်းပြုခဲ့ကြပေမည်။ သို့သော် ထိုလူများ၏ လက်ဝယ်၌လည်း သူသည် နေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သူ့သွားလိုရာသို့ ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အား သော်တန်တစ်ဦးတည်းကသာလျှင် ဆွဲငင်နှောင်ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။ သူ့အဖို့သော်တန်၏ သံယောဇဉ်မှာ ကြီးမားလှချေ၏။ ထိုသံယောဇဉ်ကို ပြတ်အောင်ဖြတ်နိုင်ဖို့ရန်မှာလည်း ခဲယဉ်းလှချေသည်။ သူတို့တတွေ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်၍နေခဲ့ကြသော သော်တန်၏ အဖော်များဖြစ်ကြသည့် ဟန်စနှင့်ပီတီတို့ သစ်ဖောင်နှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့ကြသောအခါ၌ပင် ဗြဟ္မသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် အဆွေခင်ပွန်းမပြုခဲ့သေးချေ။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သော်တန်နှင့် မနိုင်ရင်ကာလူများဖြစ်ကြသည်ကို သိလာသောအခါမှ အဆွေခင်ပွန်းလောင်းများအဖြစ်

သူက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သူနှင့် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးခင်မင်၍သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။ ဟန်စနှင့် ပီတိတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည်လည်း သော်တန်ကဲ့သို့ပင် ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော လူကြီးများဖြစ်ကြ၏။ ရိုးသားစွာနေထိုင်တတ်၍ ရိုသားပြတ်သားစွာ တွေးခေါ်မြင်သိတတ်သောသူများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ သစ်ခေါင်းကြီးကို ဒေါ်ဆင်၌ရှိသော သစ်စက်ကြီးသို့ မျှောမချရသေးမီပင် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဗြာသည် အတုံ့အလှည့်နားလည်မှုများ ရှိသွားခဲ့ကြတော့လေသည်။

သို့သော် သော်တန်၏အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော ဗြာ၏ မေတ္တာတရားမှာ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားကြီးမားလျက်သာ ရှိနေခဲ့၏။ နွေရာသီခရီးသွားကြသောအခါတွင် ဗြာ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ဖွဲ့စည်းပေးအပ်နိုင်ခဲ့သူမှာ ... သော်တန်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိပေသေးသည်။ သော်တန်မှအပ အခြားသောလူများ၏ ဖွဲ့စည်းပေးအပ်ခြင်းကို ဗြာက လုံးဝ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သော်တန်က ခိုင်းလျှင်မူကား ဗြာသည် ဘာမဆိုလုပ်ကိုင်မည်သာဖြစ်၏။ သော်တန်ပေးအပ်သမျှသော အမိန့်နှင့် ခိုင်းစေသမျှသော အလုပ်တို့ကို ဗြာသည် တစ်သွေမတိန်း နာခံလုပ်ကိုင်မည်သာဖြစ်သည်။

မေတ္တာကို အရင်းခံ၍ သော်တန်၏ အပေါ်တွင် တုံ့ပြန်ခဲ့သော ဗြာ၏ကျေးဇူးအတုံ့များမှာ ထိုနှစ်မကုန်ဆုံးမီပင် သူတို့တစ်တွေ ဆာကယ်မြို့သို့ ရောက်နေခဲ့ကြသည့် အတောအတွင်း၌ စတင်ထင်ရှားခဲ့ပေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ... ဆာကယ်မြို့ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဘလက်ဘာတန်အမည်ရှိသော လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်သည် ထိုမြို့သို့ရောက်ခါစဖြစ်သော လူဆိုးတစ်ဦးအပေါ်တွင် နိုင်ထက်ကလူပြုမှုကာ ရန်စလျက်ရှိနေလေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို တွေ့မြင်သောအခါ သော်တန်က ကြားဝင်၍ ဖြန်ဖြေပေး၏ ဗြာမူကား ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်ဝပ်ကာ သူ့အရှင်သခင်၏ ပြုမူလုပ်ကိုင်ပုံကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ ဘာတန်သည် ကြားဝင်ဖြန်ဖြေပေးသော သော်တန်ကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုသတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ရုတ်တရက် လက်သီးဖြင့်စွပ်ထိုးချလိုက်ရာ သော်တန်လည်း လွင့်စင်သွားလေ၏။ အောက်သို့ပုံ၍ကျမသွားရန်ကိုပင် လက်ရမ်း

တစ်ခုကိုကိုင်၍ အနိုင်နိုင် ထိန်းထားလိုက်ရလေသည်။ ဆိုင်ထဲရှိစောင့်ကြည့်နေကြကုန်သော ပရိသတ်များသည် ရုတ်တရက်သော် ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့သော အသံတစ်သံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ဘာတန်၏လည်မျိုဆီသို့ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သော ဗြူကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေ၏။ ဘာတန်သည် သူ့ထံသို့ ခုန်လွှား၍ဝင်လာသော ဗြူကို အမှတ်တမဲ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆန့်တန်းကာကွယ်လိုက်မိခြင်းကြောင့်သာလျှင် သက်သာရာရသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့သော် သူသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားပြီးလျှင် ဗြူကသူ့အား အပေါ်စီးမှ ဖိကိုက်နေ၏။ အပေါ်စီးမှ ဖိကိုက်လျက်ရှိသော ဗြူသည် ဘာတန်၏လက်မောင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် လည်မျိုဆီသို့ ခဲလိုက်ပြန်လေ၏။ ဤတစ်ချိတွင်ကား ဘာတန်သည် ကောင်းမွန်စွာမကာကွယ်နိုင်လိုက်သောကြောင့် သူ၏ လည်မျိုဆီမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာလေ၏။ ထို့နောက် စောင့်ကြည့်နေကုန်သော လူအုပ်ကြီးသည် ဗြူထံသို့ ဝိုင်းအုံလာကာ သူ့အားရိုက်ပုတ်ခြောက်လှန့်၍ ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် ဘာတန်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဆရာဝန်တစ်ဦးက စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေခိုက်ဝယ် ဗြူသည် ဘာတန်ထံသို့ ပြေးဝင်ရန် ကြိုးစားနေပြန်သောကြောင့် စောင့်ကြည့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးက သူ့အား တင်းပုတ်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသော ထိုနေရာတွင်ပင် ရွှေတူးသမားများ၏ အစည်းအဝေးကို ချက်ချင်း ကျင်းပကြပြီးလျှင် ဗြူအား ဝိုင်းပယ်လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့သော် ထိုနေ့ထိုအခါမှ အစပြု၍ ဗြူ၏ဂုဏ်သတင်းမှာ အလာစကာတစ်ပြည်လုံးအနှံ့အပြား ဟိုးဟိုးကျော်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဗြူသည် ဂျွန်သော်တန်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်သာမဟုတ်ချေ။ ထိုနှစ် ... နှင်းကြွေရာသီတွင်လည်း ဂျွန်သော်တန်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် ကယ်တင်ပေးခဲ့သေး၏။ ဤအချိတွင်ကား ရေစီးသန်လှသော ချောင်းအတွင်း၌ ချောကျိသော ကျောက်ဆောင်အစွန်းကို ကုတ်တွယ်ထားရင်း ရေတံခွန်ထဲသို့ ကျလှကျဆဲရှိနေသည့် သော်တန်ကို အသက်ဆံဖျား သွားရောက်ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သော်တန်,ဟန်စနှင့် ပီတီတို့သည် ရေတံခွန်များ ပေါများလှသော မိုင်လေးဆယ်ချောင်းအတွင်း၌ လှေမျှောရန်အတွက် ကြိုးပမ်း

လျက်ရှိကြ၏။ သော်တန်သည် လှေငယ်လေးတစ်စင်း ထိုးဝါးတစ်ချောင်း ဖြင့် ရေလယ်တွင် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ ဟန်စနှင့်ပီတိတို့ကမူ ချောင်းကမ္ဘား တစ်လျှောက်မှနေ၍ မနီလာကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲထိန်းပေးနေကြလေ သည်။ ဗြဟ္မကား ချောင်းကမ္ဘားမှနေကာ ရေလယ်မှ လှေငယ်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်လျက်ရှိပြီးလျှင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့သခင် သော်တန်ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ရေစီးအလွန်ကြမ်း၍ ငုပ်နေသော ကျောက်ဆောင်များ ထီးထီး ပေါ်တွင် နေရာဆိုးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသောအခါ ဟန်စသည် ထိန်းပေး နေသော ကြိုးကိုလျှော့ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သော်တန်က လှေကို ရေစီးကြောင်း အတွင်းသို့ ထိုးဝါးနှင့် ထိုးထုတ်လိုက်၏။ ရေစီးကြောင်းအတွင်းသို့ ရောက် သွားသောအခါ မြင်းပြေးသကဲ့သို့ အစီးသန်လှသော ရေကြောင်းကြောင့် လှေသည် တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပြေးလေ၏။ ထိုသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်း လျက်ရှိသော လှေကို အရှိန်သတ်ပေးရန်အတွက် ဟန်စသည် လက်ထဲမှ ကြိုးကို ဆွဲတင်း၍ပေးလိုက်ရာ အချိန်အဆမကိုက်ဘဲ အလွန်ဆောင့်တင်း ၍သွားခြင်းကြောင့် သော်တန်စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့်လှေမှာ ဂျှန်းပြန်ကာ မှောက်သွားတော့ကာ ချောင်းကမ္ဘားနှင့် ပြေးဆောင့်လေ၏။ သော်တန် မူကား ရေစီးကြောင်းအတွင်းသို့ လွင့်စင်ကာ ကျသွားခဲ့ပြီးလျှင် ရေတံခွန် များဖြင့် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်သော နေရာသို့ တစ်ရှိန်ထိုးမျောပါသွားခဲ့လေ၏။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဗြဟ္မလည်းချောင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်း လိုက်ကာ သော်တန်၏ထံသို့ တစ်ရှိန်ထိုးကူးခတ်သွားလေ၏။ ကိုက်သုံး ရာခန့်ကူးခတ်မိခဲ့သောအခါတွင် သူသည် သော်တန်ကို ကယ်မိတော့လေ သည်။ ထိုအခါ သော်တန်က သူ၏အမြီးကို တင်းကြပ်စွာဖမ်းဆွဲထားလိုက် ၏။ ဗြဟ္မလည်း သော်တန်ကိုဆွဲယူလျက် ကမ်းစပ်သို့ ဦးတည်ကာ အားကုန် ကူးခတ်တော့လေသည်။ သို့သော် ကမ်းစပ်သို့ကပ်မိရန်မှာ နှောင့်နှေးကြန့် ကြာသလောက် ရေစီးကြောင်းအတွင်း တစ်ဟုန်ထိုးမျောဆင်းနေသည်မှာ အံ့ဩလောက်အောင် လျှင်မြန်လှလေသည်။ သူတို့၏ရှေ့ အောက်ဘက်ဆီ မှာကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ရေလုံးရိုက်သံကို ဝုန်းဝုန်းချင်း စပ်အောင် ကြားနေရလေသည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော ရေလုံးကြီး သည် ရေတံခွန်ထက်မှနေ၍ အောက်ခြေ၌ရှိသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်

လုံးများပေါ်သို့ ပြင်းထွန်စွာသွန်ကျနေလေရာ ရေမှုန်ရေမွှားတို့နှင့်တကွ ကြောက်ခမန်းလန့်ခမန်း မြည်ဟီးလျက်ရှိသော အသံဗလံတို့သည် ဝုံးဝုံး ချင်းစပ်အောင် ထွက်ပေါ်၍နေလေတော့သည်။ ထိုအထဲသို့သာ ကျဆင်း သွားခဲ့ပါမူ အရိုးအသား စိစိညက်ညက် ကြေသွားစရာသာ အကြောင်းရှိ ပေတော့သည်။ ရေတံခွန်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သော နောက်ဆုံးအပိုင်းထဲ သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသောအခါတွင် သော်တန်သည် ကမ်းစပ်သို့ကူးခတ် ရန်မှာ ဖြစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် လက်လှမ်းမီရာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို ဖမ်းတွယ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် မတွယ်မိဘဲ ဒုတိယကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြင့် ရိုက်ခတ်ပွန်းတိုက်၍သွားကာ တတိယ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ဝင်ဆောင့်မိသောအခါမှ ခဲယဉ်းစွာ ဖမ်းတွယ်မိခဲ့ တော့လေသည်။ သော်တန်လည်း ဗြူ၏အမြီးကို လွတ်လိုက်ပြီး ချောကျိ နေသော ကျောက်ဆောင်ထိပ်ကို လက်နှင့်ဖက်စလုံးဖြင့် ဖမ်းတွယ်ထား လိုက်ပြီးလျှင် နားကွဲမတတ် ဆူညံ၍နေသော ရေလုံးရိုက်သံ၏ အကြားမှ “သွားတော့ဟေ့ ဗြူ၊ သွားတော့” ဟု အသံကုန် ညှစ်ထုတ်၍ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဗြူလည်း သူ့ကိုယ်သူမထိန်းနိုင်ရှာတော့ချေ။ ရေစီးထဲသို့ မျှော ပါသွားလေသည်။ အားကုန်ထုတ်၍ ကူးခတ်ပါသော်လည်း ရေစီးကိုဆန်၍ ပြန်မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ သော်တန်၏ အမိန့်ပေးသံကိုလည်း ထပ်ခါတစ်လဲလဲ ကြားနေရလေသည်။ သော်တန်၏အသံကို ကြားရသောအခါ သူသည် အားတက်လာမိပြီးလျှင် သော်တန်အား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ခေါင်းထောင် ၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကမ်းစပ်သို့ဦးတည်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးကူး ခတ်လေတော့၏။ သူသည်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လုနီးနီးတွင် ခြေကုန်လက် ပန်းကျသွားကာ ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါပျက်စီးတော့မည့်အပြု၌ ပီတိတို့က သူ့အား ကမ်းစပ်သို့ ဆွဲတင်ပို့ခဲ့ကြလေသည်။

ချောကျိသော ကျောက်ဆောင်ကို ဒလကြမ်းစီးဆင်းလျက်ရှိသော ရေစီးထဲတွင် ဖမ်းတွယ်ထားရသူတစ်ယောက်အဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ လောက်သာ သက်ဆိုးရှင်နိုင်မည်ကို သိရှိကြသော လူနှစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်တို့သည် သော်တန်ဖမ်းတွယ်ထားသောနေရာ အထက်ပိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့ ပြေးသွားကြကာ လှေတစ်စင်းကို

ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် ချီနှောင်၍ မြုနှင့်အတူ ပူးတွဲပေးပြီးလျှင် ရေစီးထဲသို့ မျှောချလိုက်လေ၏။ မြုသည် လှေကိုဆွဲယူကာ သော်တန်၏ထံသို့ ကူးခတ် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ လူနှစ်ယောက်သည် လှေကို မြုနှင့် ပူးတွဲချည်နှောင်၍ ပေးသောအခါ မြု၏လည်စိမအစ်စေရန်လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်များ ထုတ်ငြိခြင်းမရှိဘဲ ကောင်းစွာကူးခတ်နိုင်စေရန်လည်းကောင်း၊ အထူးဂရု ပြု၍ ပူးတွဲချည်နှောင် ပေးလိုက်ကြလေသည်။ မြုသည် ရေစီးကြောင်းသို့ ရဲဝံ့စွာ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ကူးခတ်သွားလေ၏။ သို့သော် သူသည် ချိန်သားမကိုက်ခဲ့ချေ။ ယင်းသို့ ချိန်သားမကိုက်သည်ကိုလည်း သူသည် နှောင်းမှသိရသောကြောင့် ပြုပြင်ချိန်ဆရန် မရခဲ့တော့ချေ။ သော်တန်နှင့် ရင်ပေါင်တန်းနေရာသို့ သူရောက်လာသောအခါ သော်တန်နှင့် သူသည် လက်တစ်ကမ်းသာသာခန့် ကွာလှမ်း၍နေတော့၏။ ထိုအချိန်မှပင် သူသည် သော်တန်အား ကျော်လွန်ကာ မျှောပါသွားလေတော့သည်။

ဤအဖြစ်ကိုမြင်သောအခါ ဟန်စလည်း ကြိုးကိုငင်၍ မြုအား လှေတစ်စင်းပမာ ဆွဲယူလေ၏။ မြင်းပြေးသကဲ့သို့ စီးနေသော ရေစီးထဲတွင် ကြိုးကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူလိုက်သောအခါ မြုသည်ရေအောက်သို့ မြှုပ် ကာ ဆွဲယူရာသို့ ပါသွားခဲ့လေ၏။ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် မြု၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘွားဘွားပေါ်တက်ခဲ့ရပေသည်။ သို့သော် သူသည် ရေမွှန်းကာ အသက်မရှူတစ်ဝက် ရှူတစ်ဝက်ဖြင့် လဲခွေ၍နေတော့လေ၏။ ဟန်စနှင့် ပီတိတို့က သူ့အားရေများအန်ထွက်အောင်လည်းကောင်း၊ အသက် ရှူနိုင်လာအောင်လည်းကောင်း လျင်မြန်စွာကြိုးစားကုသကြ၏။ ထိုအခါ မြုသည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ပြန်လဲကျသွားလေ သည်။ ထိုအခါမှပင် သူတို့၏နားများထဲသို့ သော်တန်၏ အသံသဲ့သဲ့လေး ဝင်ရောက်လာလေသည်။ အသံကို သဲကွဲစွာမဖမ်းမိခဲ့သော်လည်း သော်တန် သည် အဆုံးစွန်သောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီကိုကား သူတို့ကောင်း စွာသိရှိလိုက်ကြလေ၏။ သော်တန်၏ အသံသဲ့သဲ့သည် မြုအား ဓာတ်လိုက် သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေခဲ့လေသည်။ သူသည်လဲနေရာမှ ခုန်ပေါက်၍ ထရပ် လိုက်ကာ လူနှစ်ယောက်၏ ရှေ့မနေ၍ စောစောက သူဆင်းသက်ခဲ့သော ကမ်းစပ်နေရာသို့ ဒုန်းစိုင်းသွားလေ၏။ ကြိုးစကို မြု၏ကိုယ်တွင် နောက် တစ်ချိထပ်မံ၍ ပူးတွဲချည်နှောင်ပေးပြီးသောအခါ မြုလည်း ရေစီးထဲသို့

ကူးခတ် မျှောဆင်းခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤတစ်ချိတွင်ကား သူသည် ရေစီးကြောင်းထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ရောက်သွားခဲ့၏။ သူ့အဖို့ အချိန်အဆ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားခဲ့ဘူးပြီ။ သို့သော် နောက်ထပ်၍မမှား တော့ချေ။ ရေစီးကြောင်းထဲတွင် သူသည်သော်တန်နှင့် တည့်မတ်သော နေရာသို့ရောက်အောင် ကူးခတ်သွားခဲ့၏။ ဟန်စက ကြိုးကို ဂရုစိုက်လျှော့ ပေး၍ ပီတိက ကြိုးခွေများ ရှုပ်ထွေးငြိထုံး၍မသွားရလေအောင် သတိထား ပြုပြင်ပေးလေသည်။ ရေစီးကြောင်းထဲတွင် ကူးခတ်နေသော မြုလည်း သော်တန်နှင့် တည့်မတ်သောနေရာသို့ရောက်သောအခါ သော်တန်ထံသို့ ဖြောင့်တန်းစွာ မျှောဆင်းသွားလေတော့သည်။ သော်တန်လည်း သူ့ထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီးလာနေသော မြုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် နောက် တစ်ခဏ၌ မြုသည် သူ့အား အရှိန်ပြင်းစွာဝင်ဆောင့်လိုက်သည်ကို ခံစား လိုက်ရလေ၏။

သို့သော် သော်တန်သည် နောက်ဆုံးအခွင့်ကို လက်လွတ်မခံဘဲ မြု၏လည်ပင်းကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် တင်းကြပ်စွာဖက်တွယ် ထားလိုက်တော့လေသည်။ ဟန်စလည်း လက်ထဲမှကြိုးစကို သစ်ပင်တစ်ပင် တွင် ခိုင်မြဲစွာချည်နှောင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြုနှင့် သော်တန်တို့ကို ရေအောက်မှ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ သော်တန်နှင့် မြုလည်း ဆွဲယူရာသို့ ရေအောက်မှပါသွားရင်း တင်းကြပ်၍တစ်မျိုး၊ နစ်၍တစ်ဖုံ၊ အမျိုးမျိုးခံစား နေကြရ၏။ တစ်ခါတရံ ... သော်တန်က မြု၏အပေါ်သို့ရောက်နေလျက် တစ်ခါတရံလည်း မြုကသော်တန်၏အပေါ်သို့ ရောက်နေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် မြုနှင့်သော်တန်တို့သည် ရေအောက် တွင် ငုပ်၍နေသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများဖြင့် မရှုမလှထိခိုက် ပွန်းတိုက်ခြင်းခံရပြီးမှ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရတော့လေသည်။

ကမ်းစပ်သို့ သော်တန်သည် မှောက်ခုံကြီးရောက်လာ၏။ သူ့အား ဟန်စနှင့်ပီတိတို့က သစ်လုံးတစ်လုံးပေါ်တွင်တင်ကာ ရေများကိုအန်ထွက် အောင်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ...၊ အသက်ရှူမှန်လာအောင် ပြင်းထန်စွာ ကြိုး ပမ်းခဲ့ကြရ၏။ သော်တန်သည် သတိပြန်ရလျှင်ရခြင်း မြုထံသို့ မျက်စိ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ မြုမြောမှာမူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ အသေကောင် တစ်ကောင်လို ဖြစ်နေလေ၏။ နစ်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှစီး၍ရပ်ကာ ဟစ်အူ

လျက်ရှိ၏။ စကိသည် ရေများဖြင့်စိုရွဲကာ မျက်လုံးများ မှတ်ထားသော ဗြူ၏မျက်နှာကို သူ၏လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေလေသည်။ သော်တန်သည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကိုမှ ဂရုမစိုက် ကြအားသေးပဲ ဗြူထံသို့ပြေးကာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို ဂရုမစိုက် စမ်းသပ်ရှာဖွေကြည့်ရာ ဗြူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးသွားသော ဒဏ်ရာကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတော့လေ၏။

ထို့ကြောင့် “ကဲ ဒို့တစ်တွေ ဒီမှာဘဲ စခန်းချကြမယ်ဟေ့” ဟုပြောဆိုလိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ထိုချောင်းကမ္ဘား စပ်၌ပင် တဲထိုး၍ စခန်းချခဲ့ကြရာ ဗြူ၏ကျိုးသွားသော နံရိုးများကုသ၍ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသောအခါမှပင် ဆက်လက်၍ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီ၌လည်း ဗြူသည် သူ၏ အစွမ်းသတ္တိကို ဒေါ်ဆင်တွင် ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့ပေးသေးသည်။ သို့သော် ဤတစ်ခါတွင်ကား အသက်ဆံဖျား စွန့်စားရသော သူရဲကောင်းအလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ကာယ ဗလအစွမ်းကို ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတစ်ချိတွင်ကား သူသည် အလာစကာပြည်နယ်တစ်ခွင်တွင် ဟိုးဟိုးကျော်သထက် ကျော်သွားခဲ့လေ တော့သည်။ သူ၏စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် သော်တန်နှင့် သူ၏အဖော်နှစ် ယောက်တို့အဖို့မှာလည်း များစွာအကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သုံးယောက်သားသည် မည်သည့်ရွှေတူးသမားများမှ မရောက် မပေါက်ဘူးသေးသော အရှေ့ဖက်မြေရိုင်းတစ်ခွင်သို့ သွားချင်နေကြ၏။ သို့သော် လုံလောက်သော ငွေကြေးမရှိကြသဖြင့် မသွားနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ကြ လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အယ်လဒိုရာဒို အရက်ဆိုင်ထဲ၌ လူအချို့သည် မိမိ တို့နှစ်သက်ရာ ခွေးများ၏အကြောင်းကို အမွန်းတင်ကာ ကြွားဝါပြောဆို လျက်ရှိနေကြ၏။ ဗြူနှင့်သော်တန်လည်း အရက်ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေခဲ့ကြလေ သည်။ အမှန်မှာမူ တစ်ခါက စံချိန်သစ်ထွင်ခဲ့သော ဗြူကိုအကြောင်းပြု၍ စောင်းမြောင်းကာ ပြောဆိုနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဗြူမှာ ထိုလူများ အာရုံ စူးစိုက်ရာ အချက်အချာ ပစ်ကွင်းဖြစ်နေတော့၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သော်တန်သည် ဗြူအားကာကွယ်ပေးရန် စိတ်ဓာတ်များ ပြင်းထန်စွာ တက် ကြွ၍လာခဲ့တော့လေသည်။ နာရီဝက်ခန့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုခဲ့ကြပြီး

သည့်အဆုံးတွင် လူတစ်ယောက်က သူ၏ခွေးသည် ကုန်ပေါင်ချိန်ငါးရာ တင်ဆောင်ထားသော စွပ်ဖားကို ဆွဲယူလမ်းလျှောက်နိုင်သည်ဟု ထုတ်ဖော် ဝင့်ကြွားလိုက်၏။ ဒုတိယတစ်ယောက်ကလည်း သူ၏ခွေးသည် ကုန်ပေါင် ချိန်ခြောက်ရာ တင်ဆောင်ထားသော စွပ်ဖားကို ဆွဲယူလမ်းလျှောက်နိုင် သည်ဟု ပြောဆိုဝင့်ကြွားလိုက်ပြန်၏။ တစ်ဖန် တတိယတစ်ယောက်က လည်း သူ၏ခွေးသည် ကုန်ပေါင်ချိန် ခုနစ်ရာတင်ဆောင်ထားသော စွပ်ဖား ကို ဆွဲယူလမ်းလျှောက်နိုင်သည်ဟု ပြောဆိုဝင့်ကြွားလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဂျန်သော်တန်က “ဖိုး ဖိုး” ဗြဲကတော့ ပေါင်ချိန်တစ်ထောင်လောက်ကို အေးအေးလေးပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောထုတ်လိုက် လေတော့သည်။

ထိုအခါ မက်သူးဆင် ဆိုသူ ဘိုနန်ဇာသူဌေးတစ်ဦးက “တကယ် လား ... စွပ်ဖားကို နှုတ်ကောနှုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ကိုက်တစ်ရာ အကွာအဝေးကိုကော ဆွဲပြေးနိုင်ပါ့မလား ...” ဟု ပြန်မေး၏။ စောစောက ပေါင်ခုနစ်ရာ ဆွဲယူနိုင်သည်ဟု ပြောခဲ့သော ခွေးပိုင်ရှင်မှာ မက်သူးဆင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏အမေးကို ဂျန်သော်တန်က “နှုတ်နိုင်တယ် ...။ ပြီးတော့ ကိုက်တစ်ရာကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီးဆွဲပြေးနိုင်တယ်” ဟု အေးစက် စွာ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ မက်သူးဆင်လည်း “ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ဟောဒီမှာ ဒေါ်လာတစ်ထောင်ကြေး လောင်းကြစို့၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား ခွေး မဆွဲနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဗျာ ...” ဟု ဖြည်းညှင်းစွာ ပြောဆိုကာ ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ရွှေမှုန့်များထည့်ထားသောအိတ်ကို အရက်ခုံပေါ် သို့ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

မည်သူမျှ စကားမပြောဆိုခဲ့ကြတော့ချေ။ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်၍ နေကြတော့လေသည်။ သော်တန်ကား ဖြီးဖျန်းမိခဲ့ချေပြီ။ ဝင့်ကြွားတက်ကြွ စွာ မဆင်မခြင် ပြောဆိုနှုတ်သရမ်းမိခဲ့ချေပြီ။ သူသည် တစ်မျက်နှာလုံးထူပူ ရှိန်းဖိန်း၍ နေခဲ့တော့၏။ သူသည် နှုတ်ကျွံမိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမှန်မှာမူ ဗြဲ ပေါင်ချိန်တစ်ထောင်ကို ဆွဲနိုင်သည် မဆွဲနိုင်သည်ကို သူသည် လုံးဝမသိချေ။ ပေါင်ချိန်တစ်ထောင်ဆိုသည်မှာ ထက်ဝက်နီးပါးပင် ဖြစ်သည်။ များပြား လွန်းမက များပြားလွန်းလှသော ထိုအလေးချိန်သည် သူ့အား ခြောက်လှန့်

လျက်ရှိလေသည်။ ဗြဟ္မာပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သော သူ၏ ယုံကြည်မှု မှာကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။ ဤမျှများပြားလှသော အလေးချိန်များ ကို ဗြဟ္မာသည် ဆွဲယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူသည်မကြာခဏပင် တွေးတော မှတ် ထင်မိခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ယခုလို တကယ်တမ်းကျလာသောအခါတွင်ကား ဆွဲယူနိုင်ရေးမှာ သူ့အဖို့ ရင်လေးလှပေတော့သည်။ တစ်ကျိပ်ခန့်သော လူများသည် သူ့အားစူးစိုက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှု၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း သူတွင် ယှဉ်ပြိုင် လောင်းကစားရန်အတွက် ဒေါ်လာတစ်ထောင်မရှိချေ။ ဟန်စနှင့် ပီတီတို့ တွင်လည်း ဒေါ်လာတစ်ထောင်မရှိချေ။

“အပြင်ဖက်မှာ ကျုပ်ရဲ့စွပ်ဖါး ရပ်ထားတာရှိလေရဲ့၊ စွပ်ဖါးပေါ် မှာတော့ ... ပေါင်ငါးဆယ်ဝင် ဂျုံမှုန့်အိတ်နှစ်ဆယ်တင်ထားတယ်။ ကဲဗျာ ခင်ဗျားနှောင့်နှေးကြို့ကြာမနေပါနဲ့တော့” ဟု မက်သူးဆင်က ရက်စက်စွာ တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်၏။

သော်တန်က မည်သို့မျှ အဖြေမပေးချေ။ အမှန်မှာလည်း သူသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိချေ။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ လိုက်လံကြည့်ရှုနေ၏။ သူသည် သူ့စိတ်သူမပိုင်တော့သည့် အလားဖြစ်နေ၏။ အားကိုးအားထားကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိတော့၏။ တစ်မျက်နှာမှတစ်မျက်နှာသို့ ကူးပြောင်းကာ ရှာဖွေကြည့်နေခဲ့သော သော် တန်သည် တစ်ခါကသူ၏ ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ မာစတိုဒွန်သူဌေး ဂျင်းအိုဘရိုင်ယန်ကို တွေ့မြင်မိတော့လေသည်။ အိုဘရိုင်ယန်ကို တွေ့လိုက် ရလျှင်ပင် သော်တန်၏စိတ်များမှာ တက်ကြွ၍လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူ့အဖို့ တစ်ခါဘူးမျှ မပြုလုပ်ဘူးသော အလုပ်မျိုးကို ပြုလုပ်မိခဲ့တော့လေသည်။ သော်တန်သည် ထိုအလုပ်မျိုးကို ပြုလုပ်ဖို့ဝေးစွ အိပ်မက်ပင်မမက်ခဲ့ဘူးချေ။ ယခုသော် တက်ကြွသောစိတ်ကြောင့် ပြုလုပ်မိခဲ့ချေပြီ။

သူက “ငွေတစ်ထောင်လောက် ချေးနိုင်မလားဗျာ ...” ဟု အိုဘရိုင် ယန်အား နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးကလေး မေးလိုက်၏။

“ဟာ ... ရပါတယ်ဗျာ ...” ဟု အိုဘရိုင်ယန်က ပြန်လည်ဖြေ ကြားကာ လက်ထဲမှရွှေမှုန့်အိတ်ကို မက်သူးဆင်၏ ရွှေမှုန့်အိတ်ဘေးသို့ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။ “ဒီမှာ ဂျွန် ကျုပ်ထင်တော့ဖြင့် တယ်မထင်လှဘူး၊

ဒါပေမဲ့ဗျာ ... ခင်ဗျားကောင်ကြီးက ဉာဏ်အများသားကလား ...” ဟု အိုဘရိုင်ယန်က ဆက်ပြော၏။

ထို့နောက် အရက်ဆိုင်ထဲ၌ လူများ ရှင်းသွားတော့လေ၏။ အားလုံးလမ်းမသို့ထွက်ကာ အားစမ်းပွဲကြီးကို ကြည့်ရှုရန်အတွက် နေရာကောင်းများ ယူထားနှင့်ကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် တကယ့်လောင်းကစားသမားများလည်း အများအပြားပါဝင်ကာ မိမိတို့အတွက် အကွက်ကောင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။ သားမွေးအင်္ကျီနှင့် လက်အိတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော လူလေးငါးရာခန့်မှာကား မက်သူးဆင်၏ စွပ်ဖါးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် နေရာများယူကာ အသီးသီးစောင့်စားနေခဲ့ကြ၏။ ဂျုံမှုန့်ပေါင်ချိန်တစ်ထောင်မျှ တင်ဆောင်ထားသော မက်သူးဆင်၏ စွပ်ဖါးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် နေရာများယူကာ အသီးသီးစောင့်စားနေခဲ့ကြ၏။ ဂျုံမှုန့်ပေါင်ချိန်တစ်ထောင်မျှ တင်ဆောင်ထားသော မက်သူးဆင်၏ စွပ်ဖါးမှာကား ရပ်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီခန့်ကြာသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ပြင်းထန်သောအအေးဒဏ် (သုညအောက် ခြောက်ဆယ်ဒီဂရီရှိသည်။) ကြောင့် စွပ်ဖါး၏လျှောလမ်းများသည် နှင်းထုထဲတွင် နစ်မြုပ်၍ကာ ရေခဲပမာခဲ၍ နေကြတော့လေသည်။ လူအများလည်း မက်သူးဆင်၏ဖက်မှနေ၍ နှစ်လေးတစ်လေးပေးကာ လောင်းကြေးခေါ်ကြတော့၏။ စွပ်ဖါးကိုနှုတ်၍ နိုင် မနိုင်မှာ အခရာဖြစ်နေလေသည်။ အိုဘရိုင်ယန်က စွပ်ဖါးကို နှုတ်ရန်မှာ ဗြဲနှင့် မဆိုင် သော်တန်နှင့်သာဆိုင်သည်။ စွပ်ဖါးကို သော်တန်က နှုတ်ပေးစေပြီး လျှင် ဗြဲအား ဆွဲယူခိုင်းသင့်သည်ဟု စောဒကတက်၏။ သို့သော် မက်သူးဆင်က ကနဦးသဘောတူညီချက်တွင် ပါသည့်အတိုင်း ဗြဲသာလျှင် စွပ်ဖါးကို နှုတ်ရမည်။ ပြီးသော်ဆွဲယူရမည်ဟု အခိုင်အမာ ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့၏။ လူအများစုလည်း မက်သူးဆင်၏ဖက်မှ လိုက်ပါကာ မက်သူးဆင်အား ထောက်ခံ ပြောဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါ လောင်းကြေးခေါ်သူများက သုံးလေးတစ်လေးပင် ပေးလာကြတော့လေသည်။

သို့သော် မည်သူမျှ လက်ခံလောင်းကစားမည့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သုံးလေးတစ်လေး ပေးခေါ်ကြသည်ကိုပင် ဗြဲဘက်မှနေ၍ လောင်းကစားမည့်သူမရှိ ဖြစ်နေလေသည်။ ဤစွပ်ဖါးကို ဗြဲသည် နှုတ်ယူနိုင်မည်၊ ဆွဲယူနိုင်မည်ဟု မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မယုံကြည်ခဲ့ကြချေ။ သော်

တန်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြီးစွာသော သံသယဖြင့် စိတ်လေးလံလျက် ရှိနေ တော့လေ၏။ စွပ်ဖါး၏ အခြေအနေကိုမြင်ရသောအခါ သူသည်ပိုမို၍ စိတ် ပျက်အားလျော့မိတော့၏။ မာကျောသောနှင်းခဲပြင်ပေါ်ဝယ် စွပ်ဖါး၏ လျှော လမ်းများသည် ရေခဲပြင်နှင့် တစ်သားတည်း အခိုင်အမာစွဲမြဲနေလေသည်။ ထိုစွပ်ဖါးကို ဆွဲယူနေကျဖြစ်သော ခွေးဆယ်ကောင်မှာ စွပ်ဖါး၏ရှေ့နှင်းခဲ ပြင်ပေါ်ဝယ် ဝပ်ခွေ၍နေကြလေသည်။ ဆယ်ကောင်အားကို တစ်ကောင် တည်းက ဆွဲယူရန်မှာ စိတ်ကူးကြည့်လိုပင် မရသောကြောင့် သော်တန် သည် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားတော့လေ၏။ သော်တန်၏ အကဲကိုခတ်မိ သော မက်သူးဆင်ကမူ ရွှင်လန်းမြူးတူးစွာဖြင့် “နောက်ထပ် လောင်းကြေး တစ်ထောင်အတွက် သုံးလေးတစ်လေး ပေးတယ်ဗျို့၊ ဘဲ့နဲ့လဲ ...” ဟု သော်တန်အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ကြားသောအခါ မည်မျှပင် စိတ်ပျက်အားလျော့၍ နေစေခဲ့ စေကာမူ သော်တန်သည် မခံချင်စိတ်များ တဖွားဖွားထလာတော့လေ၏။ အနိုင်မခံလိုသော သူ့စိတ်ဓာတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဟူ သည့်အကြောင်းကြောင်းတို့ကို ဘာမျှစဉ်းစားဆင်ခြင်နေခြင်း မပြုတော့ဘဲ မက်သူးဆင်၏ အခေါ်ကို အလိုက်ဖက်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေတော့ သည်။ ထို့နောက် သော်တန်သည် ဟန်စနှင့်ပီတီတို့အား ခေါ်ယူကာ သူတို့ သုံးယောက်တွင် ရှိသမျှသော ငွေကြေးတို့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် စုဆောင်း လိုက်၏။ သို့သော် သုံးယောက်ပေါင်းမှ ငွေလေး ဒေါ်လာနှစ်ရာသာလျှင် ထွက်လာလေသည်။ ငွေကြေးပြတ်လပ်နေသောအချိန်၌ ထိုငွေနှစ်ရာသည် သူတို့အဖို့ တရင်းတနှီး မတည်ငွေများပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့တစ်စေ လည်း ထိုငွေကို သူတို့သည် မက်သူးဆင်၏ ငွေခြောက်ရာနှင့် ယှဉ်၍ မဆိုင်းမတွပင် လောင်းစားလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် စွပ်ဖါးတွင် တပ်ထားသော ခွေးဆယ်ကောင်တို့ကို ဖြုတ်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကကြီးတန်ဆာအပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသော ဗြူကို စွပ်ဖါး၏ရှေ့တွင် သွင်းလိုက်လေသည်။ ဗြူသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနု၏။ သော်တန်အတွက် မဟာအကျိုးတော်ဆောင် အဖြစ် အမှုထမ်းရွက်ရတော့မည်ကို သူက ခံစားသိရှိနေလေသည်။ ဝင့်ကြွား ခန့်ညားသော သူ၏မာန်နှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားတို့ကို တွေ့ကြရသော

အခါ လူများသည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ သူ၏ မာန်နှင့် ဟန်တို့မှာ စွပ်ဖါးကို အချိန်မရွေး ဆွဲပြေးတော့မည့်အတိုင်း ရှိနေခဲ့လေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများမှာလည်း အလိပ်လိပ် လှိုင်းထကာ သံတွေခဲများအလား မှတ်ထင်ရလောက်အောင် မာကျောတောင့် တင်းစွာရှိနေလေသည်။ ခံ့ညားသော သူ၏မာန်နှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထား တို့ကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ ...။ စောစောက သုံးလေးတစ်လေးလောင်း ကြေးခေါ်ခဲ့ကြသော လူများသည် နှစ်လေးတစ်လေးသို့ ပြန်ချလိုက်ခဲ့ကြ လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စကူးကမ်း ဘင်းချက် သူဌေးတစ်ဦးက ဗြူအား ဝယ်ယူရန် လာရောက်ကမ်းလှမ်း၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ ဒီမှာ ခင်ဗျာ ဒီကောင်ကြီးကို ဒေါ်လာ ရှစ်ရာပေးမယ်ခင်ဗျာ၊ ပြိုင်ပွဲမဝင်ခင် ရောင်းပါခင်ဗျာ ... သူရပ်နေတဲ့ ဟန်ပန်ကို မြင်ရရုံလောက်နဲ့ ... သူ့ကို ဒေါ်လာရှစ်ရာပေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

သို့သော် သော်တန်က ခေါင်းကိုရမ်းခါ၍ ပြလိုက်ပြီး ဗြူ၏နံဘေး သို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျား သူ့အနား မကပ်ရဘူးလေဗျာ၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိပါစေ” ဟု မက်သူးဆင်က စောဒကတက်လိုက်၏။

လူအားလုံးလည်း ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ကစားသမားများ ၏ နှစ်လေးတစ်လေး ကြေးခေါ်သံကိုသာလျှင် ခပ်အုပ်အုပ် ကြားရတော့ သည်။ ဗြူ၏ ခံ့ညားထယ်ဝါသော မာန်နှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားတို့ကို လူတိုင်းလူတိုင်းက အံ့ဩချီးကျူးကြပါ၏။ သို့သော် သူတို့၏အမြင်တွင် ပေါင်းငါးဆယ်ဝင် ဂျုံမှုန့်အိတ်နှစ်ဆယ်မှာ ကြီးမားများပြားလှသောကြောင့် အိတ်ပေါက်နှင့် ဖားကောက်ရမည်ကို မည်သူမျှ ဝံ့ဝံ့စားစား မရှိခဲ့ကြချေ။

သော်တန်သည် ဗြူ၏နံဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဗြူ၏ခေါင်းကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက် ကာ ပါးချင်းအပ်နှံ၍ထားလိုက်လေသည်။

ဤအခါတွင် သူသည် ဗြူအား ပြုမူဆက်ဆံနေကျအတိုင်း လှုပ် ရမ်း၍လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် ခပ်အုပ်အုပ် ရေရွတ်ဆိုဆဲ၍ လည်းကောင်း၊ ပြုမူဆက်ဆံခြင်းမပြုဘဲ ဗြူ၏ နားနားသို့ ကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်

ကြား တီးတိုးလေသံလေးဖြင့် “ဗြူရေ ... မင်းငါ့ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လားကွာ ဟင်၊ မင်းငါ့ချစ်တယ် မဟုတ်လားကွာ” ဟု ပြောဆိုလိုက် လေသည်။ ဗြူလည်း ထက်သန်လှသော သူ၏စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ သော်တန်အား အသံထွက်တုံ့ပြန်ခဲ့လေသည်။

ပွဲကြည့် ပရိသတ်များလည်း ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ စောင့်ကြည့်နေ ကြကုန်၏။ သူတို့အဖို့ ရှုပ်သထက်ရှုပ်ကာ မျက်လှည့်ပြပွဲကြည့်နေရသကဲ့ သို့ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ထို့နောက် သော်တန်လည်း ဒူးထောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သောအခါ လက်အိတ်စွပ်ထားသော သူ၏လက်ကို ဗြူက ခပ် ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖမ်းကိုက်လိုက်ပြီးလျှင် မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်ဖြင့် ပြန်၍လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဤအပြုအမူကား ဗြူ၏တုံ့ပြန်မှုပင်ဖြစ်တော့ ၏။ ဗြူသည် သူ၏မေတ္တာတရားဖြင့် သော်တန်အား တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ် ပေတော့သည်။ ထို့နောက် သော်တန်လည်း ဝမ်းမြောက်အားတက်စွာ ဗြူ၏ အပါးမှ ဆုတ်ခွာထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ကဲဗြူရေ ...” ဟု သော်တန်က ဆိုလိုက်သောအခါ ဗြူလည်း ဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်မအနည်းငယ်ခန့် လျှော့ပေးလိုက်၏။ ဤနည်းမှာ သူတတ်သိကျွမ်းကျင်ခဲ့သော နည်းပင်ဖြစ် သည်။

ထို့နောက် သော်တန်က “ဂီး” ဟု ထက်မြက်စွာ အော်၍အမိန့် ပေးလိုက်၏။

ဗြူလည်း ညာဖက်သို့သိမ်းကာ ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်မျှရှိသော သူ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ဖြင့် စွပ်ဖါးကိုဆောင့်၍ ရုန်းလိုက်၏။ စွပ်ဖါးလည်း တစ်ချက်မျှယိမ်းလှုပ်၍ သွားပြီးလျှင် စွပ်ဖါး၏လျှောလမ်းဆီမှ ရေခဲများ၏ ကွဲအက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် သော်တန်က “ဟော” ဟု ထပ်မံ၍ အမိန့်ပေး အော်ဟစ် လိုက်၏။

ဗြူလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း သူ၏ကိုယ်လုံးဖြင့် ဖိကာ စွပ်ဖါးကို ဆောင့်၍ရုန်းလိုက်ပြန်၏။ ဤတချီတွင်ကား ... သူသည် ဘယ်ဖက်သို့ သိမ်းလိုက်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လျှောလမ်းများဆီမှ ရေခဲများ၏ ကွဲကြေ ပဲ့ကျသံများ ထွက်ပေါ်၍လာပြီးလျှင် စွပ်ဖါးလည်း လည်ထွက်သွားတော့

လေသည်။ လျှောလမ်းများသည် နံဘေးသို့ပင် လက်မအနည်းငယ်ခန့် ရွေ့ထွက်ကာ လျှောကျသွားခဲ့လေသည်။ ဗြု၏ အနှုတ်ကောင်းမှုကြောင့် စွပ်ဖါးသည် ခဲနစ်နေရာမှ ပြုတ်ထွက်ခဲ့လေပြီ။ ပရိသတ်များသည်လည်း သက်ရှူမှားမတတ်ပင် ရင်တဖိုဖိုဖြစ်နေခဲ့ကြတော့လေ၏။

ထို့နောက် သော်တန်က “ကဲ ဆွဲဟေ့” ဟု ထက်မြက်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဗြုလည်း ရှေ့သို့သွန်ကာ အားကုန်ဆွဲလိုက်တော့ ၏။ ဇက်ကြီးများသည် တင်းသွားကြလေသည်။ ဗြု၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှိသော ကြွက်သားများမှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြသည့်အလား ငွေရောင် အမွှေးပွအောက်တွင် တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရှား၍ နေကြလေသည်။ ကြီးမားသော သူ၏ရင်အုပ်ကြီးမှာ နှင်းပြင်နှင့်ထိကပ်နေ၏။ ရှေ့သို့အားယူထားသော ဦးခေါင်းကိုလည်း အောက်သို့ နှိမ့်ချထားလေသည်။

အားကုန် ရုန်းကန်လျက်ရှိသော သူ၏ ခြေထောက်များသည် လေထဲတွင် ခုန်ပျံနေသည်နှင့်အမျှ မာကျောသော နှင်းခဲပြင်ပေါ်ဝယ် ခြေသည်များများသည် အကြောင်းကြောင်း အစင်းစင်းနက်ရှိုင်းစွာ ထင်ကျန်ရစ်ကြလေ၏။ စွပ်ဖါးလည်း အနည်းငယ်ယိမ်း၍လာကာ လှုပ်ရှားစပြုလာ၏။ ထက်ဝက်ခန့်ရှေ့သို့ ရွေ့လာ၏။

ထိုအခိုက် ဗြုသည် ခြေတစ်ချောင်း ချော်သွားလေရာ လူတစ်ယောက်က ကျယ်လောင်စွာ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စွပ်ဖါးလည်း ရှေ့သို့ဆောင့်၍ဆောင့်၍ ရွေ့ပါလာရာ ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိတော့ချေ။ တစ်ခါရွေ့လျှင် လက်မဝက်မှ တစ်လက်မ၊ တစ်လက်မမှ နှစ်လက်မ စသည်ဖြင့် ဆက်တိုက်တိုး၍ရွေ့ပါလာရာ ရပ်တန့်သွားခြင်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။ ထို့နောက်တွင် ကားဆောင့်၍ဆောင့်၍ ရွေ့ပါသွားခြင်းမရှိတော့ဘဲ၊ နှင်းခဲပြင်ပေါ်ဝယ် လျောစပြုလေ၏။ စွပ်ဖါးသည် အရှိန်ရလာသကဲ့သို့ ဗြုကလည်း အရှိန်ရလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် စွပ်ဖါးသည် မှန်မှန်ကြီးလျှောပြေးစပြုနေလေသည်။

လူများလည်း သက်ပြင်းများ မှုတ်ထုတ်ကာ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်ကြပြန်၏။ သူတို့သည် အသက်ရှူရမည်ကိုပင် တစ်ခဏမျှမေ့လျော့ခဲ့ကြရ၏။ သော်တန်မူကား ဗြုနှင့် စွပ်ဖါးတို့၏နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ ဗြုအား ချိုသာချီးကျူးသော စကားလုံးများဖြင့် အားဆေးတင်ပေး၍နေလေ

သည်။ ကိုက်တစ်ရာအကွာအဝေးကို သတ်မှတ်ထားသော ထင်းပုံနေရာသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ပရိသတ်အပေါင်း၏ ဩဘာသံလည်း ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ် စပြုလာ၏။

ထို့နောက် ထင်းပုံနေရာသို့ ရောက်၍ ရပ်တန့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် သောအခါတွင် ပရိသတ်၏ တစ်ခဲနက်ဩဘာသံကြီးသည် တစ်မိုးလုံး တစ်မြဲလုံး ဟိန်းသွားတော့လေ၏။ လူတိုင်း လူတိုင်းသည် လက်လွတ် စပယ် အူအမြူးကြီးမြူးလျက် ရှိနေကြတော့လေ၏။ ဦးထုပ်နှင့် လက်အိတ် များလည်း လေထဲတွင် ပလူပျံသကဲ့သို့ ရှိနေကြလေသည်။ လူများသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မည်သူနိုင်၍ မည်သူရှုံးသည်ကို အမူမထားခဲ့ကြတော့ဘဲ အပျော်ကြီး ပျော်လျက်ရှိကြ၏။ မက်သူးဆင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဦးထုပ်နှင့်လက်အိတ်ကို ပစ်မြောက်ကာ ခုန်ပေါက်မြူးထူး၍ နေလေတော့သည်။

သို့သော် သော်တန်မူကား ဗြု၏အပါးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချ လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းချင်းအပ်၍ ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဗြုအား ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ကိုင်လှုပ်ခါရမ်းကာ ချစ်နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ပါးစပ် မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ဆဲဆိုနေလေ၏။

ထိုအခိုက် စကူးကင်းဘင်းချ် သူဌေးလည်း အပါးသို့ ရောက်လာ ကာ “ဒီမှာခင်ဗျာ ... ဒီမှာခင်ဗျာ ... ဒီကောင်ကြီးကို ငွေတစ်ထောင်ပေး ဝယ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ ငွေတစ်ထောင်ပေးဝယ်ပါ့မယ်။ ဒီမှာခင်ဗျာ ... ထောင့် နှစ်ရာပေးမယ်ဗျာ။ ထောင့်နှစ်ရာ” ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သော်တန်လည်း ဒူးထောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများဝယ် မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွဲနေလေသည်။ မျက်ရည်များသည် သူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေလေသည်။ ထို့နောက် သူက စကူကမ်းသူဌေးအား အောက်ပါအတိုင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာခင်ဗျာ မရောင်းနိုင်ပါဗူးခင်ဗျာ။ ငရဲပြည် သွားပြီးတော့သာ ဝယ်ပါတော့ခင်ဗျာ။ လူကြီးမင်းအတွက် ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေး နိုင်တာကတော့ ဒါပါပဲခင်ဗျာ။ ငရဲပြည်သာ သွားပါတော့ခင်ဗျာ ...”

ဗြုလည်း သော်တန်၏လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖမ်းကိုက် ထားလိုက်လေ၏။ သော်တန်ကလည်း သူ့အား ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ကိုယ်လှုပ်

ခါရမ်းလိုက်လေသည်။ ပရိသတ်များသည် မည်သူမျှ အနားသို့ကပ်သွား
ခြင်းမပြုနိုင်ကြဘဲ နောက်သို့ဆုတ်သွားကြကာ တော်သင့်သောနေရာမှ
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် ဗြဲနှင့်သော်တန်ကို နောက်ထပ်
ဤအနှောင့်အယှက် ပေးလိုစိတ်မရှိကြတော့ချေ။

[၇]

အရိုင်းခေါ်သံ

ဗြဲသည် ဂျန်သော်တန်အတွက် ငါးမိနစ်အတွင်း ဒေါ်လာထောင့်
 ခြောက်ရာကို ရရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပေးလိုက်သောအခါ သော်တန်သည်
 ပေးဆပ်စရာရှိသည့် ကြွေးများကို ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သူ၏အဖော်
 များနှင့်အတူ အရှေ့ဖက်ဒေသရှိ ပျောက်ဆုံးနေသော ရွှေတွင်းတစ်တွင်းသို့
 လည်း သွားနိုင်စေခဲ့တော့လေသည်။ အရှေ့ဖက်ဒေသရှိ ပျောက်ဆုံးနေ
 သော ထိုရွှေတွင်းသို့ သွားချင်နေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သည်။
 သို့သော် သူတို့တစ်တွေသည် လုံလောက်သော ငွေကြေးမရှိခြင်းကြောင့်
 မသွားနိုင်ခဲ့ကြသေးချေ။ ယခုသော် ဗြဲ၏ကောင်းမှုကြောင့် လုံလောက်သော
 ငွေကြေးကို ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ရကား သော်တန်သည် သူ၏ အဖော်များနှင့်အတူ
 ကြာကြာခဲ့လှပြီဖြစ်သော ကာလက ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည့် ထိုရွှေတွင်းရှိရာ
 အရှေ့ဖက်ဒေသသို့ ပျော်ပျော်ကြီး သွားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုရွှေတွင်း
 ၏ ကျော်ကြားမှုသတင်းကား ကြာခဲ့လှပြီဖြစ်လေသည်။ သမိုင်းတစ်စောင်
 တစ်ဖွဲ့ ရေးသားလောက်အောင်ပင် ကြာခဲ့လှပြီဖြစ်သည်။ အများအပြား
 သွားရောက် ရှာဖွေခဲ့ကြဘူးသော်လည်း အနည်းငယ်သော လူများလောက်
 သာတွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ရွှေတွင်းကို တွေ့ရှိခဲ့သော ထိုလူလက်တစ်
 ဆုပ်စာထဲမှာပင် နေရင်းဌာနီသို့ ပြန်မရောက်ခဲ့ကြသည့်လူများက ပိုမို၍
 များပြားခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပျောက်ဆုံးနေသော ထိုရွှေတွင်းမှာ ကြေကွဲ
 မှုများဖြင့် အကြောင်းခံ၍ ရှုပ်ထွေးမှုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်း ကွယ်ကာလျက်

ရှိလေသည်။ ထိုရွှေတွင်းကို ပထမလက်ဦးဆုံး မည်သူရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ အတိအကျ မသိခဲ့ကြသေးချေ။ ထိုရွှေတွင်း တည်ရှိရာကိုလည်း မည်သူမျှအတိအကျ မသိခဲ့ကြသေးချေ။ သို့သော် ထိုရွှေတွင်း၏ နေရာတွင် ရှေးကျလျက် အိုမင်းယိုယွင်း၍နေသော သစ်လုံးအိမ်ကလေး တစ်လုံးရှိသည်ဟု အမှတ်အသား ပြုထားခဲ့ကြသူများက ပြောဆိုခဲ့ကြ၏။ သေလုမြောပါးဖြင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသောသူများသည် ယင်းသစ်လုံးအိမ်ကလေး ရှိသောနေရာသည် ရွှေတွင်း၏နေရာပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေတုံးရွှေခဲများမှာ မြောက်ဖက်တစ်လွှား ဒေသတစ်ခွင်တပြင်တွင် တွေ့ရသော ရွှေများနှင့် အလျဉ်းမတူပဲ အထူးကောင်းမွန်လှလေသည်ဟု ကျိန်တွယ်၍ပင် ပြောဆိုခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေခဲ့ကြသော လူများတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထိုရတနာသိုက်ကို တူးဖော်၍ မရခဲ့ကြဘူးသေးချေ။ သေဆုံးသူများလည်း သေဆုံးခဲ့ကြလေပြီ။ အသက်ရှင်နေသေးသော သူများမှာ မစားရ ဝခမန်းနှုတ်မှ တဖွဖွပြောရင်းဖြင့်သာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲ၍ နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျွန်သော်တန်နှင့် သူ၏အဖော်များဖြစ်ကြသော ဟန်စနှင့်ပီတီတို့သည် ဗြဟ္မာနှင့်တကွ အခြားသော ခွေးခြောက်ကောင်တို့နှင့်အတူ ထိုရွှေတွင်းရှိရာ အရှေ့ဖက်တစ်ခွင်သို့ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့အရင် သွားရောက်ခဲ့ကြသော လူများနှင့် ခွေးများကား ပျက်စီးရှုံးနိမ့်ခြင်းများဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူတို့သည် ဤခရီးကိုပင် သွားခဲ့ကြပြန်လေပြီ။ သွားသာ သွား၏။ လမ်းပန်းကိုကား သူတို့မသိချေ။ ရမ်းဆ၍သာ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ယူကွကို ဆန်၍ မိုင်ခုနှစ်ဆယ်ခန့် စွပ်ဖါးဖြင့် သွားခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် လက်ဝဲဖက်သို့ ချိုးကာ စတီးဝပ်မြစ်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ထိုမှမေယိုနှင့် မက်ကွတ်ရှင်းတို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ စတီးဝပ်မြစ်၏ မြစ်ဖျားခံရာ တောင်ထိပ်များများသို့တိုင်အောင် သွားရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ တောင်တန်းများသည် မြောက်အမေရိကတိုက်ကြီး၏ ကျောရိုးသဖွယ် တည်ရှိနေလေသည်။

ဂျွန်သော်တန်သည် ဘာကိုမျှ မထိသော သတ္တိခဲရဲဘော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူလူချင်းကိုလည်း သူမကြောက်၊ ကြမ်းတမ်းသော

လောကသဘာဝ၏ အတွေ့အကြုံများကိုလည်း သူမမှု၊ အရိုင်းအစိုင်းများ ကိုလည်း ဂရုမထားချေ။ သူ့တဝင် ဆားတစ်ဆုပ်နှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ် လက်ရှိလျှင် တောကြီးမြက်မဲ၏ အလယ်သို့ မဆုတ်မတွန့် ဝင်ရောက် သွားလာ နေထိုင်ဝံ့သူဖြစ်၏။ ထိုအထဲ၌ သူပျော်သလောက် လှည့်လည် သွားလာနေတတ်သော လူစားမျိုးလည်းဖြစ်၏။ စားမှုသောက်မှုကို သူသည် အလျှင်လိုလှသူလည်း မဟုတ်ချေ။ ခရီးသွားရင်း ပစ်ခတ်စား သောက်သွားသူဖြစ်သည်။ ပစ်ခတ်၍မရခဲ့သည့် အခါများတွင်လည်း စားသောက်ခြင်းမပြုပဲ အငတ်နေသွားတတ်၏။ သူသည် အင်းဒီးယန်း တို့၏ အလေ့အကျင့်ကို များစွာကျင့်သုံးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ သည်။ အစားအစာအတွက် ဘာမျှပူပင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ပစ်ခတ်၍ရလျှင်စား ၏။ ပစ်ခတ်၍မရလျှင် မစားပဲနေ၏။ ယခုလောလောဆယ်အစာကို ရှာဖွေ၍မရလျှင် အနွေးနှင့် အမြန်ရလာလိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူကောင်းစွာ သိနားလည်ထား ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့ဘက်သွား ယခုခရီးကြမ်းတွင် လူနှင့်ခွေး များအဖို့ စားစရာကို တစ်မျိုးတစ်စားတည်း သတ်မှတ်ထား၏။ ခရီးသွား အားလုံးသည် ခွေးခွေးလူလူ ပစ်ခတ်၍ရသော အမဲသားကိုသာလျှင် စားကြရမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ယခင်က ခရီး သွားခဲ့ကြသလို အစားအစာများကို တစ်ပါတည်းတင်ဆောင်လာခြင်းလည်း မရှိကြချေ။ လမ်းခရီး၌ ပစ်ခတ်စားသောက်သွားကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ စွပ်ဖားပေါ်တွင် အဓိက ထား၍ တင်ဆောင်ယူလာခဲ့ကြသည့် ပစ္စည်းများမှာ ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့် လက်နက်တန်ဆာပလာများသာ ဖြစ်သည်။ ရက်လအချိန် အပိုင်းအခြားကိုလည်း အဆုံးမရှိသော ရှေ့ရေးအပေါ်တွင် မူတည်၍ ရေးဆွဲ သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြလေသည်။

ဗြူအဖို့မှာကား ဤခရီးကြမ်းကို သွားရသည်မှာ ပျော်မဆုံး မော် မဆုံး ရှိလှတော့လေသည်။ အမဲလိုက်ရခြင်း ငါးဖမ်းထွက်ရခြင်းနှင့် တော ကြီးမြတ်မဲ၏ အလယ်တွင် သွားချင်ရာရာကို လှည့်လည်သွားလာရခြင်း များသည် သူ့အဖို့ ပျော်မဆုံးအောင်ရှိလှတော့သည်။ စခန်းချသည့်အခါ များတွင်လည်း ကိုယ်စခန်းချလိုသော နေရာများတွင် စခန်းချရပ်နားခဲ့ကြ ရာ ဗြူနှင့်ခွေးများအဖို့ လှည့်လည်ချင်တိုင်း လှည့်လည်နိုင်ခဲ့ကြပြန်လေ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူတို့တစ်တွေသည် ပြင်းထန်စွာ မွတ်သိပ်

ဆာလောင်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပေါင်းလန်အောင် စားသောက်ခဲ့ကြရလေသည်။ သူတို့အဖို့ စားရေးသောက်ရေးမှာ အမဲလိုက်ပစ်ခတ်ခြင်းအပေါ်တွင် တည်နေခဲ့လေသည်။ အမဲလိုက်ပစ်ခတ်၍ သားကောင်များများရလျှင် သူတို့သည် များများစားသောက်ကြရ၏။ သားကောင် ရှားပါးလျှင်မူ သူတို့သည် အစာရေစာပြတ်ငတ်ကြရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် နွေရာသီသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ကာ ခွေးနှင့်လူများသည် ဝန်စည်စလှယ်များကို ကျောကုန်းထက်တွင်ပိုး၍ တောင်ပေါ်ရှိ ရေပြာအိုင်ကြီးများကို ဖောင်ဖွဲ့၍ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြပြန်လေ၏။ ထို့နောက် အမည်မသိသော မြစ်များကို သစ်လုံးထွင်းလှေငယ်များဖြင့် အစုန်အဆန် ကူးသန်းသွားလာခဲ့ကြပြန်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြန်သည်။ သူတို့သည် အပြောကျယ်လှသော တောတောင်အလယ်တွင် ခရီးသွားနေကြရတုန်းဖြစ်သည်။ ရောက်လေရာအရပ်တိုင်း၌ လူစလူနဆို၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြရ။ ဤအရပ်ဌာနသည် လူသူမရောက်ပေါက်ဘူးသေးသော အရပ်ဌာနဖြစ်ဟန်တူ၏။ အကယ်၍ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာဘဏ္ဍာသိုက်၏ သတင်းသည် အမှန်သာဖြစ်က လူသူပေါက်ရောက်ဖူးတန်၏။ ယခုသော်ကား အဘယ်သို့ ကြည့်ကြည့် တောကြီးမြက်မဲသာလျှင် တွေ့ရ၏။ ပူပြင်းသောနေ့၏ တံလျပ်များကိုသာ တရိပ်ရိပ်တွေ့ရ၏။ သန်းကောင်နေ၏ အောက်တွင် မှုန်ဝါးဝါးဖြင့် ငွေနှင်းများ အစဉ်ခဲနေသော တောင်ကတုံးကြီးများကိုသာ တွေ့ရ၏။ ရေခဲမြစ် စီးဆင်းရာ အရိပ်အောက်တွင် ပေါက်ရောက်နေကုန်သော ဗယ်ရီမြက်သီးများနှင့် အလှေပေါက်တောရိုင်းပန်းများကိုသာ မြင်ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုနှစ်ဆောင်းဦးနှင်းကြွေချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သောအခါ သူတို့သည် အင်းအိုင်ကြီးတစ်ခုနှင့်တူသော တိုင်းပြည်ရပ်ရွာတစ်ခုသို့ ချဉ်းနည်းဝင်ရောက်မိခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ရှိလှ၏။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်လည်းကောင်းလှ၏။ တောကြက်များဖြင့်လည်း ပြည့်နှက်ညစ်စိုနေ၏။ သို့သော် ထိုမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကိုမှ မတွေ့မမြင်ကြရချေ။ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ ခိုက်မတတ် အေးမြလှသော လေကိုသာလျှင် တစ်မိမိခံ ခံစားကြရ၏။ အရိပ်အကာအကွယ်များအောက်ရှိ နေရာအသီးသီးတွင် ပြင်ခဲ၍နေကုန်သော ရေခဲများကိုသာ

လျှင် တွေ့ကြရ၏။ လူသူတိရစ္ဆာန်တစ်ယောက် တစ်ကောင်မျှမရှိသော ကမ်းစပ်နေရာများဝယ် စိတ်ကြည်နူးဆွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းလောက် အောင် တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်ပြေးလွှား ဆော့ကစား၍နေသော လှိုင်းငယ် လေးများကိုသာ မြင်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် နောက်တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး သူတို့သည် လှည့်လည် ခရီးသွားခဲ့ကြပြန်လေသည်။ တစ်ခါသော် သူတို့သည် တောအုပ် တစ်ခုကိုဖြတ်၍ ခပ်ရေးရေး ထင်နေသော ရှေးဟောင်းလမ်းကြောင်းငယ် တစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာဘဏ္ဍာသိုက်နှင့် အတော်လေး နီးကပ်၍လာခဲ့ပြီဟု မှတ်ထင်ယူဆခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် အဆိုပါ လမ်းကြောင်းငယ်သည် အစမရှိသကဲ့သို့ အဆုံးလည်း မရှိခဲ့ချေ။ သူတို့သည် လမ်းကြောင်းငယ်၏အစကိုလည်း ရှာဖွေ၍မရခဲ့။ လမ်းကြောင်း ငယ်၏အဆုံးကိုလည်း ရှာဖွေ၍မတွေ့ခဲ့ကြချေ။ အစအဆုံးလုံးလုံးမရှိသော လမ်းကြောင်းငယ်အတွင်း၌ တဝဲလယ်လယ်သာလျှင် ဖြစ်နေခဲ့ကြရလေ သည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်တွင်ကား ပျက်စီးယိုယွင်း၍နေသော အိုမင်းလှပြီဖြစ်သည့် အမဲလိုက်ဂေဟာတစ်ခုကို သူတို့တွေ့မြင် ရောက်ရှိ ခဲ့ကြလေသည်။ ပျက်စီးနေသည့် ထိုဂေဟာထဲ၌ ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော စောင်ပုံများ၏အောက်တွင် ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်ကို ဂျွန်သော်တန် တွေ့မြင်ခဲ့လေ၏။ ဂျွန်သော်တန်သည် ယင်းသေနတ်ကို မြင်သောအခါ ထိုစဉ်အခါက အနောက်မြောက်နယ်တစ်ခွင်တွင် အလွန်ခေတ်စား အသုံး များခဲ့သော ဟဒ်ဆင်ဘေးကုမ္ပဏီထုတ်ပြောင်းရှည် သေနတ်တစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် သဲလွန်စဆို၍ ဆွေးမြေ့ နေသော စောင်ပုံများ၏အောက်မှ ထိုသေနတ်တစ်လက်ကိုသာ ရရှိခဲ့ပေ၏။ ဤဂေဟာနှင့် ဤသေနတ်တို့၏ပိုင်ရှင် မည်သူဖြစ်သည်။ မည်သို့ဇာတ်သိမ်း ခဲ့သည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤသေနတ်မှ စောင်ပုံများ၏အောက် တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် အစရှိသော အကျိုးအကြောင်းများကိုကား မည်သို့မှ ဆက်စပ်တွေးတော၍ မရနိုင်ခဲ့ကြတော့ချေ။

နွေဦးပေါက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။ သို့သော် ဤတစ်နွေအပေါက်တွင် သူတို့၏ လှည့်လည်သွားလာခြင်းမှာလည်း ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ခဲ့တော့ သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာဘဏ္ဍာသိုက်

ကို မတွေ့ခဲ့သော်လည်း ကျယ်ပြန့်သော ချိုင့်ဝှမ်းလွင်တစ်ခုတွင် ရွှေအတိ
ပြီးသော ရေတိမ်အိုင်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြသောကြောင့်တည်း။ ထိုရေတိမ်
အိုင်မှ သဲနှုန်းများကို ကျင်၍ယူကြသောအခါ သူတို့၏ ကျင်ခွက်များတွင်
ရွှေမှုရွှေစများမှာ အပြင်လိုက်၊ အခဲလိုက် တဝင်းဝင်းတင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရှေ့သို့ဆက်သွားခြင်းမပြုကြတော့ဘဲ
ဤရေတိမ်အိုင်၌ပင် ခရီးကိုအဆုံးသတ်၍ ရွှေများကို ကျင်ယူခဲ့ကြတော့
လေသည်။ ထိုသို့ ကျင်ယူကြခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင်
ဒေါ်လာထောင်ပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော ရွှေမှုန်ရွှေစနှင့် ရွှေတုံးရွှေခဲ
များကို အနင့်သား အနင့်သား ရရှိခဲ့ကြ၏။ ယင်းသို့ရရှိခဲ့သည်နှင့်အမျှ
နေ့စဉ် နေ့တိုင်းလည်း ကျင်ယူခဲ့ကြ၏။ ကျင်ယူ၍ ရသမျှသော ရွှေများကို
လည်း အချိန်ပေါင်ငါးဆယ်ဝင် ဒရယ်ရေအိတ်များဖြင့် ထည့်ကာ ထင်းပုံ
သဖွယ် စုပုံထားကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ဘီလူးသဘက်များ
အလား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရွှေများကို ကျင်ယူခဲ့ကြရာ နေ့ရက်များ ကုန်ဆုံး
သွားခဲ့သည်နှင့်အမျှ ရွှေအိတ်ပုံကြီးမှာလည်း မြင့်မောက်သထက် မြင့်
မောက်၍လာခဲ့တော့လေသည်။

ခွေးများအဖို့မှာကား ဂျွန်သော်တန်ပစ်ခတ်လာသော အမဲသားကို
ခုတင်ခုစားသောက်ဝါးမျိုရန်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည့် အလုပ်အကိုင်ကိုမျှ
မလုပ်ကိုင်ကြရတော့ချေ။ သူတို့၏ အလုပ်မှာ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားရန်
သာဖြစ်ပေတော့သည်။ ထိုသို့ စည်းစိမ်ကြီးလှသော အခြေအနေတွင်
ဖြူသည် မီးဖိုဘေးတွင် ဝပ်၍မှိန်းနေခဲ့ရင်း တစ်ကြိမ်က မက်ခဲ့သောအိပ်
မက်ဟောင်းကို ပြန်လည်၍မက်ကာ အိပ်မက်ထဲမှ ဂင်တိုတို ပုကွကွနှင့်
အမွှေးအမှင် ထူထပ်လှသော လူကြီးသည် သူ့အာရုံတွင် ပေါ်ပေါက်၍လာ
ပြန်တော့လေ၏။ သူသည် ယခုအခါတွင် အလုပ်ပါးလျားသည့် အလျောက်
အိမ်မက်ထဲမှ ထိုလူကြီးနှင့်အတူ သူမှတ်မိသော အခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့
လည်း မကြာမကြာ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ပေသည်။

ထိုလူကြီးနှင့်အတူ သူသည် တောကြီးမြက်မဲများ၏ အလယ်သို့
လည်း ရောက်ခဲ့၏။ ရေစပ် ကမ်းနားများသို့လည်း ရောက်ခဲ့၏။ ညကြီး
သန်းခေါင် တောကြီးမြက်မဲ၏ အလယ်တွင် မီးဖိုကာလည်း အိပ်စက်ခဲ့
ကြ၏။ သို့သော် ထူးခြားချက်ကား တစ်ခုတည်းရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ

ထိုလူကြီးသည် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရောက် မည်သည့်နေရာတွင် အိပ်စက်အိပ်စက် အမှောင်ကို လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗြူသည် ထိုလူကြီး၏ အအိပ်အနေနည်းပုံကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အမှောင်ထုထဲသို့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် မကြာခဏ ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်တတ်သော ထိုလူကြီး၏အဖြစ်ကို ထူးခြားစွာတွေ့မြင်မိခဲ့၏။ သူသည် မီးပုံကိုလည်း မီးမပြတ်ရလေအောင် ထင်းများ မကြာခဏ ထပ်၍ထပ်၍ ထိုးပေး၏။ တောအုပ်အလယ်တွင် သွားကြသော အခါတွင်လည်း သူသည်မည်သည့်အသံကိုမျှ မပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်နုတ်ပိတ်၍သွား၏။ ဗြူကသူ့နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်၏။ သူသည် ဗြူ၏ ကဲ့သို့ပင် အနံ့ခံလည်း အလွန်ကောင်း၏။ ထို့ပြင် မြေပြင်မှ သစ်ပင်များ ထက်မှနေ၍ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကူးကာလွဲကာ သွားသောအခါများတွင် သူသည်မြေပြင်မှာ သွားသည်ထက် ပိုမို၍လျှင်မြန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်ပေဆယ်နှစ်ပေ ကွာခြားသော နေရာများသို့ ကူးပြောင်းခုန်လွှားလိုက်သော်လည်း သူ၏လက်များမှာ လွတ်ထွက်၍မသွားခဲ့။ မြဲမြဲမြဲမြဲ ရှိလှ၏။ ဗြူသည် မီးပုံဘေးတွင် ဝပ်ရင်းငိုက်မျဉ်းကာ အိပ်မက်ထဲ၌ ထိုလူကြီးနှင့် အတူ လိုက်ပါလှည့်လည်၍ နေခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူ့အား တောတွင်းသို့ တကယ်တမ်းပြေးဝင်ချင်အောင် လှုံ့ဆော်ဆွဲမြူခဲ့သည်မှာကား တောအုပ်အလယ်မှ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသော အရိုင်းခေါ်သံပင်ဖြစ်သည်။ ဗြူသည် အိပ်မက်ထဲမှ ထိုလူကြီးအား မြင်ယောင်မိခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုခေါ်သံကို ကြားမိသည်မှတ်ထင်မိခဲ့လေသည်။ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေခဲ့သော ထိုအရိုင်းခေါ်သံကြောင့် ဗြူ၏စိတ်တွင် တစ်မျိုးတမည်ကြီး ခံစားနေရ၏။ သူ့စိတ်များသည် ထိုခေါ်သံကိုကြားရသည့်အခါတိုင်း ရောက်ရက်ခတ်ဖြစ်ကာ ထူးဆန်းသော အာသာဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုခေါ်သံကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း သူသည် ပျော်သလိုလို ရွှင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဝမ်းသာသလိုလို ဝမ်းမြူးသလိုလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူသည် ခေါ်သံကြားရာနောက်သို့ပင် ပြေးဝင်သွားမိခဲ့လေသည်။ တောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုခေါ်သံကို တုံ့ပြန်သည့်သဘောဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် ဟောင်အူကာ ခေါ်သံရှင်ကို လိုက်လံရှာဖွေမိခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်

မသိ သူသည် တောအုပ်ထဲ၌ သစ်ပင်အခေါက်တွင် ကပ်ငြိနေသော အေးစက် စက်ရေညှိများကိုလည်းကောင်း၊ မြက်ထိုင်းရှည်ကြီးများ ပေါက်ရောက်ရာ မြေကြီးမဲမဲများကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆွလိုက်၍ မြေကြီးနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့ကို ရှုရှိုက်မိသောအခါ သူသည် ရွှင်ပျူအုမြူးစွာဖြင့်ပင် ခုန် ပေါက်ပြေးလွှားမိခဲ့တော့လေသည်။ ထိုသို့မှမဟုတ်လည်း သူသည် လဲကျ သောသစ်ပင်လုံးများ၏ နောက်တွင် ဝပ်၍ ခေါ်သံရှင်ကို တိတ်တိတ်ကလေး ချောင်းမြောင်း၍ နေတတ်၏။ မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ နားများကလည်း ပတ်ဝန်း ကျင်သို့စွင့်ထား၏။ သို့သော် ဤအပြုအမူများကို အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုမူမိခဲ့သည်ကိုကား သူမသိရှာချေ။ သူ့အား ထိုသို့ပြုမူမိအောင် လှုံ့ဆော် လျက်ရှိသည်ကိုသာ သူသိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ပြုမူမိသည်ဆိုသည့် အချက်ကို လုံးဝသူမသိခဲ့ရှာချေ။

ရပ်တည်ခြင်းမှာ မစွမ်းတော့လောက်အောင်ပင် ဖြူသည် ခေါ်သံ ၏ဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေရလေ၏။ ပူအိုက်လွန်းသဖြင့် တဲစခန်း၏အတွင်း၌ ပျင်းရိစွာ လဲလျောင်းနေခိုက် ရုတ်တရက် တောအုပ်အလယ်မှ ထွက်ပေါ်လာ သော ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါများတွင် ဖြူသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်း ထောင်ထလိုက်ကာ နားရွက်ကိုစွင့်နေအောင် နားထောင်လိုက်ပြီးလျှင် တောထဲသို့ တစ်ချိုးထဲဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးသွားလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် တောအုပ်အလယ်၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လှည့်လည်ပြေးသွားနေလေသည်။ စမ်းချောင်းများအတွင်း၌ လျှောက်ပြေးရသည်ကို သူအလွန်နှစ်သက်၏။ သစ်ပင်ဝါးပင်များ၏ အလယ်တွင် သဘာဘာဝအလျောက် မြူးတူးအော် မြည်လျက် ရှိကြသော ကျေးငှက်များ၏ ဘဝကို ချောင်းမြောင်းဝပ်တွား၍ ကြည့်ရှုလေ့လာရသည်ကိုလည်း သူအလွန်စုံမက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စေးပျစ်ချုံ့ပုတ်၏အောက်တွင် ဝပ်၍ဘာသာဘာဝအလျောက် အော်မြင် မြူးတူးလျက် ဟိုမှသည်မှ ပျံလွှားလျက်ရှိကြသော ကြက်တူရွေးများကို တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း စောင့်စားကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။ သို့သော် အထူး သဖြင့် အနှစ်သက်ဆုံးမှာကား နွေညသန်းကောင်၏ မှုန်ဝါးဝါး ဆည်းဆာ ရောင်အောက်တွင် အိပ်ချင်ဖွယ်ကောင်းသော တောညည်းသံကို နားထောင် ရင်း သူ့အား လျှို့ဝှက်စွာခေါ်နေသည့် ထိုအရိုင်းခေါ်သံကို လိုက်လံရှာဖွေ ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်ညတွင် ဗြူသည် အိပ်နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်ပြီးလျှင် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် လေထဲသို့ အနံ့ခံကြည့်လိုက်လေ၏။ တောအုပ်အလယ်မှ ခေါ်သံသည် အခါတိုင်းထက် ပိုမိုထူးခြားထင်ရှားစွာ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဖြင့် ထွက် ပေါ်နေလေသည်။ ထိုခေါ်သံသည် စွပ်ဖွားဆွဲခွေးများ၏ အူသံဖြင့် လုံးဝ မတူချေ။ ဗြူသည် မည်သည့်အသံဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ခုန်ပေါက်၍ပြေးကာ တဲစခန်းအတွင်းမှ တောအုပ်ထဲသို့ ကခုန် ချပြေးဝင်သွားလေ၏။ ခေါ်သံလာရာအနားသို့ ကပ်လာမိခဲ့သောအခါ သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ သတိဖြင့် ကပ်သွားခဲ့၏။ ယင်းသို့ သတိရီရိယဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာကပ်သွားခဲ့ရာ သစ်ပင်များ၏အလယ် ပြောင်ရှင်းနေသော မြေတလင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ မိုးသို့မျှော် ကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေသော ကိုယ်လုံးရှည်မျောမျောနှင့် သစ်ပင်ပုလွေတစ် ကောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

သူသည် မည်သည့်အသံဗလံကိုမျှ မပြုခဲ့သော်လည်း ဝံပုလွေသည် အအူရပ်သွားကာ သူရှိသည့်အဖြစ်ကို အနံ့ခံကြည့်နေလေသည်။ ဗြူလည်း သစ်ပင်များအကြားမှ မြေတလင်းထဲသို့ ထွက်လိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သည် အရေးကြိုက် အသင့်ရှိသော ဟန်အနေအထားမျိုးရှိနေ၏။ မြေတွင် တစ်ဝက်ဝပ်ကာ အမြီးကိုဖြောင့်တန်းနေစေလျက် ခြေထောက်များကလည်း အထူးဂရုစိုက် သတိထား၍ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသွားနေကြလေသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် ခြောက်လှန့်မှုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အမှုအရာများ ပါဝင် လျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဝံပုလွေသည် သူ့ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ထွက်ပြေး၏။ သူက ထွက်ပြေးသော ဝံပုလွေ၏နောက်သို့ တရူးထိုးလိုက်၏။ သူသည် ဝံပုလွေကို အုပ်မိရန်အတွက် စိတ်စော၍နေလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝံပုလွေသည် ချောင်ပိတ်မိ၍နေလေသည်။ ချောင်ပိတ်၍ မိအောင်လည်း ဗြူကကြံစည်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဝံပုလွေသည် ချောင် ပိတ်၍မိသွားသောအခါ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကိုထောက်၍ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ချောင်ပိတ်ခံရသည့် ခွေးများ၏ ပြုမူနေကျ အပြုအမူအတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွေးအမှင်များကို ထောင်ထထားကာ မာန်တဖီဖီလုပ်လေ၏။ အစွယ်ဖွေးဖွေးရှိသော ပါးစပ်ဖြင့်လည်း တဇပ်ဇပ် မကြာခဏ ထိုး၍ထိုး၍ ဟပ်လေသည်။

သို့သော် ဗြူသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုချေ။ သူ့အား လှည့်ပတ်ကွေ့ဝိုက်ကာသာလျှင် မိတ်ဆွေဖြစ်သဘောကို ပြသလျက်နေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို တွေ့မြင်သောအခါ ဝံပုလွေသည် သင်္ကာမကင်းဖြင့် ကြောက်လန့်၍နေ၏။ ကြောက်မည်ဆိုလည်း ကြောက်လောက်သည်ပင်ဖြစ်၏။ ဗြူသည် သူ့ထက်သုံးဆမျှ ကြီးမားသည်မဟုတ်လော။ သူ၏ အရပ်အမောင်းသည် ဗြူ၏ ပခုံးလက်ပြင်လောက်ပင် မြင့်လှသည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ချက်ကောင်းကိုစောင့်ကြည့်၍နေကာ အခွင့်အရေးသာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တည်း လျှင်မြန်စွာလစ်ပြေးလေ၏။ ဗြူလည်း နောက်မှနေ၍ တရူးထိုးလိုက်ပြန်လေ၏။ ဝံပုလွေသည် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ထွက်ပေါက်ရကာ လစ်ပြေးနိုင်ခဲ့၏။ ဗြူသည် သူ့အားအလွယ်တကူ မအုပ်မိနိုင်ခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဗြူ၏ လိုဆင်ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝသွားခဲ့တော့၏။ ဝံပုလွေသည် သူ့အား ဗြူက ရန်မမူသည့်အဖြစ်ကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ ဗြူနှင့် နှုတ်သီးချင်းတွေ့ထိနမ်းကာ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့လေ၏။ ထို့နောက် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခင်မင်ရင်းနှီး၍ သွားကြကာ ရွှင်မြူးခုန်ပေါက်၍ ဆော့ကစားကြလေသည်။ ပျော်ရွှင်ဆော့ကစားကြ၍ အချိန်အနည်းငယ်ကြာသွားသောအခါ ဝံပုလွေသည် ဖြည်းညင်းစွာထလျှောက်၍ တစ်နေရာရာသို့သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဗြူအားသူနှင့်အတူ လိုက်ပါစေချင်သော အမူအရာကိုလည်း ထင်လင်းစွာပြ၏။ ထို့ကြောင့်ဗြူလည်း သူ၏ နောက်သို့ လိုက်ပါကာ နှစ်ကောင်အတူယှဉ်၍ တောအုပ်ထဲသို့ လှည့်ပတ်သွားလာခဲ့ကြလေ၏။ ဗြူသည် ယခုမှ မိုးနှင့်မြေကြီး၏ လွတ်လပ်ခြင်းအရသာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားတော့သဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်လျက် အမြူးကြီးမြူးနေတော့လေသည်။ နောက်ဆုံး၌သူသည် အရိုင်းခေါ်သံကို တုံ့ပြန်ခြင်းပြုနိုင်ခဲ့ပြီတကား။ သူ၏ ညီအစ်ကိုတော် သစ်ဝံပုလွေနှင့်အတူ တောအုပ်အလယ်၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လှည့်လည်သွားလာနိုင်ခဲ့ပေပြီတကား။

သူတို့သည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု၏ နံဘေးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ အမောပြေရေသောက်ရန်အတွက် ခေတ္တရပ်နားကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဗြူသည် ဂျန်သော်တန်အား သွားသတိရမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဝံပုလွေလည်း စော

စောကခေါ်သံ ထွက်ပေါ်ရာနေရာသို့ ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် ဗြူထံသို့ပြန်လာ၏။ ထို့နောက် ဗြူနှင့် နှုတ်သီးချင်း နမ်းရှုပ်ကာ သူနှင့် အတူလိုက်ရန် မြူချော့၏။ သို့သော် ဗြူသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါခြင်းမပြုတော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ဖြည်းညှည်းစွာ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ ဝံပုလွေလည်း သူနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ တစ်နာရီခန့်လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ပါးစပ်မှာ လည်း တိုးတိုးညည်းလာ၏။ ထို့နောက် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချကာ နှုတ်သီးကို မိုးသို့မျှော်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလေသည်။ သူ၏အူသံမှာ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။ ဗြူမူကား လာလမ်းအတိုင်း မှန်မှန်ကြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားနေလေသည်။ သူသည် ဝေး၍ဝေး၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဝံပုလွေ၏အသံလည်း တိုး၍တိုး၍ သွား၏။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ လွန်စွာ ဝေးကွာ၍လာခဲ့သောအခါ ဝံပုလွေ၏အသံလည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့တော့လေသည်။

ဂျွန်သော်တန်သည် ညစာကိုစားသောက်နေခိုက် ဗြူလည်းတဲစခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ဂျွန်သော်တန်အား မြင်လျှင်မြင်ခြင်း တရားထိုးခုန်တက်လိုက်သဖြင့် ဂျွန်သော်တန်ပက်လက်လန်ကာလဲကျသွားသောအခါ မျက်နှာကို သူ၏လျှာဖြင့် ဒလျှစပ်လျှက်လေသည်။ ထို့နောက် လက်ကိုခပ်ဆတ်ဆတ် ကိုက်လေသည်။ ဂျွန်သော်တန်ကလည်း သူ့အားပြန်လည်၍ ရှေ့ထိုးနောက်ငင် မွေ့ရမ်းကာ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လေသည်။

ဗြူလည်း နှစ်နေ့နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး တဲစခန်းမှ ထွက်ခွာခြင်းမပြုခဲ့တော့ချေ။ သူသည် နှစ်နေ့နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး ဂျွန်သော်တန်အား မျက်ခြေပြတ်မခံချေ။ နောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်ပါလျက်ရှိ၏။ စားသောက်နေသည့်အခါ စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ ညအိပ်ရာဝင်သောအခါနှင့် နံနက်အိပ်ရာထသောအခါများတွင်လည်း စောင့်ကြည့်ခဲ့၏။ သို့သော် နှစ်ရက်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သောအခါ၌ တောအုပ်၏ အလယ်မှခေါ်သံသည် အခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ မခေါ်စဘူး ထူးကဲစွာခေါ်သံပေးခဲ့ပြန်လေသည်။ ဗြူ၏စိတ်သည် ပြန်လည်၍ ထကြွလာပြန်လေ၏။ သူသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေ၏။ အရပ်အနားမရှိ ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေ၏။ တောထဲမှ အရိုင်းညီအစ်ကိုတော်နှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ရပုံများကို ပြန်လည်သတိရ အောက်မေ့မိခဲ့

တော့လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် တောအုပ်ထဲသို့ သူ၏ အရိုင်းညီအစ်ကို တော်နှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာရန်အတွက် တဲစခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ ပြန်လေသည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား သူ၏ အရိုင်းညီအစ်ကိုတော် သည် သူ့ထံသို့ မရောက်လာခဲ့တော့ချေ။ ထို့ပြင်သူသည် ကြာရှည်စွာ စောင့်စား၍ နားထောင်နေခဲ့ပါသော်လည်း လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ကောင်း သော အူသံသည် ထွက်ပေါ်၍ မလာခဲ့တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် တဲစခန်းဆီသို့ ပြန်မသွားတော့ဘဲ တောအုပ် ထဲ၌ပင် နေ့အခါများ၌ လှည့်လည်သွားလာကာ ညအခါများ၌ အိပ်စက်စ ပြုလာခဲ့လေ၏။ သူသည် တစ်ခါက အထူသွားရောက် လှည့်လည်ဘူးခဲ့ ကြသော နေရာများသို့သွားကာ သူ၏ အရိုင်းညီအစ်ကိုတော်အား ရှာဖွေခဲ့ ၏။ တောတွင်းအနံ့အပြား၌ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်ခန့်မျှ လှည့်လည်သွားလာ ကာ ရှာဖွေခဲ့၏။ သို့သော်... အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ခဲ့ရချေ။ ထိုခုနစ်ရက် တစ်ပတ်လုံးလုံး အစားအစာအတွက် သူကိုယ်တိုင်သားကောင်များကို ဖမ်း ဆီးကိုက်သတ်၍ စားသောက်ခဲ့ပေသည်။ သူသည် တောတွင်း၌ လှည့်လည် သွားလာရင်း သူ့ဝမ်းသူ့ကျောင်းသွားလေသည်။ စမ်းချောင်းကျယ်တစ်ခု၏ အတွင်းမှ ဆာမန်းငါးကိုလည်း သူသည် ဖမ်းယူစားသောက်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစမ်း ချောင်း၏ ကမ်းနံဘေး၌ပင် ကြီးမားသော ဝက်ဝံနက်ကြီး တစ်ကောင် ကိုလည်း သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့ပေသည်။ ဝက်ဝံနက်ကြီးသည် ဗြူ၏ ကဲ့သို့ပင် ငါးဖမ်းလာရာ ခြင်များ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကိုက်ခဲခြင်းကြောင့် မျက်လုံးများကန်းကာ တောထဲသို့ ခိုကိုးရာမရဘဲ ထိတ်လန့်ဖွယ် ဝင်ပြေး၏။ သို့သော် ဗြူအဖို့ ထိုဝက်ဝံကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်မှာ ကြောက်မမန်း လိလိပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဝက်ဝံနက်ကြီးကို အားကုန်သွန်၍ တိုက် ခိုက်သတ်ဖြတ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုအခါမှ အစပြု၍ ဗြူတွင် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်သောစိတ်များ တဖွားဖွားပြင်းထန်စွာ ထကြွခဲ့လေ၏။ သူသည် ပြင်းထန်စွာ သွေးငတ်လာ ၏။ သူသည်တကယ်တမ်း သတ်သူဖြတ်သူလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ် လား။ ထို့ကြောင့် သွေးကိုတောင့်တ၏။ သွေးကိုမွတ်သိပ်၏။ သွေးကိုဆာ လောင်လာ၏။ သို့သော် သူသည် ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း၊ အားကြီးသူမင်းမူသည့် ဤတောအထိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသဝယ် သူ့ကိုယ်သူသာလျှင် အားကိုအား

ထားပြုကာ တစ်ကောင်ထီးထီး အောင်ပွဲခံနေသောသူ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှတစ်ပါး အခြားမည်သူ့အားမျှ တောအုပ်အလယ်၌ သူ့အား မြင်လိုက်ရလျှင် ကြီးမားလွန်းမက ကြီးမားလွန်းလှသော ဝံပုလွေကြီးတ ကောင်ဟု မှတ်ထင်ကြရမည်ဖြစ်၏။ စိန့်ဗားနတ် အမျိုးအစားဖြစ်သော ဖခင်၏ မျိုးရိုးကိုလိုက်၍ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်နှင့် အလေးချိန်တို့သည် ကြီးမားခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူမှာကား သိုးထိန်းအမျိုးအစားဖြစ်သော သူ့မိခင်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ နှာရှူးသွားပုံ သည် ဝံပုလွေ၏ နှာရှူးသွားပုံနှင့် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ နှာဖျား၏ အခြားမည်သည့် ဝံပုလွေ၏ နှာဖျားထက် ကြီးမားလေသည်။ ကြီးမားကျယ်ကားသော သူ၏ဦးခေါင်းကြီးမှာလည်း ဝံပုလွေ၏ ဦးခေါင်း ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် များစွာတူညီလှလေသည်။ သူ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုမှာ ဝံပုလွေ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပိုသည်ကား ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုလည်း ဖြစ်ပေသေးသည်။ သူ၏ အသိဉာဏ်မှာကား သိုးထိန်းမျိုးအသိဉာဏ်နှင့် စိန့်ဗားနတ်မျိုး အသိဉာဏ်တို့ ပေါင်းစပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ ထို့အပြင် သေသေ ကျေကျေ ကိုက်သတ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရသော ဘဝတိုက်ပွဲ အသီးသီးတို့မှ အတွေ့ အကြုံ အမျိုးမျိုးသည်လည်း သူ့တွင်ရှိပေသေးသည်။

“ဒီလိုကောင်ကြီးမျိုးတော့ တွေ့မတွေ့ဘူးသေးပေါင်ဗျာ” ဟု တစ်နေ့သောအခါ တဲစခန်းအတွင်းမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခွာသွားသော ဗြူအား ကြည့်၍ ဂျန်သော်တန်က သူ့အဖော်များကို ပြောလိုက်၏။ ပီတီနှင့် ဟန်စ တို့ကလည်း သူ့အားထောက်ခံလိုက်ကြ၏။

သို့သော် သူတို့သည် ပြောင်းလဲစပြုခဲ့ပြီဖြစ်သော ဗြူအား သတိ မပြုမိခဲ့ကြချေ။ တဲစခန်းအတွင်းမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခွာသွားသော ဗြူကို သာလျှင် သူတို့သတိထားမိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ တောစပ်သို့ ရောက်သည်ဆို လျှင်ပင် သွားလာပုံအမူအရာများ လုံးဝပြောင်းလဲသွားတတ်သော ဗြူကို သူတို့ မတွေ့မမြင်မိကြသေးချေ။ ဗြူသည် တောစပ်သို့ရောက်သည်ဆို လျှင်ပင် တဲစခန်းမှ ထွက်ခွာလာစနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ကျားတစ်ကောင် ၏ကဲ့သို့ သားကောင်များကို ချောင်းမြောင်းစပြုလာလေသည်။ သွားပုံလာ ပုံမှအစ သူ၏ အမူအရာများ အားလုံးသည် ကျားတစ်ကောင်၏ အမူအရာ

သို့လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။ သူသည် ခြေသံမကြားရအောင် ခြေကို ဖော့နင်း၍ လျှင်မြန်စွာသွား၏။ ဝပ်၍လည်းကောင်း၊ ငြိမ်သက်စူးစိုက်စွာ ချောင်းမြောင်း၏။ တောစပ်သို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူသည်တွေးကို ဆာလောင်မွယ်သိပ်လာတော့ကာ သားကောင်ကို ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ သူ့ဘေးသူ့ရန်မှ ငှက်မို့လည်း ပျံ၍ပြေးမလွတ်ခဲ့။ ငါးမို့လည်းရေထဲတွင် ကူးပြေး၍မလွတ်ခဲ့။ ယုန်မို့လည်း အိပ်စက်နေတုန်း အသက်ထွက်ခဲ့ရ၏။ ရှဉ့်ကလေးများမို့လည်း သူ၏ ဖမ်းကစားခြင်းကို ကသိကအောက် ခံခဲ့ကြ ရ၏။ ဤသို့ပြုမှုသတ်ဖြတ်ခဲ့ရာတွင် သူသည် ဝမ်းစာအတွက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ ဝမ်းစာအတွက် သူကိုယ်တိုင် ရှာဖွေသတ် ဖြတ်၍ စားသောက်ခဲ့ပေသည်။ ဗြူကား သူ့ဝမ်းစာသူရှာဖွေ၍ သူ့ဘာသာသူ ကျောင်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ထိုနှစ်၏ ဆောင်းဦးနှင်းကြွေချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဆောင်း ကြိုရန်အတွက် မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းများတွင် ဒရယ်အုပ်များ သင်းဖွဲ့ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။ ဗြူသည် အုပ်ကွဲ၍ ထွက်လာသော ဒရယ်ပျို တစ်ကောင် ကို ကိုက်သတ်စားသောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ဆန္ဒကား ပြည့်ဝ ခြင်းမရှိခဲ့သေးချေ။ ထို့ထက်ကြီးမားသော ဒရယ်ဖိုကြီး တစ်ကောင်လောက် ကိုတော့ တွယ်လိုက်ချင်သေး၏။

ထို့ကြောင့် ရှာဖွေစောင့်စား၍နေခဲ့ရာ တစ်နေ့သောအခါ ချောင်း တစ်ခု၏ ထိပ်နားတွင် ရေသောက်ဆင်းလာသော အကောင်နှစ်ဆယ် ခန့်ရှိသည့် ဒရယ်အုပ်တစ်အုပ်ကို ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ဒရယ်ဖို ဥသဘကြီး တစ်ကောင်က ဗိုလ်လုပ်၍ အုပ်ချုပ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဒရယ်ဖို ကြီးသည် မြေပြင်မှခြောက်ပေကျော် မြင့်လျက် တရူးတရူးတရူးဖြင့် ဒေါသမာန်လည်း အလွန်ပြင်းထန် ကြီးမားလှ၏။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ ဖြာထွက်လျက်ရှိသော သူ၏ဦးချိုကြီးကို ဝင့်ကာဝင့်ကာ ခွာကိုလည်း ဝှပ်၍ဝှပ်၍နေ၏။ ချိုဖျားအစွန်းနှစ်ခု၏ အကြားမှာခုနစ်ပေခန့် ကျယ် လေသည်။ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော သူ၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသ အမျက်ရောင်းများ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ သူသည်ဗြူကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ဒေါသမာန်ပြင်းထန်စွာဖြင့် တွန်လိုက် လေ၏။ အဆိုပါ ဒရယ်ဖိုကြီး၏နံပါးတွင် ငှက်မွေးတပ်မြားတစ်စင်းသည်

စိုက်ဝင်လျက်ရှိ၏။ ဒရယ်ဖိုကြီးသည် ထို့အတွက် ဤမျှလောက်ဒေါသမာန် ကြီးထွားနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဖြူသည် ထိုဒရယ်ဖိုကြီးကို အမိအရ တွယ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ဒရယ်ဖိုကြီး အုပ်ကွဲ၍ထွက်လာအောင် မြူ၏ဒရယ်ဖို ကြီး၏ ဒေါသကို ဆွပေး၏။ ဒေါသရှေ့ထား၍ သူ့အားရန်မူလာသောအခါ မှ သူကတိမ်းကာ ရှောင်ကာဖြင့် ချက်ကောင်းကိုတွယ်၏။ သို့သော် အုပ်ကွဲ ၍ထွက်လာအောင် မြူရသည်မှာ လွယ်သလောက် သူ့ထက်အဆမတန် ကြီးမားလှသော ရန်သူတော်ကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ ခဲယဉ်းလှ လေသည်။ သူသည် ဒရယ်ဖိုကြီးကို တိုက်ခိုက်ရင်း သူ့အား ဝိုင်းဝန်းတိုက် ခိုက်လာကြသော အခြားဒရယ်များကိုလည်း လျင်မြန်စွာပြန်လှန်၍ တိုက် ခိုက်ရသေးလေသည်။ သို့သော် သူသည် စိတ်ဇွဲကိုမလျော့ဘဲ သည်းခံစောင့် စားကာ ရေရှည်ဆွဲ၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ တရွေ့ရွေ့လှည့်လည်သွားနေကြ သော ဒရယ်အုပ်၏နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါကာ အခွင့်သာ တိုင်း ဒရယ်ဖိုကြီး၏ ချက်ကောင်းကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်ကြာလာသောအခါ ဒရယ်ဖိုကြီး လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နှက်ကာ အားအင်ဆုတ်ယုတ်ခဲ့ရ တော့၏။ သူ့ကိုယ်မှ သွေးများတသွင်သွင်စီးကျ၍ နေတော့၏။ ဒရယ်အုပ် ကိုလည်း ခေါင်းဆောင်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သူ၏ငယ်သား ဒရယ်များမှာလည်း ရှေးအခါကကဲ့သို့ သူ့အားအကူအညီ များစွာ မပေးနိုင်ကြတော့ဘဲ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သူ၏ ငယ် သားဒရယ်များမှာလည်း ရှေးအခါကကဲ့သို့ သူ့အားအကူအညီများစွာ မပေး နိုင်ကြတော့ဘဲ မကြာမီဆိုက်ရောက်လာတော့မည့် ဆောင်းဒဏ်ကို ကြုံကြုံ ခံနိုင်ရန်အတွက် မြေနှိမ်မြေပြန် ဒေသများဆီသို့သာလျှင် စိတ်စောလျက် ရှိနေခဲ့ကြတော့လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဖြူသည် သူတို့အား ရန်မူသည်မဟုတ်ရကား သူတို့သည် ဤအရေးကိစ္စကို များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ကြတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဒရယ်ဖိုကြီးကို သင်းထိုက်နှင့် သင်းကံ သဘောထားမှတ်ကာ ရှေ့မှနေက ခရီးကိုခပ်သုတ်သုတ်နှင့် သွား ကြလေသည်။

ဆည်းဆာရောင်သန်းချိန်၌ နောက်ကျန်နေရစ်သော ဒရယ်ဖိုကြီးသည် ခေါင်းကိုစိုက်၍ သူ့အဖော်အပေါင်းများနှင့် လက်အောက်ငယ်သားများကို မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ တစ်ခါက သူ့ဗိုလ်လုပ် အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသော ဒရယ်များကား ယခုအခါ သူ့ကိုနောက်ချန်ရစ်ကာ ရှေ့သို့အသော့နှင်လျက် ရှိနေကြလေပြီ။ သူသည် ဒရယ်မများကိုလည်း ကောင်းစွာအုပ်ထိန်းစိုးစံခဲ့ရ၏။ ဒရယ်သားကလေးများကိုလည်း ကောင်းစွာထိန်းကျောင်းကာကွယ်ပေးခဲ့ရ၏။ ဒရယ်ဖိုများကိုလည်း လှန်မထနိုင်အောင် ဆုံးမနှိပ်ကွပ်၍ ပေးခဲ့ရလေသည်။ ယခုမူကား သူတို့သည် သူ့အားနောက်ချန်တစ်ခဲကြလေပြီ။ သူသည် သူတို့အား အမမိမလိုက်နိုင်ခဲ့တော့လေပြီ။ အကြင်နာကင်းမဲ့သော ဗြူ၏ အစွယ်ဒဏ်များကြောင့် သူသည် အားအင်ဆုတ်ယုတ်ခဲ့ရလေ၏။ သူ၏ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ဆယ့်သုံးဟန်ဒရိတ်မျှရှိ၏။ သူသည် ရှည်ကြာစွာနေထိုင်ခဲ့ရပြီးလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် စွမ်းစွမ်းသန်သန်ဖြင့် အားမာန်ကြီးစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ အပွဲပွဲနွဲ့ခဲ့၏။ ယခုမူ သူသည် သူ့ဒူးဆစ်လောက်မှ မမြင့်ရှာသော သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်ရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

နေ့မနား ညမနား အနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်၍ ချက်ကောင်းစောင့်ကာ ဝင်ဝင်တွယ်လေ့ရှိသော ဗြူသည် စမ်းချောင်းများကို ဖြတ်သန်းသွားကြသောအခါ၌ ဒရယ်ဖိုကြီးကို အမောပြေအပန်းပြေ ရေသောက်ခွင့်လေးပင် မပေးခဲ့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒရယ်ဖိုကြီးသည် ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေး၏။ ထိုအခါများ၌ ဗြူသစ် ဒရယ်ဖိုကြီးအား မည်သို့မျှ နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုဘဲ နောက်မှသာ တကောက်ကောက်လိုက်ပါက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပြေးစေခဲ့၏။ သူသည် ပြေးလွှားနေသော ဒရယ်ဖိုကြီးကို ရပ်တန့်အောင် မပြုမူခဲ့ချေ။ သူ့အလိုအလျောက် မောပန်းနွမ်းဟိုက်ကာ ရပ်တန့်သွားသောအခါမှ သူလည်း အသာဝပ်ကာ စောင့်ကြည့်၍ နေခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဒရယ်ဖိုကြီးတွင် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဗြူသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်တော့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒရယ်ဖိုကြီးလည်း အားအင်ယိုယွင်းကာ ပျော့ခွေသထက်ပျော့ခွေ၍ လာခဲ့၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းသည် ညွတ်သထက်ညွတ်ကျလာ၏။ သူ၏ ခြေထောက်များသည် ချည့်နဲ့၍လာကြ၏။ ဗြူမူကား အစာ

လည်းကောင်းစွာစားနိုင်ခဲ့၏။ ရေလည်းကောင်းစွာ သောက်နိုင်ခဲ့၏။ အပန်းလည်းကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမရှိ မှုဘဲ လန်းဆန်းမြဲ လန်းဆန်းလျက်သာ ရှိခဲ့လေသည်။ အားအင်ပြည့်ဖြိုး မြဲပြည့်ဖြိုးလျက်သာ ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုမျှမက ပြောင်းလဲစပြုသော တောတောင်ရေမြေ သဘာဝကိုလည်း သူသည် သတိထားမိခဲ့လေသည်။ ဤမြေခိုမိမြေပြန်ဆီသို့ ဒရယ်အုပ်များ ဝင်ရောက်လာသည်မှ အစပြု၍ တောတောင်ရေမြေ အနေအထားလည်း ပြောင်းလဲစပြု၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေလည်း ပြောင်းလဲစပြုလာ၏။ အရိပ်အခြေကိုမျှ မတွေ့မမြင် ရသေးသော်လည်း ပဲ့တင်ထပ်မျှ ဆူညံသော အသံဗလံများကို သူကြားရစ ပြုလာ၏။ တောတောင်ရေမြေသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှား၍ လာလေပြီ။ မည်သည့်သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုမျိုးများ ဖြစ်လေသနည်းဆိုသည်ကို ဤဒရယ် ဖိုကြီး၏ ကိစ္စပြီးပြတ် အဆုံးသတ်သွားသောအခါမှ ရှာဖွေစူးစမ်းတော့ မည်ဟု ဖြုက စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါကာ ချက်ကောင်းကို စောင့်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဗြူသည် လေးရက်မြောက်သောနေ့၏ နောက်ဆုံး ကုန်ဆုံးသောအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဒရယ်ဖိုကြီးကို မြေသို့ ဘုံးဘုံး လဲကျစေခဲ့တော့ကာ အောင်သေအောင်သား ဝါးမျိုးစားသောက်လေ၏။ ကြီး မားကြီးခိုင်သော ဒရယ်ဖိုကြီးသည် လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဗြူ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်ခဲ့ရလေပြီ။ ဗြူသည် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး ဒရယ်ဖိုအသေကောင်ကြီး၏ အနားမှမခွာဘဲ အောင်သေအောင်သားကို ဝလင်အောင်စားသောက်၍နေခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျေနပ်အားရ၍ အားအင် များ ဆထက်တပိုး တိုးတက်ပြည့်ဖြိုးကာ လာသောအခါမှပင် ဂျွန်သော်တန် နှင့် တဲစခန်းတည်ရှိရာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့တော့လေသည်။

သူသည် လမ်းမှား လမ်းပျောက်ခြင်းမရှိဘဲ လာခဲ့သည့်လမ်း အတိုင်းမှန်မှန်ကြီး ပြန်လာနေ၏။ ထိုအခါမှပင် တောတောင်ရေမြေပတ်ဝန်း ကျင်၌ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသောအဖြစ်ကို ပိုမို၍ထင်လင်းစွာ သူသတိပြု မိခဲ့လေသည်။ ပူပြင်းသော နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံး သူတွေ့မြင် သိကြား ခဲ့ရသော ရေမြေတောတောင်၏ သဘာဝနှင့် ယခု သူသတိထား သိကြားနေ ရသော ရေမြေတောတောင်၏ သဘာဝသည် များစွာခြားနားပြောင်းလဲ၍

နေလေသည်။ ခြားနားပြောင်းလဲ၍နေပုံကို သူသည် ငှက်များ၏ အော်မြည်သံကို နားထောင်၍သိခဲ့၏။ ရှဉ့်ငယ်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံကို ကြားနာ၍သိခဲ့၏။ တညင်းညင်း ဆော်သွင်းလျက်ရှိသော လေပြည်သည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးပြောကြား၍ နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ သူသည် ပြေးနေယင်းမှ မကြာခဏရပ်ကာ လေကိုရှုရှိုက်၍ သတင်းနံ့ခံကြည့်၏။ သူ ရှုရှိုက်မိသော လေထဲတွင် သတင်းနံ့ကိုခံမိလျှင် ခံမိခြင်းပင် ဗြူလည်း နှစ်ဆတိုး၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားတော့လေသည်။ သူသည် ဘေးအန္တရာယ် ဆိုးတစ်ခုကို သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြိုတင်၍ သိမြင်နေခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တဲစခန်းတည်ရှိရာ မြေခံမံချိုင့်ဝှမ်းဆီသို့ ဝင်ရောက်မိခဲ့သော အခါ သူသည် စောစောကထက် သတိကြီးစွာထား၍ တဲစခန်းဆီသို့ ဆက်လက်ပြေးသွားလေသည်။

တဲစခန်းနှင့် သုံးမိုင်အကွာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် လမ်းကြောင်းအသစ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလိုဖြင့် သူ့လည်ဆံမွှေးများသည် ထောင်၍ထသွားခဲ့ကြကုန်လေ၏။ အဆိုပါ လမ်းကြောင်းသစ်သည် တဲစခန်းနှင့် ဂျန်သော်တန်ရှိရာနေရာသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဦးတည်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြူလည်း လျှင်မြန်စွာပြေးလေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရှိ အကြောအခြင်နှင့် ကြွက်သားများမှာ တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန်အသင့် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြေးသွားနေရင်း အဖြစ်သနစ်တစ်ခုလုံးကို အဆုံးမှအပ အစမှနေ၍ ထင်လင်းစွာ သိမြင်နေခဲ့လေပြီ။ သူ့နှာခေါင်းသည် သူ့ပြေးသွားနေသော လမ်းကြောင်းပေါ်ဝယ် သူမရောက်ခင်က သွားလာခဲ့ကြပုံအလုံးစုံကို ကောင်းကောင်းကြီး အနံ့ခံမိနေလေသည်။ တောတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းမလှ တိတ်ဆိတ်၍ နေသော အဖြစ်ကိုလည်း သူသတိပြုမိခဲ့၏။ ငှက်များကိုလည်း သူမတွေ့ရ။ ရှဉ့်ငယ် ကလေးများကိုလည်း သူမမြင်ရ။ သူမြင်တွေ့ရသည်မှာကား တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။ မီးခိုးရောင်ပိန်မျောမျော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် မီးခိုးရောင် သစ်ပင်သေတစ်ခုပေါ်တွင် ပြားချပ်၍နေခြင်းကြောင့် သူ့အား သစ်ပင်သားဖြင့် ခွဲခြား၍မရခဲ့ချေ။

ဗြူသည် ရှေ့သို့ ဆက်သွားသောအခါ သူ့နှာခေါင်းသည် အနံ့တစ်စုံတစ်ရာကို ရှုရှိုက်ခံမိလိုက်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြေးနေသော

လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့သို့ဆက်ပြေးခြင်းမပြုတော့ဘဲ နံဘေးတစ်ဖက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ ဆက်ပြေးသွားလေ၏။ ယင်းသို့ပြေးသွား၍ ချုံပုတ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ဘေးတိုက်လဲ၍ သေနေပြီဖြစ်သော နစ်ကို ဖြူတွေ့မြင် ခဲ့ရလေသည်။ ငှက်မွေးတပ် မြားတစ်ချောင်းသည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုထုတ် ချင်းခတ်ပေါက်ထွင်းစူးဝင်လျက်သား ရှိနေ၏။

ရှေ့သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့် ဆက်သွားမိခဲ့ပြန်သောအခါ ဖြူသည် ဒေါ်ဆင်မှ သော်တန်ဝယ်လာသော စွပ်ဖါးဆွဲခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင် ခဲ့ရပြန်၏။ ထိုခွေးသည် သေငယ်ဇောဖြင့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း စွပ်ပြေး နေသဖြင့် သူ့အားဖြူက မည်သို့မျှ မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ အား သွန်၍ ဆက်ပြေးခဲ့လေသည်။ တဲစခန်းဆီမှကား များပြားလှစွာသော အသံ ဗလံများသည် သူ့နားထဲသို့ သဲ့သဲ့ဝင်လာကြ၏။ ထိုအသံများသည် တက် လိုက်ကျလိုက်ဖြင့် သီချင်းဆိုနေကြသလား အောက်မေ့ရ၏။ ထို့နောက် တလင်းစပ်သို့ မြေနှင့်ဗိုက်ရှုပ်ကာ ဝပ်သွားသောအခါ မြေကြီးနှင့် မျက်နှာ အပ်၍ လဲသေနေသော ဟန်စကို ဖြူ တွေ့ရလေ၏။ ဟန်စ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဝယ် ငှက်မွေးတပ်မြားအစင်းစင်းတို့ ဗိုက်ဝင်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် ဟန်စ သည် ဖြူကောင်တစ်ကောင်နှင့် တူနေတော့လေ၏။

ထိုအချိန်နှင့် တချိန် တည်းပင် သူသည် သစ်လုံးဂေဟာကို မြင်တွေ့လိုက်မိရာ မူးနောက်နောက်နှင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည် သွားခဲ့တော့လေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှ အမွှေးအမှင်များအားလုံးလည်း ပွယောင်းထ၍ သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့၏။ သူ၏ ပါးစပ်မှ မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်လာသော အသံနက်ကြီးကိုပင် သူသည် ထိန်းချုပ်၍ မတားမိလိုက်နိုင်ခဲ့တော့ချေ။ အမှန်မှာလည်း သူသည် အသံထွက်လို့ ထွက် မှန်းပင် မသိလိုက်ခဲ့တော့ချေ။ သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် မူးနောက်နောက် ကြီးဖြစ်ကာ ရှုပ်ထွေးနေတော့၏။ ပြင်းထန်သော ဒေါသတရားကြောင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်များ ကင်းမဲ့ကုန်၏။ ဂျန်သော်တန်၏ အပေါ်တွင်ထားရှိသော သူ၏ မေတ္တာအဟုန် ကြီးမားပြင်းထန်မှုကြောင့် ဖြူသည် သတိလက်လွတ် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဖြူသည် ပြင်းထန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောအရှိန်ဖြင့် ခုန်အုပ်လိုက်သောအချိန်တွင် ရိုးဟတ်လူရိုင်းများသည် ပျက်စီးယိုယွင်း

လျက်ရှိသော သစ်လုံးဂေဟာလေးကို ပတ်ချာလှည့်၍ ကခုန်နေကြလေသည်။ ရိုးဟတ်များသည် ပြင်းထန်သော ဟိန်းသံကြီးကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် သူတို့တစ်ခါဘူးမျှ မမြင်ဘူးသေးသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ လျင်မြန်စွာ ခုန်အုပ်ခြင်းကို ကြက်သေသေကာ ခံစားလိုက်ကြရလေသည်။ ထိုသတ္တဝါကောင်ကြီးကား ဗြဟ္မာပင်တည်း။ သူသည် မုန်တိုင်းဆင်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ရိုးဟတ်များ၏ အကြီးအကဲခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။ အဆိုပါ အကြီးအကဲလည်း ဗြဟ္မာ၏ ခုန်အုပ်လိုက်သောအခါ လည်ချောင်းဟက်တက်တွဲ၍ သွေးငေါက်ငေါက်ပန်းထွက်လာလေသည်။ ဗြဟ္မာအား မည်သူမျှ ကြံ့ကြံ့မနိုင်ခဲ့ကြချေ။ သူသည် ရိုးဟတ်အုပ်ထဲသို့ ခုန်ဝင်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကိုက်သတ်တော့လေသည်။ သူ၏ လျင်မြန်မှုကြောင့် ရိုးဟတ်များမှာ သူ့အား မခုခံနိုင်စွမ်းခဲ့ကြချေ။ လေးမြားများဖြင့် ခုခံပစ်ခတ်ကြပါသော်လည်း သူ့အားမထိမူဘဲ အချင်းချင်းသာလျှင် မြားစူးကုန်လေ၏။ တစ်ယောက်သော ရိုးဟတ်မုဆိုးသည် ဗြဟ္မာအချိန်ရွယ်ကာ လုံဖြင့်ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ ဗြဟ္မာကိုမထိမူဘဲ အခြားရိုးဟတ်မုဆိုးတစ်ယောက်ကို ရင်မှကျောသို့ ဖောက်ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ပြည်သား ရိုးဟတ်လူရိုင်းများသည် သွေးပျက်ကာ ကြောက်လန့်တကြား တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကြလေ၏။ သူတို့သည် တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ယင်း နတ်မိစ္ဆာကောင်၏ ဖမ်းစားတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရလေပြီဟု အော်ဟစ်ကြွေးကြော်၍ သွားကြလေသည်။

အမှန်ပင်လည်း ဗြဟ္မာသည် နတ်မိစ္ဆာကောင်ကြီး ဝင်စားသည်နှင့် တူလှတော့၏။ သူသည် ရိုးဟတ်များ၏ နောက်မှ ဖဝါးခြေထပ် ကပ်၍လိုက်ကာ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လေသည်။ ရိုးဟတ်များသည် ကျားလိုက်ခံရသော သမင်ဒရယ်များအလား တောအုပ်ထဲ၌ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားကြရလေ၏။ နောက်ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်လောက် ကြာသောအခါမှပင် ဗြဟ္မာ၏ လက်ချက်ဖြင့် မသေမပျောက် ကျန်ကြွင်းသော ရိုးဟတ်အချို့သည် အချင်းချင်းစုပေါင်း၍ သူတို့၏ အပျက်အစီး အဆုံးအရှုံးတို့ကို စာရင်းကောက်ယူကြရလေသည်။

ဗြဟ္မာသည် တဲစခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သောအခါ အိပ်ရာထဲ၌ သေဆုံးနေရှာသော ပီတိကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သူသည် စောင်ခြုံထဲမှနေ၍

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လျှင် ကြည့်လိုက်ခြင်း အသတ်ခံလိုက်ရဟန်တူ၏။ သော်တန်၏ အလောင်းကိုကား ဗြဟ္မာတွေ့ရချေ။ သို့သော် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်ထားသော သော်တန်၏ ခြေရာများကို ဗြဟ္မသည် မြေကြီးပေါ်တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး တွေ့မြင်ရသဖြင့် အနံ့ခံ၍ လိုက်လံရှာဖွေ တော့၏။ သော်တန်၏ သဲလွန်စသည် နက်ရှိုင်းသော ရေကန်၏အစပ်တွင် ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။ ထိုရေကန်စပ်၌ပင် ဦးခေါင်းနှင့် ခြေနှစ်ချောင်း ရေထဲသို့ကျကာ သေဆုံးနေသော စက်ကို သူတွေ့ခဲ့ရ၏။ စက်သည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သစ္စာရှိစွာဖြင့် သူ့သခင်ကို ကာကွယ်သွားရှာ၏။ ရေကန်၏ ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာကား ဗွက်ရောင်များပေါက်ကာ နောက်ကျိ နေလေသည်။ ဂျန်သော်တန်၏ အလောင်းကို ထိုရေကန်ထဲ၌ပင် ရှိလေ မည်ဟု ဗြဟ္မ သိမှတ်လိုက်၏။ အကြောင်းကား ဤရေကန်ဝယ် ခြေရာ လည်းပျောက် ရေလည်းနောက်လျက် ရှိသောကြောင့်တည်း။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဗြဟ္မသည် ထိုရေကန်နှင့် သစ်လုံးဂေဟာလေး တစ်ဝိုက်တွင်သာ လှည့်ပတ်၍နေခဲ့တော့၏။ ချစ်ခင်ပေါင်းသည်း ဆက်ဆံ ခြင်းသည် ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိခဲ့ရလေပြီ။ မည်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်သော သေခြင်းတရားကို ဂျန်သော်တန်လည်း လွန်ဆန်ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့တော့လေပြီ။ ထိုတရားအကြောင်းကို ဗြဟ္မကောင်းစွာသိ၏။ ဂျန်သော်တန် သေဆုံးခဲ့ပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း သူကောင်းစွာသိခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် သူလည်း ဂျန်သော်တန်ကဲ့သို့ သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက် ပါရဦးမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာသိလေသည်။ သူသည် ရင်တနင့် နင့်နာကျင်၍နေလေ၏။ အစာကို စားမျိုးကြည့်သော်လည်း စား၍ကားမရ ခဲ့။ တနင့်နင့်နာကျင်နေမှုသည် ပြေပျောက်ခြင်းမရှိခဲ့။ သူသတ်ဖြတ်ခဲ့သော ရိုးဟတ်များ၏ အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့လိုက်သောအခါမှ ထိုတနင့်နင့် နာကျင်မှုသည် ပြေပျောက်သလိုလိုရှိခဲ့ရ၏။ သူသည် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့တွင် ဂုဏ်အရှိဆုံးဖြစ်သော လူကိုပင် သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ် သည်။ သို့သော် လူကိုသတ်ဖြတ်ရသည်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ရ သည်ထက်ပင် သူ့အဖို့ လွတ်ကူလှသေး၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လက်နက် လေးမြားများ လက်ဝယ်မရှိသောလူများကို လုံးဝ ကြောက်ရွံ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ချေ။

ညအချိန်ရောက်လာကာ လပြည့်ဝန်းလည်း ကောင်းကင်၌ ထွန်းလင်းခဲ့လေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ထိုတစ်ခွင်တစ်ပြင်ဝယ် လရောင်ဖြင့် လင်းထိန်၍နေ၏။ ဗြူလည်း ထိုအခါမှ သတိရလာကာ ရေကန်ဘေးတွင် လွမ်းဆွတ်တသနေရာမှ ထ၍လာ၏။ သူသည် ယခုမှ ပြန်လည်၍ လှုပ်ရှားလာ၏။ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ကူးပြောင်းလှည့်လည်ရန် အတွက် ယခုမှသတိရကာ အသက်ဝင်လာ၏။ အဝေးဆီမှကား ထက်မြက်သော ဟောင်သံများသည် ခပ်သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ ထို့နောက် အသံများသည် ကျယ်လောင်သထက် ကျယ်လောင်၍လာကြသည်။ မည်သည့်အသံများဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိသော ဗြူလည်း တလင်းပြင်ထဲသို့ လျှောက်ထွက်သွားကာ ထိုအသံများကို စောင့်စားနားထောင်လေသည်။ ခေါင်သံပင်တည်း။ အရိုင်းခေါင်သံများပင်တည်း။ အခါတိုင်း အခါတိုင်းများနှင့် လုံးဝမတူဘဲ တမူထူးခြားစွာ ခေါ်နေကြသော အရိုင်းခေါင်သံများပင်တည်း။ ယခုအခါ၌ သူကလည်း ထိုခေါင်သံများကို တုံ့ပြန်လိုက်နာရန် အသင့်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဂျွန်သော်တန်ကား သေလေပြီ။ သူ၏ နောက်ဆုံးသံယောဇဉ်တစ်မျှင်လည်း ပြတ်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင်လည်း လူနှင့်သူတို့၏ အနှောင်အဖွဲ့များ လွတ်လပ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်မှအစပြု၍ ဗြူသည် တောတွင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ သူသည် ရိုးဟတ်လူရိုင်းများ၏ နည်းတူ တောတွင်းသို့ လှည့်လည်ကာ သားကောင်များကို ရှာဖွေ၍ ကိုက်သတ်စားသောက်ခဲ့၏။ အစပထမတွင် သူသည် ဝံပုလွေများနှင့် တိုက်ခိုက်ရသေး၏။ သို့သော် နောင်အခါ၌ ဝံပုလွေများသည် သူ၏ အရိုင်းညီအကိုတော်များ ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုမျှမက သေး။ သူသည် ဝံပုလွေများ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ လသာသာ ညအခါများ၌ ဗြူခေါင်းဆောင်သော ဝံပုလွေများသည် မြေတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မိုးသို့မျှော်ကြည့်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဟစ်အူခဲ့ကြလေသည်။ ဗြူသည် တောတွင်း၌ သူ၏ အရိုင်းညီအကိုတော်များနှင့်အတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လှည့်လည်သွားလာ၍ နေခဲ့တော့လေသည်။

ဤနေရာ၌ပင် ဗြူ၏ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဗြူ၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဤနေရာ၌ပင် အဆုံးသတ်ရန် သင့်တော်ခဲ့လေပြီ။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ မကြာမြင့်မီပင် ရိုးဟတ်များသည် ဝံပုလွေ

များ၏ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်း၌ အပြောင်းအလဲများကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရ၏။ အချို့ ဝံပုလွေများသည် ဦးခေါင်းနှင့် နှာယောင်တို့တွင် အညိုကျားများ ပါလာခဲ့ကြကုန်၏။ ရင်ဘတ်များတွင်လည်း အဖြူစင်းကြီးတစ်ခု ပါလာခဲ့ ကြကုန်၏။ သို့သော် ရိုးဟတ်များအဖို့ ထို့ထက်မှတ်သားစရာ ကောင်းသော အချက်တစ်ချက်မှာကား ဝံပုလွေအုပ်၏ ထိပ်ဆုံးမှ ခွေးတစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် သည် အမြဲတမ်းပြေးလျက်ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုခွေးတစ္ဆေကြီးကို ရိုးဟတ်များသည် အသေအလဲ ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။ ခွေးတစ္ဆေကြီး သည် ဆောင်းတွင်းညအခါများ၌ သူတို့၏ စခန်းနေရာများသို့ လာရောက် ကာ စားသောက်စရာများကို ရဲဝံ့စွာ ခိုးယူလေ့ရှိခဲ့၏။ သူတို့၏ ခွေးများကို ကုက်သတ်လေ့ရှိခဲ့၏။ ထို့ပြင် ထိုခွေးတစ္ဆေကြီးသည် သူတို့၏ အရဲရင့် ဆုံးသော ရိုးဟတ်မုဆိုးများကိုပင် ခုခံသတ်ဖြတ်ခဲ့ပေသေးသည်။

ထိုမျှသာမကသေး။ ရိုးဟတ်တို့ ပြောဆိုခဲ့ကြသည့် ဇာတ်လမ်းမှာ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးသေး၏။ တဲစခန်းများရှိရာသို့ ပြန်မရောက်လာခဲ့ကြသော ရိုးဟတ်မုဆိုးများသည် လည်ချောင်း ဟက်တက်ကွဲကာ သေပွဲဝင်နေကြ သည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ နှင်းခင်းပြင်တွင် အခြားဝံပုလွေများ၏ ခြေရာထက် ကြီးမားသော ခြေရာကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ လိုက်လံရှာ ဖွေခဲ့ကြသော ရိုးဟတ်များ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရ၏။ ဆောင်းဦးနှင်းကြော့ချိန်သို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ရိုးဟတ်များသည် ဒရယ်များကို လိုက်လံပစ်ခတ် လေ့ရှိခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့သည် တစ်ခုသော မြေနှိမ်ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ မည်သည့်အခါမျှ ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။ ထိုမြေနှိမ်ချိုင့် ဝှမ်းနှင့်တစ်ခါက သူတို့အား ဖမ်းစားတိုက်ခိုက်ခဲ့သော နတ်မိစ္ဆာကောင်ကြီး တို့၏ အကြောင်းကို မီးပုံဘေးတွင် ပြန်လည်၍ စမြို့ပြန်မိခဲ့ကြသော အခါ များတွင် ရိုးဟတ်မိန်းများသည် ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

သို့သော် နွေရာသီသို့ ရောက်တိုင်းရောက်တိုင်း ထိုမြေနှိမ် ချိုင့် ဝှမ်းဆီသို့ ကြီးမားသော ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်သည် အမြဲလာရောက်လေ့ ရှိခဲ့၏။ ရိုးဟတ်များသည် ထိုအကြောင်းကို မသိခဲ့ကြချေ။ အဆိုပါ ဝံပုလွေ ကြီးသည် တောအုပ်သစ်ပင်များ၏ အကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ မြေပြောင်တစ်နေ ရာသို့လာလေ့ရှိ၏။ ထိုနေရာ၌ ရွှေမှုန်ရွှေစနှင့် ရွှေတုံးရွှေခဲများသည်

ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော ဒရယ်အိတ်များအတွင်းမှ ပေါက်ထွက်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိနေလေသည်။ မြက်ပင်များနှင့် အခြားဟင်းရွက်ပင်များသည် ၎င်းတို့အပေါ်မှ ကွယ်ကာ၍ပေါက် ရောက်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုနေရာ၌ အဆိုပါ ဝံပုလွေကြီးသည် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည့်တိုင်အောင် နေလေ့ရှိ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခြင်းမပြုမီ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသောအသံဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမြဲတမ်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဟစ်အူလေ့ရှိပေသည်။

သို့သော်... အဆိုပါ ဝံပုလွေကြီးသည် အမြဲတစေ တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ချေ။ ဆောင်းရာသီ ညအခါများ၌ မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းများအတွင်းသို့ ဝံပုလွေများ အစာရှာထွက်လာကြသောအခါ အဆိုပါ ဝံပုလွေကြီးကို လရောင်ဖွေးဖွေး၏အောက်တွင် ဝံပုလွေအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ဂုဏ်ဝင်း

ဂျက်လန်ဒန်

(၁၈၇၆-၁၉၁၆)

သူသည် စာပေဝတ္ထုများကို တကယ်တမ်းရေးသား၍ ၁၈ နှစ်မျှ အကြာ အသက်လေးဆယ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ၏ စာပေလုပ်သက် (၁၈) နှစ်အတွင်း စာအုပ်ပေါင်း (၅၁) အုပ်မျှ ရေးသွားခဲ့ပေသည်။

သူသည် လူ့လောက၌ အနေမကြာသော်လည်း သူ့ဘဝကား နာလှ၏။ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျား သင်္ဘောသားဘဝတွင်လည်း သူနေခဲ့ဖူး၏။ သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားဘဝတွင်လည်း ကျင်လည်ခဲ့ဖူး၏။ ပင်လယ်ဓားပြဘဝ၌လည်း သူ ကျက်စားခဲ့ဖူး၏။ ရွှေတူးသမားဘဝတွင်လည်း မွေ့လျော်ခဲ့ဖူးသည်။ မြောက်ဖက် ပင်လယ်တစ်ခွင် တစ်ပြင်တွင် လပိုင်ကောင်ကြီးများကိုလည်း လိုက်လံဖမ်းဆီးခဲ့ဘူးလေသည်။

မကြာခဏ သူသည် ငတ်ပြတ်ခဲ့ရ၏။ ပန်းခြံများ ဥယျာဉ်များအတွင်းရှိ ခုံတန်းလျားများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးခြောက် မြက်ခြောက်လုံးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကုန်းရထားတွဲများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ သူသည် ရံဖန်ရံခါ အိပ်စက်ခဲ့၏။ မာကျောသည့် မြေကြီးပေါ်တွင် ထီးထီးအိပ်စက်ခဲ့ရသည့် အခါများလည်း သူ့ဘဝတွင် ခဏခဏပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံထဲ၌ပင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဖမ်းဆီး
၍ ထောင်ချခံခဲ့ရဖူးသည်။ မက်ဆီကို၊ မန်ချူးရီးယား၊ ကိုးရီးယားနှင့်
ဂျပန်နိုင်ငံများတွင်လည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အကျဉ်းချခံခဲ့ရဖူးသည်။

သူ၏ကလေးဘဝသည် ဆင်းရဲပင်ပမ်းခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်၏။
ကျောင်းဆိုသည်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလော၊ လေးထောင့်လောသူမသိ။ ကျောင်းနေရ
သည်ကို သူနားမလည်။ ကျောင်းသွားကြသည်ကို မြင်သောအခါ သူက
ရယ်မောခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ဆန်ဖရန်စစ်ကို ပင်လယ်အော်တစ်လျှောက်
ရှိ မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတစ်ခွင်တွင် လမ်းပေါ်မှဆိုးပေများ၏ ဂိုဏ်းနှင့်အတူ
လိုက်ပါရင်း လှည့်လည်သောင်းကျန်း၍ နေခဲ့သည်။ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်
ရှိလာသောအခါမှ ကျောင်းကို စတင်နေရမှန်း သိလာသည်။

သူသည် ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် လက်ထဲ၌ အသပြာဆယ်ရှိလင်ကို
ဆုပ်ကိုင်၍ အဋ္ဌပ်ကြမ်းသမားဘဝကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ပြီး စာပေလော
ကထဲသို့ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်ခဲ့သည်။ နောင်ငါးနှစ်အကြာ ၁၉၀၃ ခုနှစ်
တွင် ဤ ‘အရိုင်းခေါ်သံ’ အပါအဝင် စာအုပ် ၆ အုပ်နှင့် ဝတ္ထုအပုဒ်ပေါင်း ၁၂၅
ပုဒ်မျှ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် သူသည် အမေရိကန်စာပေ
လောကတွင် လူပြောအများဆုံးသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ထိုစဉ်က စာရေးခပေါင် ၄၀၀ မျှသာ ရရှိခဲ့သော ဤ ‘အရိုင်းခေါ်သံ’
စာအုပ်မှာ ယခုအခါ ဘာသာပေါင်း ၂၀ မျှသို့ ပြန်ဆိုရေးသားပြီးစီးခဲ့လေ
ပြီ။ အုပ်ရေပေါင်း တစ်သန်းခွဲမျှလည်း ပုံနှိပ်ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်လျက်
အမေရိကန် စာပေသမိုင်းတွင် လူသိအများဆုံးသော စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း
ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ ကျော်ကြားထင်ရှားသော အခြားစာအုပ်များမှာ
‘ပင်လယ်ဝံပုလွေ’ (၁၉၀၄) ‘သံဖနောင့်’ (၁၉၀၇)နှင့် “မာတင် အီဒင်”
(၁၉၀၉) တို့ဖြစ်သည်။